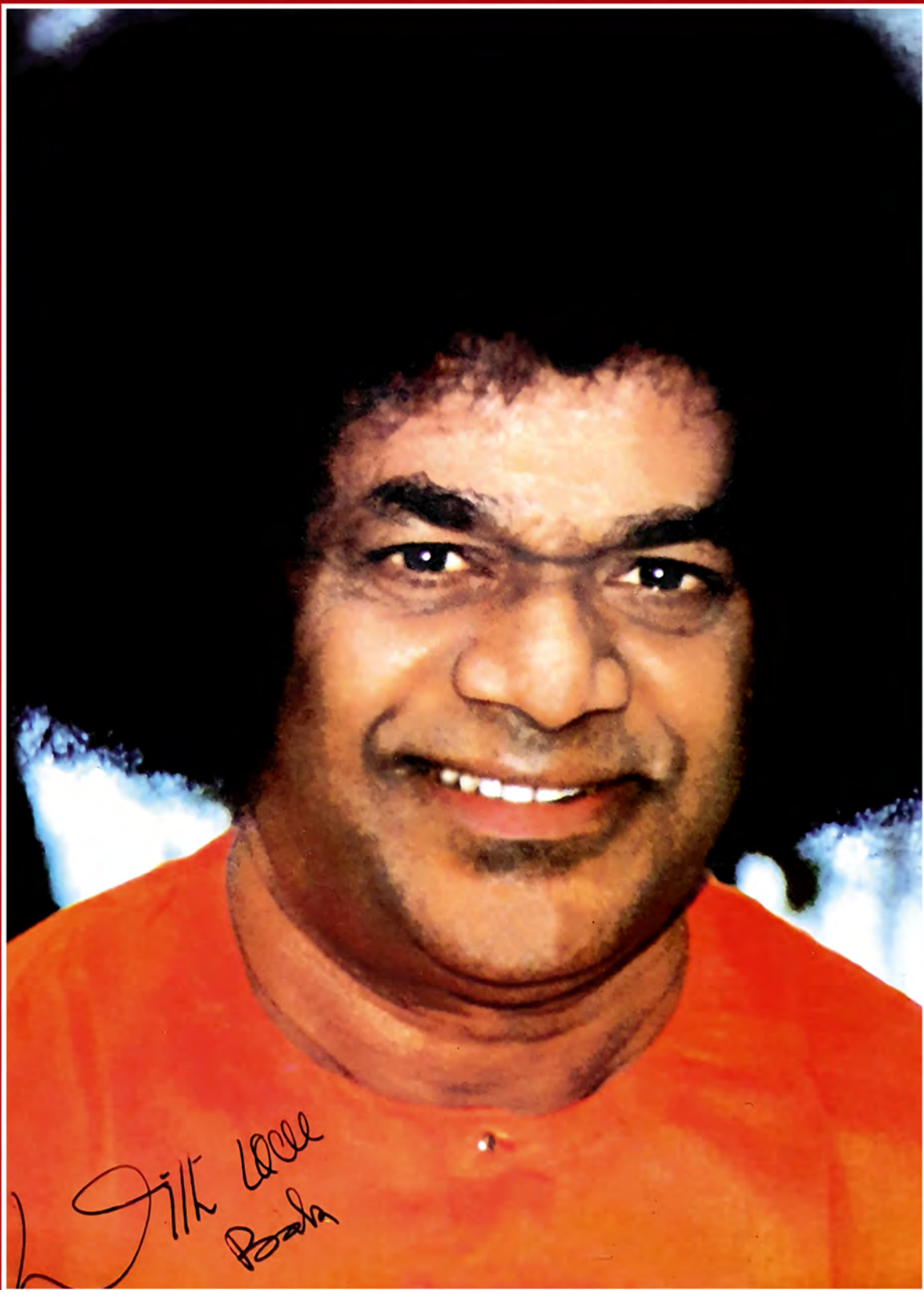




సనాతన సారథి

మార్చి 2021



“సాయిమాత ఒక్కసారి నవ్వి న చాలు, సురలు విరులవాన కురిసినట్లు, నవవసంతలక్ష్మి నాట్యమాడినయట్లు”

సనాతన సారథి

సత్య, ధర్మ, శాంతి, ప్రేమలద్వారా మానవజాతి సామాజిక,
నైతిక, ఆధ్యాత్మిక అభివృద్ధికి అర్చితము

సంపుటము 64

సంచిక 3

మార్చి 2021

ప్రచురణ తేదీ

ఫిబ్రవరి 23

1. రామకథారస వాహిని (ధారావాహికం)	భగవాన్ శ్రీ సత్యసాయిబాబావారు	4
2. చిత్తశుద్ధి, దృఢ విశ్వాసములతోకూడినదే భక్తి	అవతారవాణి	6
3. ఆదివల్లివాసివయ్య....(కవితాంజలి)	శ్యామ్ శర్మ	13
4. సర్వాంతర్యామి	బి.వి. సత్యమూర్తి	14
5. 'యోగక్షేమం వహామ్యహం'	డా॥ వేంకట రాఘవరెడ్డి	18
6. దివ్యానంద మాక్తికసరులు (మొదటి భాగం)	సుచరితా చంద్రశేఖరన్	21
7. అవతార వైభవంలో... (గత సంచిక తరువాయి)	పి.వి. చలం	28
8. 'ఓం శ్రీసాయి ఆపద్దాంధవాయ నమః'	డా॥ కిషన్ ఎన్. గాడియా	33
9. స్వామి సూక్తి	1961 మార్చి 'సనాతన సారథి' నుండి	37
10. సత్యమును దెల్పుమాట శ్రీ సాయిమాట	శ్రీ సత్యసాయి పద్యసుధ	38
11. ప్రశాంతి సమాచారం	డా॥ దివి చతుర్వేది	39
12. శ్రీ సత్యసాయి హైయర్ సెకెండరీ స్కూలు అడ్మిషన్ నోటీసు		42

© శ్రీ సత్యసాయి సాధనా ట్రస్టు, పబ్లికేషన్స్ విభాగం, ప్రశాంతినిలయం

టెలిఫోన్: 08555-287375 (సనాతన సారథి Extn. 128, పుస్తకాలు, ఆడియో వీడియో సీడీలకొరకు ఆర్డర్లు Extn. 162)

గమనిక: అద్రుసు కవరుపై గల మీ చందానెంబరు ప్రక్కన మూడు పువ్వుల గుర్తు (***) ఉన్నట్లయితే మీ చందాను వెంటనే రెన్యూవల్ చేయించుకోగలరు.

E-mail: subscriptions@sssbpt.org editor@sssbpt.org orders@sssbpt.org

అధికారికమైన వెబ్సైట్లు : ప్రచురణల విభాగం, సాధనా ట్రస్టు: www.srisathyasaipublications.com

భగవాన్ ఫోటోలు: www.saireflections.org ప్రశాంతి సమాచారం: www.theprasanthireporter.org

శ్రీ సత్యసాయి సెంట్రల్ ట్రస్టు: www.srisathyasai.org.in శ్రీ సత్యసాయి మీడియా సెంటర్:

www.sssmediacentre.org శ్రీ సత్యసాయి ఈశ్వరమ్మ మహిళా సంక్షేమ ట్రస్టు: www.ewwt.org.in

శ్రీ సత్యసాయి విద్యావాహిని: www.sssvidyavahini.org

శ్రీ సత్యసాయి సాధనా ట్రస్టు, పబ్లికేషన్స్ విభాగం, ప్రశాంతి నిలయం, అనంతపురం జిల్లా (ఆం.ప్ర) - 515134 తరపున ప్రశాంతి నిలయంలోని శ్రీ సత్యసాయి ఆశ్రమ పరిధిలో ఉన్న శ్రీ సత్యసాయి ప్రిస్ షెడ్ (120'X40')లో ముద్రింపబడి ప్రచురింపబడింది.

ప్రింటర్ అండ్ పబ్లిషర్ : కె.ఎస్. రాజన్, ఎడిటర్ : ఐ. శ్రీనివాసులు



భగవాన్ శ్రీ సత్యసాయిశ్వర విరచిత

రామకోథార్చన వాహినీ

(గత సంచిక తరువాయి - 84వ భాగం)

లంకాప్రవేశము

తాను సంకల్పించుకొన్న నూరు యోజనముల సేతువు పూర్తి అయినదని సుగ్రీవునిద్వారా శ్రీరామునికి తెలిపిరి. ఆ వార్త విని రామలక్ష్మణులు సంతసించిరి. వానరులు తెచ్చిన పర్వతములను యెక్కడవి అక్కడ పడవేసి విశ్రాంతి తీసుకొనుడని శ్రీరాముడు సుగ్రీవునితో ఆజ్ఞ పంపెను. రామాజ్ఞ ప్రకారము, ఇంకా పర్వతములు, గుండ్లు తెచ్చుచున్న వానరులకు సుగ్రీవుడు తెలిపెను. ఆ సమయమున హనుమంతుడు అతి దూరమునుండి ఒక పర్వతమును తీసుకొనివచ్చుచుండెను. అతను రామాజ్ఞను విని దానిని బృందావనము వద్ద పారవేసెను. “అయ్యో, నేను రామకార్యములో పాల్గొనక పోతిని కదా” అని ఆ పర్వతము గొల్లన యేడ్చెను. ఈ వార్త హనుమంతుడు శ్రీరాములకు తెలుపగా శ్రీరాముడు నవ్వి, పాపము, రామకార్యములో పాల్గొనుటకు పర్వతములు సహితం ఉవ్విళ్ళూర్చుచుండెను కదా అని సంతసించి, “హనుమాన్, నీవు

శీఘ్రముగా వెళ్ళి ఆ పర్వతమును విచారించవలదని తెలుపుము. ద్వాపరయుగమున ఆ పర్వతమును నేను యేడు దినములు నా హస్తమునందు ఉంచుకొందున”నెను. ఈ వార్త విని పర్వతము ఆనందమని పలికెను. ఆ పర్వతమే ద్వాపరమున గోవర్ధన పర్వతముగా రూపొందెను.

శ్రీరాముడు ఐదవ దినమున సముద్రతీరమునకు వచ్చి సేతువును చూచి ఆనందించెను. “ఓ వానర వీరులారా! మీ సేవ వర్ణనాతీతమైనది. మీ భక్తిప్రపత్తులు నన్నెంతయో ముగ్ధుని గావించుచున్నవి” అని పలుకగనే, విభీషణుడు వచ్చి, “స్వామీ, రేపటి దినము మనము లంకను ప్రవేశించవలసియుండును. దీనికి నా ప్రార్థన ఒకటి మన్నించుడు” అని ప్రార్థించగా, అది యేదియో తెలుపుమని శ్రీరాముడు కోరెను. “రావణుడు శివపూజా దురంధరుడు. అతనికి శివుడన్న పరమప్రేమ. తమ హస్తములద్వారా రావణుడు మరణించును. అది సత్యము. అతని జ్ఞాపకార్థముగ మనము లంకను ప్రవేశించుటకు పూర్వము, సేతువును దాటుటకు పూర్వము, లంకకు ప్రయాణము సలుపక పూర్వమే ఒక శివలింగమును తమ హస్తములద్వారా ప్రతిష్ఠించిన ఉత్తరోత్తరా లంకలో ప్రవేశించువారలకు రాముడు ప్రతిష్ఠించిన లింగేశ్వరుని స్మరించి పూజించి లంకలో ప్రవేశించు అదృష్టము అందించవచ్చును. కనుక, అది రామలింగేశ్వరులను పేరుతో ఖ్యాతిచెందున”నియూ, “కాలాంతరములో మన సేతువు కూలిపోయిననూ దాని గుర్తుగా నిరూపించుట కూడా తటస్థించున”నియూ కోరగా, శ్రీరాముడు సంతసించి, “నీ యిష్ట ప్రకారమే గావించును. ఉత్తరోత్తరా నీవే లంకకు రాజువు కాగలవు. కనుక, నీకు సంతోషము కలిగించుటలో నేనెంతేనియూ, యే పనికైననూ సంసిద్ధమ”ని పలికెను.

సుగ్రీవుడు వానరులను పిలిచి ప్రతిష్ఠకు తగిన వసతులు గావించు డని కోరెను. హనుమంతుని పంపి శివలింగమును ముచ్చటయిన దానిని తెప్పించెను. శ్రీరాముడు సముద్రజలముచే దానికి అభిషేకము గావించి, ప్రాణప్రతిష్ఠ చేసెను. రాముని హస్తముతో స్పృశించగనే అదే ప్రాణప్రతిష్ఠ, అంతకంటే వేరు మంత్రములు లేకున్నను ఆ రామవాక్యమే



మంత్రము. ఈరీతిగా రామనామము మిన్నుముట్టెను. వానరులు జైజై ధ్వనులతో మంత్రములు చెప్పిరి. రాముడు లక్ష్మణ సుగ్రీవాదుల సహాయముతో లింగమును ప్రతిష్ఠించెను. వానరులు రాముని మదియందు స్మరించి సేతువుపై బారులుదీరి నడచిరి. ఆ వానరుల పటాలముల ఒయ్యారము చెప్పుటకు శక్యముకాదు. రాముడు లక్ష్మణునితో సేతుపై నిలచి ఇరుప్రక్కల సముద్రమును చూచెను. ఆ కరుణా సముద్రుని చూచి, జలసముద్రుడు ఆనందముతో పొంగెను. జలచరములు అలలపై తేలియాడెను. రామచంద్రుని దర్శించుటకై జలములోని జంతువు లన్నియూ తమతమ స్వభావములు వీడి తదేక దృష్టితో రాముని దర్శించెను.

వానరులు ముందు వెళ్ళి లంకలో ప్రవేశించుటకు ముందే ఒక శిబిరమును యేర్పాటు చేసిరి. వానర సైన్యము సముద్రమును దాటి లంకను చుట్టూ ముట్టడించినారన్న వార్త క్షణములో లంకలోని వారలందరికీ తెలిసెను. తరువాత రామలక్ష్మణ, విభీషణ, సుగ్రీవాదులు మెల్లగా నడచి లంక సింహ ద్వారమును చేరిరి. అంత రామాజ్ఞను గైకొని వానరులు గంతులు వేయుచూ వృక్షములు పెరికి ఫలములు తిని వాటిని లంకలోనికి విసరిరి. పాపాణములను తీసి లంకలోనికి రువ్విరి. వంటరిగా పారా చేయుచున్న

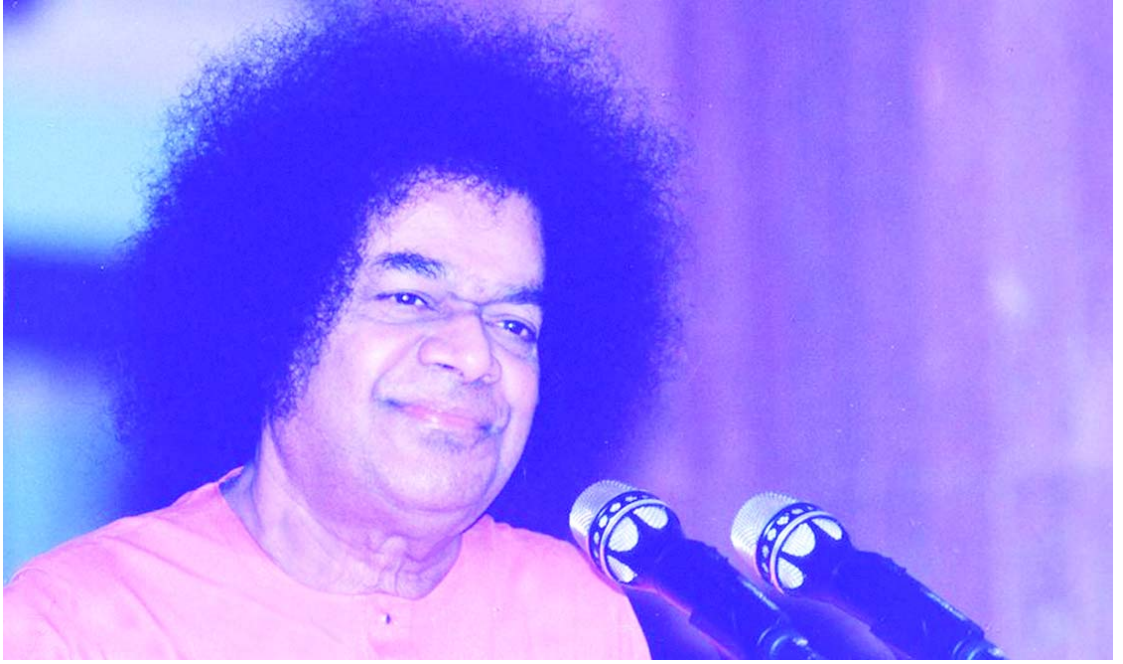
రాక్షసులను గొంతులుపట్టి ఆడించుచుండిరి. ఈరీతిగా వారి చేష్టలు మితిమీరెను.

ఈ వార్త రావణునికి తెలిసెను. పూర్వము రావణునికి దశకంఠములున్ననూ ఒక కంఠముతో మాట్లాడెడివాడు. ఈ వార్త వినగానే దిగులొంది రాక్షసులను పిలిపించి పది కంఠములతో గర్జించ మొదలు పెట్టెను. దశముఖములతో

మాట్లాడుట ఒక అశుభము; తనకు తెలియకనే ఆరీతిగా గర్జించుట జరిగెను. పది ముఖములతో నుచ్చరించునపుడు అతనికి మృత్యువు సమీపించునని పూర్వము శాపము కలదు. అది స్మరించి రావణుడు కొంత తనలో తాను దిగులుపడెను. తానెంత అరికట్టుటకు ప్రయత్నించిననూ పది కంఠములు పలుకజొచ్చెను. ఈ ఆశ్చర్యమును గమనించిన రాక్షసులు, తమ అంత్యకాలము ఆసన్నమయిందని దృఢము చేసుకొని తమతమ ఆలుబిడ్డలతో దుఃఖించి, నేడో రేపో మన జీవితములు అంత్యములగుచున్నవని ఇష్టములను నెరవేర్చుకొనిరి.

“వినాశకాలే విపరీతబుద్ధిః” అన్నట్లు రావణుడు తన శాపవృత్తాంతము తెలిసియూ ఈ శాపము నన్నేమి చేయునని తలంచి అంతఃపురములోనికి వెళ్ళెను. అంతియేకాదు. అతని రూపమే మార్పుజెందెను. ఈవిధమైన భీతిని, భ్రాంతిని మంత్రులు చూచి దిగులొందుదురేమో అని రావణుడు తనలో తాను క్రుంగిపోయెను. తన సోదరికి గావించినటుల నా దశముఖములందును ముక్కు చెవులు కోయుదురేమో, దశకంఠములు తెగకోయుదురేమో అని లోలోన తలంచెను.

(సశేషం)



అవతారవాణి:

చిత్తశుద్ధి, దృఢవిశ్వాసములతోకూడినదే భక్తి

మైత్రియు కరుణయు మాన్యముపేక్షయు
వాసనల్ నాలుగై వసుధనుండె
సుఖకరంబుగనుండి సుఖమందు జనులతో
సఖ్యంబె మైత్రియౌ జనులకెల్ల
దుఃఖితులను జూచి దూరంబు పోవక
కనికరించుటదియె కరుణయగును
పుణ్యవంతుల జూచి పురులుగొల్పక యుండి
సంతసించుట మాన్యసరణియగును
పాపాత్ములంజూచి పరిహసించుట కన్న
వినని యట్లుండ ఉపేక్షయగును
ఇట్టి వాసనల్ ధరగలయట్టి జనుల
నాదరించును శ్రీహరి అధికముగను
దర్శనంబును తానిచ్చు దయను జూచి
సంతసంబున తనను తా చెంతజేర్చు.

దివ్యాత్మస్వరూపులారా! కాలము అనంతము. లోకము విశాలము. కాయముయొక్క ఆయుఃప్రమాణము అత్యల్పము. ఇలాంటి పరిస్థితులయందు కాలమును పవిత్రము చేసే కర్మలకు కాయము అర్చితము చేయటమే ప్రధానమైన కర్తవ్యము. అనాదికాలమునుండి మన పురాణములను అనుసరించి, ఆచరిస్తూ ఉన్న యిలాంటి పవిత్రమైన శివరాత్రిని మన భారతదేశమందు అనేక స్థానములందు పవిత్రమైన కర్మలతో అనుభవించటం మన భారతీయులకు విధితమే. కానీ మన ప్రశాంతి నిలయమందు కాలమును ఏవిధంగానూ అపవిత్రము గావించుటకు వీలులేని పరిస్థితియందు, కంటి ఎదుట భగవత్స్వరూపము, హృదయమునందు భగవద్భావము, నాలుకపై భగవన్నామము నాట్యమాడటం, ఈ పవిత్రమైన మనోవాక్కాయములతో భగవంతుని సందర్శించుకొనే

మహాప్రాప్తి మీకు లభించటం కేవలం మీ పూర్వజన్మ సుకృతమనే చెప్పవచ్చు. జన్మాంతర సుకృతముచే లభించిన ఈ దివ్యవిభూతిని తిని, హృదయమునందు నిరంతరము స్మరించి, వరించి, హృదయమును వికసింపజేసుకొనే ప్రయత్నానికి పూనుకోవటమే యింక మీరు చేయవలసిన సాధన. రాకాసుధాకరుని చూచినంతనే రత్నాకరుడు అంతులేని ఆనందముతో గంతులు వేసినట్లు భగవన్నామము విన్నంతమాత్రముననే మీ హృదయము ఉప్పొంగి ఉబ్బుతలూగి ఉన్నట్టులై తన్మయత్వముతో ఆనందమును అనుభవించాలి. అదే పవిత్రమైన సాధనకు చిహ్నము. ఈ భగవన్నామమునందు అతిమధురమైన రసము చేరటంచేత అది హృదయమునే ఉప్పొంగించి మత్తులుగా చేస్తుంది. “యల్లబ్బా పుమాన్... తృప్తో భవతి... మత్తో భవతి... ఆత్మారామో భవతి...” ఎవరెవరి హృదయావేదన ననుసరించి ఆ ఆత్మస్వరూపుడు అలాంటి ఆనందాన్ని అందిస్తుంటాడు. మనము చేయవలసిన కర్తవ్యములో హృదయపూర్వకమైన విశ్వాసమునకు స్థానమిచ్చి తలచు తలంపులకు, పలుకు పలుకులకు, చేయు చేతలకు సన్నిహిత సంబంధము వుండేటట్లు పూనుకోవాలి. స్వామి బోధించు వాక్యములందు మీకు విశ్వాసము అతిగాఢముగా నుండినప్పటికినీ ఆచరణయందు శూన్యముగానుండు పరిస్థితి లేకపోలేదు. విశ్వాసము ఎక్కడో దాని ఆచరణకూడను అక్కడ వుండినప్పుడే అది పూర్ణత్వమును ధరించి సత్్యానందాన్ని మనకు అందించగలదు.

ఒకానొక భారతీయుడు పాశ్చాత్య దేశములకు వెళ్లాడు. అతని తండ్రి మహాపౌరాణికుడు. నిరంతరము మాతృసేవ, పితృసేవల తత్త్వము కుమారునికి బోధించేవాడు. కుమారునికి తండ్రి మాటలంటే చాలా విశ్వాసము. ఒకనాడు తండ్రి, “నాయనా! నీవు పాశ్చాత్యదేశములో దురలవాట్లకు గురికాకుండా, సదలవాట్లను మరచిపోకుండా, తల్లిదండ్రులపట్ల కృతజ్ఞతను హృదయమునందు ప్రతిష్ఠింపజేసుకొని, నీ కాలమును సార్థకమైనరీతిగా గడిపి, మన దేశమునకు సుక్షేమంగా తిరిగి రావాల”ని ఒక జాబు వ్రాశాడు. ఆ జాబులో తండ్రియొక్క అక్షరములు చూచిన తక్షణమే కంటికి

అద్దుకొన్నాడు. దానిని జేబులో పెట్టుకొని ఎంతో ఆనందమును అనుభవిస్తున్నాడు. ఇంతలో ఒక మిత్రుడు వచ్చాడు. “ఏమిటా, యింత ఆనందముగా వున్నావు!!” అన్నాడు. “మా పితృదేవుల లేఖను నేను ఈనాడు అందుకొన్నాను. వారు చక్కని సువాక్యములను నాకు అందించారు” అని చాలా ఆనందముగా చెప్పాడు. ఏమిటా సువాక్యములు? అని ఆ మిత్రుడు అడుగగా, ఆ జాబు చదివి చెప్పాడు. దురలవాట్లకు గురికాకుండా, సదలవాట్లు మర్చిపోకుండా సక్రమమైన మార్గములో నీవు వర్తించి తిరిగి క్షేమంగా భారతదేశానికి రావాలని ఆయన వ్రాశాడు. అది చూచి ఆ మిత్రుడు, “నీవు నిజంగా సదభ్యాసములో ఉంటున్నావా? తెల్లవారినది మొదలు సాయంకాలము వరకు క్లబ్బులలో త్రాగటం, తిరగటం, తందనాలాడటంలో మునిగి వుంటున్నావు. నీవు తండ్రి ఆజ్ఞ ప్రకారము నడచుకోకుండా తండ్రి వ్రాసిన జాబుకు మాత్రమే గౌరవము యివ్వటం హాస్యాస్పదం” అని గట్టిగా అతనిని మందలించాడట. అదేరీతిగా, మీరు స్వామి చెప్పే సువాక్యములకు ఎంతో ఆనందంతో ఉప్పొంగి, ఎంతో విశ్వాసంతో వానిని హృదయానికి హత్తుకొనేటట్లు చేసుకొని కూడ ఆచరణయందు మాత్రము వాటిని యేమాత్రము చూపకపోవటం సరియైన లక్షణము కాదు. విశ్వాసమునకు తగిన ఆచరణ కూడను మనము చేబట్టాలి.

అన్ని మతములయొక్క తత్త్వము ఏకత్వమే!

దేశములు వేరైనప్పటికిని, స్థానములు వేరైనప్పటికిని, జనులయొక్క పథములు వేరైనప్పటికిని ఆత్మతత్త్వము ఒక్కటే. అతిమధురమైన రసమును గ్రోలే నిమిత్తం దానిని రకరకములైన పాత్రలలో పోసుకొన్నట్లుగా, మతము లనేవి భగవదనుగ్రహమనే రసమును త్రాగేందుకు ఉపకరించే పాత్రలుగా మనము విశ్వసించాలి. అన్ని మతములయందున్న సమరసమును మనం కొంతవరకు చవిచూడాలి. ఇతర మతములను యేమాత్రము దూషించక, మన మతమును యేమాత్రము వదలిపెట్టక, మన స్వధర్మమును మనము ఆచరిస్తూ పరధర్మమును పరిహసించకుండా వుండే ప్రయత్నానికి పూనుకోవటమే మానవత్వానికి సరైన చిహ్నము. ఎట్టి సమయమునందైనా

అన్ని మతములయొక్క తత్వము ఏకత్వమే! అట్టి సమరస భావాన్ని అభివృద్ధిపరచుకొనే ప్రయత్నానికి మనము పూనుకోవాలి. వృక్షములు అనేకంగా వుంటున్నాయి. ఒక వృక్షముయొక్క ఆకులను మరొక వృక్షముయొక్క ఆకులతో పోల్చటానికి వీలుకాదు. ఆకులు అనంతమై, వివిధరీతులుగా మనకు కనిపించినప్పటికినీ అన్ని వృక్షములయొక్క మొదళ్లు ఒకే వృక్షజాతికి సంబంధించినవిగానే గోచరిస్తుంటాయి. అదేరీతిగా మానవులయొక్క ఆకారములుగాని, వారియొక్క పథములుగాని వేర్వేరుగా కనిపించినప్పటికినీ వారి హృదయస్థాయి అయిన ఆత్మస్వరూపుడు ఒక్కడే అనే సత్యాన్ని మనము యేమాత్రము మరువకూడదు. మన వేదములు, “ఏకమేవ అద్వితీయం బ్రహ్మ,” అన్నాయి. “ఏకోఽహం బహుస్యాం,” అన్నాయి. “ఈశ్వర స్సర్వభూతానాం” అన్నాయి. కానీ వీటిని ఆచరణలో అనుభవిస్తున్నామా! “ఈశ్వరుడు సర్వజీవులయందు ఉంటున్నాడు” అని చెబుతున్నాము. “ఒక్క పరమాత్మ నుండే అన్ని స్వరూపాలు వుట్టినాయి” అని చెబుతూ, వీడు అంటరానివాడు, వీడు ముట్టరానివాడు అనే భేదభావములు పాటిస్తే, మన వేదశాస్త్రములయొక్క పవిత్రమైన పలుకులకే అగౌరవము నందించినవారమైపోతాము. ఆత్మతత్వమును అందుకోవడానికి సర్వులకు అధికారము వుందనే విషయాన్ని మనం తప్పక గుర్తించాలి. మన హృదయము నందు భేదభావములనే మచ్చలు లేకుండా వుండాలి.

చిన్నికృష్ణునికి గోపికల ప్రార్థన

కృష్ణుడు నీలమేఘశ్యాముడు. ‘కృష్ణ’ అంటేనే నలుపు అని అర్థం. ఒకనాడు యశోద కణ్ణు తీసుకొని చిన్నికృష్ణుని తరుముతూ వెళుతుంటే గోడ చాటున దాగుకొన్న ఒక గోపిక, “కృష్ణ! నీవు ఎక్కడ దాగుకొన్నప్పటికిని కనిపించే స్వరూపము నీది. నీ తల్లి దెబ్బలకు గురికాకుండా, ఆమె చేతులకు చిక్కకుండా నీవు తప్పించుకోగల స్థానము, దాగుకోవలసిన స్థానము ఒకటున్నది చెబుతాను, విను. ఆ స్థానములోకి పోయి దాగుకొన్నప్పుడు నీవు ఎవ్వరికీ కనిపించవు” అన్నదట. అప్పుడు కృష్ణుడు, “ఎక్కడ చెప్పా, నేను తప్పక అక్కడికి పోయి దాగుకొంటాను” అన్నాడు.



అప్పుడా గోపిక, “నా హృదయము దట్టమైన అంధకారముతో చేరి వుంటున్నది. ఆ అంధకారములో నీ ఆకారమును సులభముగా దాచుకోవచ్చు కృష్ణ! కనుక, నీవు నా హృదయములో నివసిస్తే నాకు ఉపకారము చేసినవాడవవుతావు. నీవూ నీ తల్లి దెబ్బలకు గురికాకుండా ఉంటావు” అన్నది.

మరొక గోపిక ఈరీతిగా ప్రార్థించింది, “స్వామీ! మలినమైన నా మానస సరోవరంలో నల్లనైన చిత్తమనే ఆకాశముయొక్క నీడయందు నీ నల్లని స్వరూపము కనిపించటం కష్టంగా వుంది. అయితే, నీ స్వరూపమును మార్చుకొమ్మని యేమాత్రము కోరను. నా మానస సరోవరాన్ని శుద్ధము చేయమని కూడా కోరను. చిత్తమనే ఆకాశాన్ని మాత్రం పరిశుద్ధముగా వుండేటట్లు చేయి. ఆ ప్రతిబింబములో నీ నల్లని రూపము చక్కగా కనిపిస్తుంది.”

చిత్తశుద్ధికి మార్గము భగవచ్చింతన

అనగా, మనస్సుయొక్క తత్వము నిరంతరము చంచలమైనదే కనుక దానిని మార్చి ప్రయోజనము లేదు. చిత్తమును శుద్ధము చేసుకొన్నామంటే, అట్టి శుద్ధమైన ఆకాశములో ఆ నల్లని కృష్ణుని దర్శింపవచ్చు. కాన, చిత్తమును శుద్ధము చేసుకోవటమే మనము చేయవలసిన పని. అందువలననే పతంజలికూడను “యోగః చిత్తవృత్తి నిరోధః” అన్నాడు. సర్వయోగముల సారముకూడను చిత్తవృత్తుల నరికట్టుకోవటమే, చిత్తవృత్తులు యేమాత్రము విజృంభించకుండా చూచుకోవటమే, చిత్తమును శుద్ధిపరచుకోవటమే. ఆ చిత్తశుద్ధియే మనకు కావలసినది. చిత్తశుద్ధికి యేది మార్గమంటే, యిలాంటి సత్సంగములో

చేరి భగవచ్చింతనతో కాలాన్ని పవిత్రము చేసుకోవాలి. అంతవరకు మాత్రం మనం పాటించవలసిన క్రమశిక్షణ పాటించవలసిందే! మన ఆధ్యాత్మిక స్థాయి స్వల్పంగా ఉంటున్నప్పుడు, 'అంతా సమానమని స్వామి చెప్పాడు కదా'యని ఆ సమానత్వమునకు మనం పూనుకోకూడదు. మన శక్తిసామర్థ్యాలను పురస్కరించుకొని మన స్థితి ఎలాంటిదో, దానినిబట్టి మన గతికూడను అనుభవించుకోవటానికి పూనుకోవాలి. “హృదయములో వుంటే చాలదా” అంటారు కొందరు. మనము ఈరకమైన సాధనలు ఆచరించినప్పుడే ఆరకమైన స్థితి లభిస్తుందిగాని, ఈ చిన్నచిన్న సాధనలే చేయలేని బలహీనులకు పవిత్రమైన ఆత్మతత్వాన్ని అందుకొనే శక్తిసామర్థ్యములు వుండనేరవు. కనుక, ఈ చిన్నచిన్న మార్గములద్వారా సాధన సల్పాలి.

భజనలు చేసేవారికి ఒక చిన్న సలహా

మీరు భజనలు సల్పుతుంటారు. ఆ సమయంలో హృదయం ఎంత మెత్తబడుతుందో, ఎన్నిరకములైన ఆనందాన్ని అనుభవిస్తుందో అందులో పాల్గొనేవారికి అర్థమవుతుంది. అయితే, భజనలు చేసేవారికి ఒక చిన్న సలహా యివ్వాలని నా ఆశ. భజనలు చేసేవారు శాంతముగా, హృదయపూర్వకంగా ప్రతి పలుకునకు ఆ మధురత్వాన్ని చేర్చి చిత్తమునకు అందించేరీతిగా భజన చేయాలి. ఒక్కొక్కరు అతివేగంగా భజన చేస్తుంటారు. అది మంచిది కాదు. ఈ అతివేగముతో హృదయము ఉప్పొంగుతుందని అనుకొంటారు. కాని, ఉప్పొంగటానికి బదులు ఉత్సాహము తగ్గిపోతుంది. కారణమేమనగా, ఈ దేహమునకు అనేక కదలికలు కలగటంచేత ఆ చిత్తముకూడను కదులుతుంది. ఆకాశమునందు చంద్రుడు స్థిరముగా వుండినప్పటికిని, కదిలే జలమునందు కదలినట్లు కనిపిస్తుంటాడు. అదేరీతిగా మన హృదయము దేహమనే జలములో చేరిన తరువాత దానిద్వారా యిదికూడను కొంత చలిస్తుంది. కనుక, అతివేగంగా మనం భజన చేయకూడదు. అది కేవలం ఉద్రేకముతో, ఉత్సాహము తెస్తామని అనుకొంటున్నాంగాని ఉద్రేకానికి, ఉత్సాహానికి బలహీనత ఒకవైపు వస్తుంది.

మనము అనేకరీతులుగా సాధనలు సల్పుతున్నాము. పెద్దలయొక్క దర్శన, సంభాషణలకంతా వెడుతున్నాము. సత్యసాయి సంస్థల వద్దతులను కొంతవరకు ఆచరిస్తున్నాము. నగరసంకీర్తన సలుపుతున్నాము. సత్సంగములను చేరుతున్నాము. కాని, ముఖ్యంగా వీటన్నింటికి ఆధారమైనది విశ్వాసము. ఎలాంటి బాధలు కలిగినప్పటికిని, ఎలాంటి చిక్కులు వచ్చినప్పటికిని, ఎలాంటి నిష్కారములు కలిగినప్పటికిని మనము వాటిని లక్ష్యము చేయక పట్టిన పట్టు సాధించే చిత్తమును అభివృద్ధిపరచుకోవాలి. ఈనాడు కష్టములు వచ్చినాయని దీనిని వదలుకోవటం, రేపు సుఖములు వచ్చినాయికదా యని తిరిగి పూజలు ప్రారంభించటం, యిలాంటి ధోరణి సాధకత్వానికి పూర్తి విరుద్ధమని చెప్పవచ్చును. నీటికి నిప్పుకు పొత్తు కుదరనట్లు విశ్వాస అవిశ్వాసముల మధ్యలో అనుగ్రహమనే పదార్థము మనకు లభించదు.

స్వామిప్రేమ ముందు ఈ శక్తులన్నీ అణుమాత్రములే!

తదుపరి, స్వామి చేసే విషయములందు అనేకమంది అనేకరకములుగా వారి భావములు వెలిబుచ్చుతుంటారు. అవి సృష్టిస్తారు, యివి సృష్టిస్తారు, అవే మహత్తరమైన శక్తులని కొంతమంది గొప్పగా భావించుకొంటారు. ఇదికూడను భక్తికి లక్షణము కాదని చెబుతున్నాను. కారణమేమనగా, అన్నింటికి ఆధారమైన ప్రేమతత్త్వమే ఈ రూపులో నిండినిబిడీకృతమై వుండగా ఈ చిన్నచిన్న శక్తులంతా దీనికంటే గొప్పవి కానేరవు. ఈ అనంతమైన విశ్వప్రేమ స్వరూపానికి ఈ శక్తులంతా అణుమాత్రమనే చెప్పవచ్చును. నిన్నటి దినము స్వామి డైమండ్ ను సృష్టించి వెండి (శిరిడీ సాయి) విగ్రహమునకు బొట్టు మాదిరి పెట్టినప్పుడు అది చక్కగా కరచుకొంది. “వెండి విగ్రహానికి ఈ డైమండ్ ఎట్లా కరుచుకొంద”ని కొంతమందికి సందేహము కలిగింది. ఇవి కేవలం బలహీనతతో వచ్చే భావములే! ఆ డైమండ్ ను సృష్టి చేయగలిగినప్పుడు దానిని అంటించటంలో ఆశ్చర్యమేమున్నది! అది ఎట్లా వచ్చిందనేదానిని యోచన చేసుకో, తరువాత అది ఎట్లా విగ్రహానికి కరచుకొన్నదీ సులభంగా అర్థమౌతుంది. సంకల్పించేత డైమండ్ వచ్చినప్పుడు దాన్ని కరపించే ‘గమ్’



మాత్రం రాదా, లేక 'గమ్' లేకపోతే అది కరచుకోదా?! సందేహములనేవి మనస్సులో చిన్నమొక్కలుగా వచ్చి, అవే వృక్షములుగా మారి, అవే పెనుభూతములుగా మారి, మీ ఆధ్యాత్మికమార్గానికి అడ్డు నిలుస్తున్నాయి. కనుక, ఇలాంటి సందేహాలకు మనం చోటివ్వకూడదు. భగవత్తత్త్వములో స్వామి విషయములు అర్థం చేసుకోవాలంటే స్వామిని అనుసరించండి. అంతే చాలు. దానితో మీకు సర్వము అర్థమైపోతుంది. అనుగ్రహమును మీరు అందుకొని ఆనందించగలరు. అంతేగాని, “యిది ఎట్లా? అది ఎట్లా?” అని విమర్శలకు బయలుదేరితే మీరు అందుకొనే ఆనందానికి అతిదూరమైపోతారని మరొక హెచ్చరిక చేస్తున్నాను. కారణమేమనగా, స్వామియొక్క తత్త్వముగాని, స్వామి యొక్క విషయముగాని, స్వామియొక్క సత్యాన్నిగాని ఈ యుగమునందేకాదు, ఏ యుగములందు కూడను మీరు తెలుసుకోలేరు. ఎందుకనగా, అది అనంతమైన తత్త్వము. అణుమాత్రమైన స్వరూపము అనంతమును తెలుసుకోవడం చాలా కష్టము.

నిన్నటి దినం హిస్లాప్ చెప్పాడు, “ఈ భారతదేశములో మహాపవిత్రమైన నదులంతా ప్రవహించుటచేత ఆ నీటి యొక్క విలువ మీకు అర్థము కావటంలేదు. మేము ఎవరని ప్రదేశములో వుండటంచేత ఈ నీటికోసం మేము

పరితపిస్తూ వున్నాము”ని ఆయన ఉదాహరణగా హెచ్చరించాడు. అనగా ఏమిటి? ఆధ్యాత్మిక జలమునకు అతిదూరంలో ఉండటంచేత పాశ్చాత్యులు ఏ కింబిత్ ‘జలము’ చిక్కినప్పటికిని, స్వామి విషయములో ఎంతో ఆనందాన్ని అనుభవిస్తున్నారు. ఏ పదార్థముగాని మనకు సమీపంలో అధికంగా వున్నప్పుడు దాన్ని కొంత మనం అలక్ష్యము చేస్తుంటాం. అది అందరికీ తెలిసిన విషయమే. ట్యాప్ లో నీరు దండిగా వస్తుంటే యిష్టము వచ్చినట్లు కాళ్లు చేతులు కడుక్కుంటారు, ఏనాటినుండో వున్న మురికిని తోముతుంటారు. కాని, ఆ ట్యాప్ లో నీరు రాకపోతే ఉన్న నీటిని చాలా జాగ్రత్తగా వాడుకొంటారు. ఎక్కువగా వుండటంవల్ల అలక్ష్యము చేస్తున్నాం. తక్కువగా వుండటంవల్ల అతిజాగ్రత్తగా మెలగుతున్నాము. మన హృదయములో ఆధ్యాత్మిక సంబంధమైన ‘ఆకలి’ని మొట్టమొదట మనము అభివృద్ధిపరచుకోవాలి. ‘ఆకలి’ లేకపోవటం ‘అజీర్ణవ్యాధి’కి చిహ్నం. కాన, ‘ఆకలి’ వచ్చిందంటే, అది తప్పక మీకు ఆధ్యాత్మిక పుష్టిని అందించే శుభసూచన అనే చెప్పుకోవచ్చు. భగవత్తత్త్వమును ఎంత అనుభవించినా యింకా అనుభవించాలి, యింకా అనుభవించాలి అనేటటువంటి ఆశను, ఆతురతను, ఆవేదననుకూడను పెంచుకోవాలి. భగవత్తత్త్వములోపల ఈనాడు భారతదేశానికే కాకుండా యావత్ప్రపంచానికి కూడను అన్నిరకములైన ఆనందానికి ఆలవాలమైనది మన ప్రశాంతినిలయం. ఈ ప్రశాంతినిలయ వాతావరణమును యావత్ భారతదేశమునకే కాక యితర దేశములకు కూడను అందించే ప్రయత్నానికి మీరందరూ సైన్యాధిపతులుగా వుండాలి. అనగా, మీ ఆచరణయే లోకానికి మార్గదర్శకంగా వుండే ప్రయత్నానికి మీరు పూనుకోవాలి. ఇన్ని సంవత్సరములనుండి ఈ ప్రశాంతి నిలయమునకు వస్తున్నాముగాని, స్వామి ఆచరణయొక్క నిబంధనలను యేమాత్రం మనం పాటిస్తున్నామని ఎవరికి వారు ఆలోచించుకొంటే వారికే అర్థమవుతుంది.

వేద శాస్త్రములే భరతమాత నేత్రములు

ఏదైనా ఒక మొక్క వుందంటే, దాని వేర్లకు నీరు పోస్తుంటాముగాని, కొమ్మలకు, రెమ్మలకు, పుష్పములకు

నీరు పోయము. వేర్లకు నీరు పోసి పెంచటంచేత ఆ వృక్షమే ఫలములు అందిస్తుంది. అదేరీతిగా మన భారతీయ సంస్కృతికి, ధర్మము అనే వృక్షానికి వేదశాస్త్రములు వేర్లవంటివి. ఈ రెండింటిని మనము చక్కగా విశ్వాసమనే జలముతో పోషించటంచేత అందులో సౌఖ్యము, సంతోషము, సాక్షాత్కారము అనే ఫలము అందుకోవడానికి అవకాశము వుంటుంది. వేదవిహితమైన కర్మలాచరిస్తూ శాస్త్రసంబంధమైన ధర్మమును నిర్వర్తిస్తూ వుండటమే మన కర్తవ్యముగా మనము విశ్వసించాలి. నేను మొన్న రాజమండ్రి పోయినప్పుడు అక్కడ చేరిన పండితులకు ఒక చిన్న సూచన అందించాను. మన భారతీయుల తల్లి భరతమాత. ఐతే, ఈనాడు భారతీయులు యిన్నివిధములైన కష్టములకు, సష్టములకు, దుఃఖములకు గురికావటానికి కారణమేమంటే, తల్లి రక్షణలోపల మనం పెరగటం లేదు. తల్లికున్న ప్రేమ యింకెవరికీ రాదు. తల్లిప్రేమకు నోచుకున్న బిడ్డకే సరియైన రక్షణ. కానీ, భరతమాతయొక్క రక్షణ ఈనాడు భారతీయులకు లేకుండాపోయింది. కారణమేమిటి? ఆ తల్లికి ఒక కన్ను వేదము, ఒక కన్ను శాస్త్రము. ఈ రెండు నేత్రములు తన బిడ్డలైన భారతీయులే పొడిచివేయటంచేత ఆ తల్లి గుడ్డిదైపోయి, బిడ్డలయొక్క క్షేమాన్ని చూచుకొనే శక్తి సామర్థ్యాలను కోల్పోయింది. అందువల్లనే ఈ భారతీయులు ఇన్నివిధములైన కష్టాలకు గురైపోతున్నారు. ఈనాడైనా భారతీయులు తెలివి తెచ్చుకొని, పశ్చాత్తాపంతో తల్లియొక్క దృష్టిని తిరిగి అనుగ్రహింపజేసే ప్రార్థనలు సల్పాలి. అదే దానికి తగిన చికిత్స. అప్పుడు ఆ తల్లియొక్క ప్రేమదృష్టిలో ఈ భారతీయులంతా తిరిగి సుఖశాంతులు అనుభవించగలరు. ప్రాణములనైనా త్యాగము చేయటానికి పూనుకొని వేదమును రక్షించటానికి కంకణము కట్టుకొంటిరా, ఆనాడే భారతదేశము అన్నిరకముల సుఖశాంతులను అనుభవించ గలదు. కనుక, ప్రజలందరు ఏకోన్ముఖులై మన భారతదేశ రక్షణే కాకుండా యావత్ ప్రపంచమునకు శాంతిభిక్షను అందించేదానికి పూనుకోవాలి

భారతదేశము అన్ని దేశములకూ నాయకత్వము వహించినటువంటిది. అన్ని దేశములకూ ఉపాధ్యాయ స్థానము నలంకరించినది. కనుక, భారతదేశ క్షేమమే

సర్వదేశములకు ఆధారమనికూడను మనం విశ్వసించాలి. పాశ్చాత్యులుకూడను అరీతిగానే విశ్వసిస్తున్నారు. నేను అఫ్రికాకు పోయినప్పుడు అక్కడకూడను అనేకమంది, “స్వామీ! మేము భౌతికమైన అభివృద్ధిలోపల మిన్నుకు ఎగసినాముగాని సుఖశాంతులలో అధఃపాతాళములో దిగినాము. భౌతిక సుఖములతో తులతూగుతున్నాముగాని మానసిక శాంతి యేమాత్రము లేదు. ఈ ఆధ్యాత్మికశాంతి, హృదయశాంతి అందించాలంటే మాకు ఒక్క భారతదేశమే శరణ్యం” అన్నారు. భారతీయసంస్కృతీ సంప్రదాయాలను, భారతీయుల శాస్త్ర ధర్మములను యితర దేశీయులు ఎంత గొప్పగా వర్ణిస్తున్నారో బయటకుపోయి చూస్తే తెలుస్తుంది. కాని, ‘యింట్లోవారే కంట్లో పుల్ల’ అన్నట్లుగా మన భారతీయులే వేదశాస్త్రములను విమర్శించే దుస్థితికి దిగజారిపోయారు. నిజంగా అటువంటివారు భారతీయులే కారని గట్టిగా చెప్పవచ్చు. భారతదేశమును, భరతమాతను, గౌరవించలేనివారు భరత పుత్రులని ఎట్లు చెప్పగలము! ‘నా తల్లి గొడ్డురాల’ంటే వీడు ఎట్లా పుట్టాడు?! తల్లిని నిందించే పుత్రుడు పుత్రుడు కాదు.

పాశ్చాత్య నాగరికత అనే అంటువ్యాధికి గురికావద్దు

భారతదేశమునకు సరైన గౌరవాన్ని, భారతీయ సంప్రదాయములపట్ల విశ్వాసాన్ని హృదయమునకు అందించి జీవితమును సార్థకము చేసుకోవాలని, మళ్ళీ పుడితే భారతదేశములోనే పుట్టాలని ఆశిస్తున్నట్లు ఒకానొక సమయంలో మేక్స్ముల్లర్ చెప్పాడు. మరణించడంకూడను భారతదేశములో మరణిస్తే, ఈ భారతభూమియొక్క మట్టి దేహానికి కొంత సోకటంచేత తాను పవిత్రుడనైపోతానని ఆయన ఆశించాడు. ఒకసారి భారతదేశానికి రావాలని ప్రయత్నము చేశాడు. కానీ ఈ దేశంలో పాశ్చాత్య నాగరికత నలుపుతున్న విలయతాండవం చూసి, ‘అయ్యో! ఎంతో పవిత్రమైన ఈ భారతదేశానికి పాశ్చాత్య నాగరికత అనే అంటువ్యాధి సోకేనే!’ అని చాలా బాధపడ్డాడు.

పాశ్చాత్య నాగరికత కేవలం తకుకు బెళుకుల వంటిదేగాని మనకు నిజమైన ఆత్మస్వరూపాన్ని చూపించేది కాదు. తాత్కాలికమైన ఆనందాన్ని అనుభవించుకోవటం కోసమని మనం జన్మజన్మములనుండి ఆర్జించిన

పవిత్రతను, దివ్యత్వాన్ని పాడుచేసుకోకూడదు. నవీన నాగరికత గొప్పదని మనము విశ్వసిస్తున్నామేగాని దానికంటే హీనమైన స్థితి యింకొకటి లేదు. ఏనాటికైనా ప్రాణములు విడువక తప్పదు, ఏనాటికైనా దేహము కూలక తప్పదు. కాబట్టి, నిరంతరం సత్యాన్ని, న్యాయాన్ని అనుసరించటానికి సిద్ధంగా ఉందాం. అంతేగాని, తాత్కాలికమైన సుఖముకోసం సత్యాన్ని వదలి, ధర్మాన్ని వదలి భ్రష్టులు కావటం భారతీయులు ఏమాత్రం ఒప్పుకోదగిన విషయము కాదు. కాన, ప్రతి భారతీయుడు ఆత్మవిశ్వాసాన్ని దృఢపరచుకొని, భగవంతుని నిరంతరము హృదయపీఠముపైన ప్రతిష్ఠింపజేసుకొని, తన జీవితమును, తన సర్వస్వముకూడను భగవంతునికి అంకితము చేసినరీతిగా ఏనాడు అనుభవిస్తాడో ఆనాడే దివ్యకాంతులు తన హృదయమందు మిరుమిట్లు గొలుపుతుంటాయి. కాన, భక్తులు కేవలము ఈరకమైన సత్సంగములలో చేరి, కొన్ని సత్కర్మలను చేయటమే కాకుండా హృదయాన్ని పవిత్రం చేసుకొని, చేసే ప్రతి కర్మయందుకూడను భగవద్భావాన్ని పెట్టుకోవాలి. ‘సర్వకర్మ భవత్ప్రీత్యర్థం’గా విశ్వసించాలి. శివరాత్రియొక్క తత్త్వమును చక్కగా అర్థము చేసుకొని, ప్రతి ఒక్క హృదయముకూడను భగవంతునియొక్క నిలయముగా భావించుకొని, మన ప్రశాంతినిలయములో ఈ రాత్రి చేసిన జాగరణే సరైన జాగరణ అని చెప్పవచ్చును. ఏది చేయటానికి వీలుకాకపోయినప్పటికిని, “దర్శనం పాపనాశనం, సంభాషణం సంకటనాశనం, స్మర్యనం కర్మవిమోచనం” ఈ మూడింటిద్వారా మీ జీవితము ధన్యమైపోయింది. కనుక, తప్పక మీరు అందుకోవలసిన ఆనందాన్ని అందుకొని భగవంతుని అనుగ్రహానికి పాత్రులవుతారని నేను ఆశిస్తున్నాను.

“పిలిచి అడుగ చెఱకు పెట్టునా బెల్లంబు...”

మీ భగవద్విశ్వాసము ఎలాంటి సమయమునందూ ఏమాత్రము చలించకూడదు. కష్టసమయములందును బలహీనతకు చోటివ్వకుండా విశ్వాసమును బలపరచుకొనే ప్రయత్నము చేయాలి. అప్పుడే మన ప్రకాశము జాస్తి కావాలి. కష్టసమయములందే పాండవులలోనున్న

శక్తిసామర్థ్యములంతా బయటకు వచ్చినాయి. సుఖ సమయములో పాండవులయొక్క సుగుణములు, భక్తిప్రపత్తులు లోకానికి తెలియలేదు. కాన, కష్టములలోనే సుఖముందిగాని, “న సుఖాత్ లభతే సుఖం”

“పిలిచి అడుగ చెఱకు పెట్టునా బెల్లంబు
పిప్పిగొట్టి రసము పీల్చుకన్న!
జాతివజ్రంబైన సానబెట్టగవలయు...”

ఎలాంటి వజ్రమునైనా కోతలు కోసినప్పుడే దాని విలువ, ప్రకాశము అభివృద్ధి అవుతాయి. లేకపోతే లేదు విలువ. చెఱకును మిషనులో వేసి పిప్పి చేయక, రసమును అగ్నిలో వేసి కాల్చక అది బెల్లము కానేరదు. కనుక, దేహమనే చెఱకులోపలి సద్గుణములనే సారాన్ని కష్టములనే మిషనులో వేసి, జ్ఞానమనే అగ్నిలోపల ఈ ‘రసము’ను సంస్కరింపజేయటంచేత చిరస్థాయియైన మోక్ష సామ్రాజ్యమును అందుకోవచ్చును. కనుక, దేహమునకు కలిగే కష్టములనుగాని, మనోవాంఛలనుగాని కించిత్తు కూడను లక్ష్యముచేయక మనలోని సద్గుణముల సారమును శాశ్వతమైనరీతిగా పెట్టుకోవడానికి మనము ప్రయత్నం చేసుకోవాలి. “అయ్యో! చెఱకును కష్టపెడితే ఎంత బాధపడుతుందో!” అని దానిని అట్లే పెట్టుకొన్నామంటే అందులోనున్న మధురమైన రసము విలువలేని స్థానాన్ని పొందుతుంది, బెండుబారుతుంది. ప్రయోజనం ఏమిటి?! కనుక, ఒక గొప్ప ప్రయోజనము కోసం మానవజన్మ లభించిందిగాని నిష్ప్రయోజనమైన రీతిలో పశుపక్షిమృగాదులవలె ఆహార నిద్రా భయ మైథునాదులతో అనుభవించే నిమిత్తమై రాలేదనే లక్ష్యాన్ని మాత్రం ప్రతి ఒక్కరు తలుచుకోవాలి.

పంచేంద్రియాల సద్వినియోగమే భక్తికి సరైన లక్షణం

ఉదయం, సాయంకాలం భగవన్నామస్మరణ చేయండి. “అయ్యో! నాకు నూరు పనులుంటాయి. ఆ పనులు వదలుకొని ఏరీతిగా చేసేది?!” అని కొంతమంది చెబుతుంటారు. ఇది కేవలం అశ్రద్ధతో చెప్పే మాటలే! నూరు పనులతో యిది నూటొక్క పనిగా పెట్టుకో. ఏమి కష్టం! నూరు పనులు చేసేవాడు ఇంకొక్క పని చేయలేడా?

నిజంగా శ్రద్ధ వుంటుంటే మిగిలిన ఆ నూరు పనులకంటే యిదే ప్రధానమైన పనిగా మనము చూచుకోవాలి.

సాధకులైనవారు ఆదర్శవంతమైన ప్రవర్తనతో, తమ పలుకులు మధురమైన పలుకులుగా, శ్రవణము ఆనందకరమైన శ్రవణముగా, హృదయమును అతిస్వచ్ఛమైన భావములతో తీర్చిదిద్దుకోవడానికి ప్రయత్నము చేసినప్పుడే అది భక్తికి లక్షణమవుతుందిగాని ఈ సత్సంగములో చేరి విభూతి పెట్టుకొని, కుంకుమబొట్టు పెట్టుకొని అనేకరకములుగా చేస్తే, ఈ దృశ్యములంతా కేవలము ప్రదర్శనములే అవుతాయిగాని నిదర్శనములు కానేరవని చెప్పవచ్చు. కనుక, మనం భక్తిని ప్రదర్శనముగా కాక, నిదర్శనముగా అనుభవించాలంటే హృదయ పూర్వకముగా మన పంచేంద్రియములను పవిత్రము గావించుకొనే ప్రయత్నానికి పూనుకోవాలి. అదే భక్తికి సరియైన లక్షణమని మీరు గ్రహించాలని నేను ఆశిస్తూ ఆశీర్వాదిస్తూ నాయొక్క శివరాత్రి ప్రసంగములో ఈ వాక్రసాదాన్ని అందిస్తూ, యింకా స్థూలమైన ప్రసాదాన్ని త్వరలోనే మీకు వచ్చి పంచుతాను. ఆ ప్రసాదాన్ని మీరు ఆరగించి, నిర్బంధముగా పనులుండి వెళ్లవలసినవారు ఎవరైనా వుంటుంటే స్వామి సెలవు కాలేదనే సందేహానికి చోటివ్వకుండా తప్పక వెళ్లిరావలసిందని అందరికీ సమానంగా ఉత్తర్వులు యిస్తున్నాను. ఇంకా వుండాలనుకొంటే వుండవచ్చును. ఇది ఒకరిల్లు కాదు. మీ యిల్లు. మీ యింట్లో మీరు వుండవచ్చును, వెళ్లవచ్చును. రానివారికి స్వాగతము చేయటంలేదు, వచ్చినటువంటి వారలను పంపించటంలేదు. మీ అనుకూలములనుబట్టి తగినరీతిగా మీరు నడచుకోవాలి.

“డ్యూటీ ఈజ్ గాడ్, వర్క్ ఈజ్ వర్షిష్.” ఈ రెండు మీ లక్ష్యములో పెట్టుకోవాలి. మీ డ్యూటీలకు మీరు పోతుంటే స్వామి దానికి ఏమాత్రము అభ్యంతరము పెట్టదని మీరు తెలుసుకోవాలని నేను ఆశిస్తున్నాను.

(1960వ దశకంలోని శివరాత్రి దివ్యోపన్యాసమునుండి)



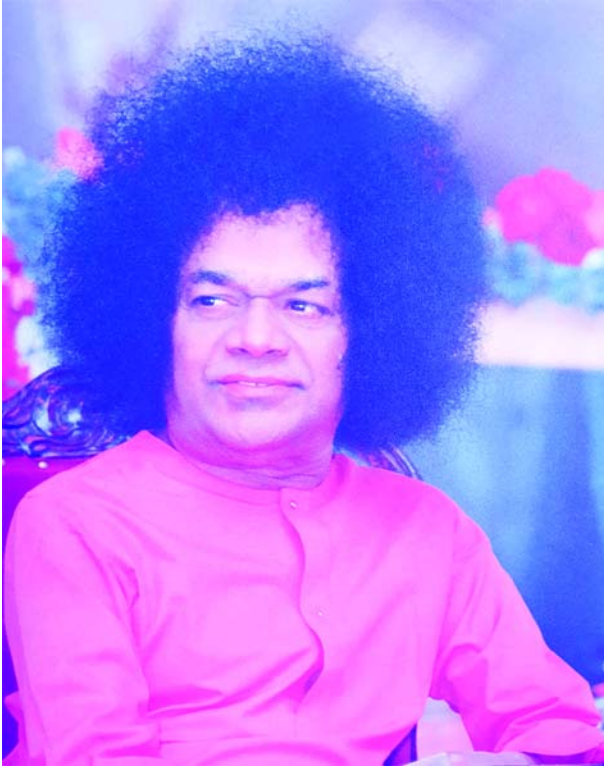
ఆదిపల్లివాసివయ్య...

❖ శ్యామ్ శర్మ ❖

ప|| ఆదిపల్లివాసివయ్య పుట్టపర్తి సామివయ్య గౌరిజత జోడి కట్టి గంగ నెట్టుకొచ్చావయ్య మా జోతలందుకో మారేడుదళపతి పర్తిలో కొలువైన ముక్కంటి పశుపతి

చ 1. అవతారమెత్తిన అమ్మ అయ్య రూపము ఆపదేమొచ్చినా ఆదుకునే దైవము నువ్వుండగా మాకు భయమేలనయ్య మమ్మేలగా సాయీ మనిసిగా వచ్చితివయ్య

చ 2. పులితోలు కప్పుకున్న బైరాగి సాంబయ్య జగమంతా నిండి ఉన్న అందరి బంధువయ్య కొండనెక్కి కూసున్న జంగమ దేవరా కొండంత అండగుండే బంగారు సామిరా



సర్వాంతర్యామి



బి.వి. సత్యమూర్తి



1960వ దశకంలో ఒకసారి స్వామివారు హైదరాబాదు ఎగ్జిబిషన్ గ్రౌండ్స్‌లో తమ దివ్యోపన్యాసాన్ని అనుగ్రహించేందుకై శ్రీ బూర్గుల రామకృష్ణారావుగారి భవనములోనించి వెలుపలకు వస్తున్న సమయంలో నేను మొదటిసారి వారిని దర్శించుకోవడం జరిగింది. ఎగ్జిబిషన్ గ్రౌండ్‌నుండి తిరిగి వచ్చిన తరువాత వారు తమ గదిలోకి వెళ్తున్నప్పుడు సేవాదళ్ సభ్యులు అటు ఇటు వరుసగా నిలుచున్నారు. ఆ సమయంలో స్వామివారితో మాట్లాడే అవకాశం ఎవరికీ ఉండదు. కానీ, నేను ఉండబట్టలేక, “స్వామీ, నేను అక్కడ ఉద్యోగం మానేద్దామని అనుకుంటున్నాను” అని అన్నాను. స్వామి ఎంతో దయతో ఆగి, “ఏం చేద్దామనుకుంటున్నావ్?” అని అడిగారు.

“ఇండిపెండెంటుగా ఉంటాను స్వామీ” అన్నాను. “సరే, రేపు పొద్దున్న మాట్లాడుతానులే” అని ముందుకు సాగారు.

మర్నాడు ‘శివం’ సత్యమూర్తిగారింట్లో క్రింది భాగంలో అందరు భక్తులతోబాటు నేనూ వరుసలో కూర్చున్నాను. ఇంతలో ఒక సేవాదళ్ సభ్యుడు మేడమీదనించి వచ్చి, “సత్యమూర్తి ఎవరు? బాబావారు పిలుస్తున్నారు” అన్నాడు. అంతవరకు బాబావారికి నా పేరు చెప్పలేదు. నేను గబగబా మేడమీదికి వెళ్ళాను. అప్పుడు స్వామివారు పెద్దవాళ్ళతో మాట్లాడుతున్నారు. నాకేసి చూసి, “ఏం స్వతంత్రుడా! ఏం చేద్దామనుకుంటున్నావ్?” అని అడిగారు. “అక్కడ ఉద్యోగం మానేద్దామనుకుంటున్నా స్వామీ” అన్నాను. “మీ అన్న ఏమన్నాడు?” అని అడిగారు. “మానేయమన్నాడు స్వామీ” అన్నాను భయపడ్డా. వెంటనే స్వామి మా చిన్నన్నయ్యని చూస్తూ, “ఏం రమణ్రావ్! వీడు కుర్రాడు, మానేస్తానంటే మానేయమనడమేంటి? వీడు చిన్నప్పుడు కష్టపడడం నేర్చుకోవాలి. అప్పుడే పెద్దయ్యాక ఎంత సుఖపడున్నాడో తెలుస్తుంది” అన్నారు. “వాడు మానేస్తాను మొద్రో అంటే వాడి గొడవ పడలేక మానేయమన్నాను స్వామీ” అన్నాడు మా అన్నయ్య.

“సరే, ఈ గదిలోకి నడు” అంటూ స్వామి నన్ను పక్కగదిలోకి తీసుకెళ్ళి మెల్లగా తలుపు మూసి, “ఊరికే అన్నానులే, నువ్వు అక్కడ మానేయ్. అక్కడ చాలా పాలిటిక్స్ ఉన్నాయి. నీ సంగతి నేను చూసుకుంటానులే” అంటూ స్వామి ఫోటో ఉన్న ఎనామిల్ బిళ్ళ సృష్టించి ఇచ్చారు. అక్కడినుంచి తిన్నగా ఆఫీసుకి వెళ్ళి రాజీనామా చేసి, అప్పటినుంచి ఫ్రీలాన్స్ కమర్షియల్ ఆర్టిస్ట్‌గా పని చేయడం మొదలుపెట్టాను.

అయితే, నాచేత వర్కు చేయించుకొన్నవారు ఎవరూ సరిగ్గా డబ్బు ఇచ్చేవారు కాదు. కొందరైతే ఎగ్జిట్‌వారు. అయినా నా ఆర్థిక పరిస్థితి ఎలాగుందో ఎవరికీ చెప్పేవాణ్ణి కాదు. నేను ఇబ్బంది పడున్నానని తెలిస్తే మా నాన్నగారో మా చిన్నన్నయ్యో ఏదో ఒక ఉద్యోగంలో పెట్టేస్తారని భయం. నాకు గ్రాఫిక్ డిజైనింగ్, కార్టూన్‌లంటేనే ఇష్టం.

ఒకసారి ఇంటర్వ్యూలో స్వామివారు, “ఏం సత్యం, ఏమి సమాచారం? ఎలాగుంది నీకు?” అని అడిగారు. “బాగానే ఉంది స్వామీ” అన్నాను. “ఏం బాగుంది! మొన్న ఫలానా వ్యక్తి వచ్చి నిన్ను కవర్ పేజి డిజైన్ వేసి ఇమ్మన్నాడు. వేసి ఇచ్చాకా, “ఎంత కావాలి?” అని అడిగాడు. నువ్వు వంద రూపాయలు అడిగావు. అతను నీ చేతిలో పది రూపాయలు పెట్టి, “ఇది ఉంచు” అంటూ డిజైన్ తీసుకుని వెళ్ళిపోయాడు. నువ్వు ఇలా బిజినెస్ చేస్తే ఎప్పటికి బాగుపడ్డావ్? దానం అడగటానికి సిగ్గుపడాలి కానీ కష్టపడి పనిచేస్తున్నప్పుడు ఇంతిస్తే కాని చెయ్యను అని చెప్పాలి... సరేలే, నీకెంత చెప్పినా లాభంలేదు” అంటూ నా పక్కనే కూర్చున్న మా తమ్ముడు పట్టాభిశేసి చూసి, “వీడు ఫలానా కంపెనీవాడు ఇంతివ్వాలి, ఫలానా కంపెనీవాడు ఇంత డబ్బివ్వాలి” అని లెక్కలేసుకుని క్లయింట్స్ దగ్గరికి స్కూటరేసుకుని బయల్దేరుతాడు. కానీ వీడికెవ్వరూ డబ్బివ్వరు. సాయంకాలానికి రాజ్యాలు పోయిన మహారాజులా మొహం వ్రేలాడేసుకుని ఇంటికి వస్తాడు” అంటూ, మళ్ళీ నన్ను చూసి, “నీకెంత చెప్పినా లాభం లేదు. నువ్వు పని చెయ్యి, మిగిలింది నేను చూసుకుంటానులే” అని చెప్పి ప్రసాదం, పాదనమస్కారం ఇచ్చి పంపారు.

అప్పటినుంచి బిహెచ్ఇఎల్, రిపబ్లిక్ ఫోర్ట్, బ్యాంకులు, ఫార్మ్యూటికల్ కంపెనీలనుంచి వర్కు వచ్చేది. డబ్బుకి లోటుండేది కాదు. అది అంతా స్వామివారి అనుగ్రహమే.

ఒకరోజున నా మిత్రుడు సత్యంగారు వచ్చి నాతో, “సాయిగారు ఆఫీసు ఖాళీ చేస్తున్నారు. నువ్వడిగితే ఆ చోటు నీకిస్తారు” అని చెప్పాడు. వెంటనే సాయిగారిని అడిగాను, ఆ చోటు మా ఆఫీసు పెట్టుకోవడానికి కావాలని. ఆయన సరే, తీసుకో అన్నారు. ఇక్కడ చూడండి. చెప్పినది సత్యం గారు, ఇచ్చినది సాయిగారు. అంటే, శ్రీ సత్యసాయి (బాబావారు) ఆ చోటు ఇచ్చేరన్నమాట.

ఇంకోరోజు వేంకటేశ్వరరావుగారు మా ఇంటికి వచ్చి, “రేపు పది గంటలకి సిద్ధంగా ఉండు. నిన్ను ఒక చోటికి తీసుకెళ్తాను” అన్నారు. మర్నాడు ఆయన నన్ను సీతారామ్ గారి దగ్గరకు తీసుకెళ్ళారు. సీతారామ్ గారు, “మేము ఒక న్యూస్ పేపరు పెడున్నాము. అందులో నువ్వు పాకెట్

కార్డుస్ వేయాలి. వేస్తావా?” అని అడిగారు. నేను వేయగలను అని అన్నాను. “సరే, మేము అప్పుడప్పుడు నీతో మాట్లాడాల్సి ఉంటుంది. నీకు టెలిఫోను ఉందా?” అని అడిగారు. లేదన్నాను. (సీతారామ్ గారు న్యూస్ పేపరు తరపున టెలిఫోను కమిటీలో మెంబరుకూడా). సరే, అని ఆయనే అప్లికేషన్ వ్రాసి, “ఇందులో నీ సంతకం చేసి అడ్రస్సు రాయ్” అన్నారు. మర్నాడు ఉదయం టెలిఫోను డిపార్టుమెంటువాళ్ళు టెలిఫోను అమర్చారు. ఆరోజుల్లో టెలిఫోను కావాలంటే పదేళ్ళు నిరీక్షించాల్సి వచ్చేది. అవిధంగా స్వామివారు నాకు కావలసినవన్నీ అమరేలా అనుగ్రహించారు.



శివరాత్రికి ప్రశాంతినిలయానికి బయల్దేరాము. బయల్దేరేముందు ఒక ఫార్మ్యూటికల్ కంపెనీ ఎమ్.డి. గారితో, “నేను పుట్టపర్తికి వెళ్తున్నాను సార్, వచ్చేకా మీ వర్క్ చేస్తాను” అని అన్నాను. “ఇది చాలా ముఖ్యమైన పని. మూడు రోజుల్లో నువ్వు తప్పక వచ్చేయాలి” అన్నారు. “తప్పకుండా వస్తాను” అని అన్నాను.

అక్కడనుంచి వార్నార్ హిందుస్థాన్ కంపెనీకి వెళ్ళి పి.ఆర్.ఓ. గారిని కలిశాను. ఆయన ఒక వర్క్ గురించి చెప్పి, “ఇది రెండు రోజుల్లో కావాలి”ని చెప్పారు. నేను, “పుట్టపర్తికి వెళ్తున్నాను. మూడు రోజుల్లో వచ్చేస్తాను. అప్పుడు తప్పకుండా మీకు కావలసిన టైమ్ కి వర్క్ పూర్తి చేసి ఇస్తాను” అని చెప్పాను. అప్పుడు ఆయన, “ఇది చాలా ముఖ్యమైన బ్రోచర్. ఇది అన్ని అంతర్జాతీయ బ్రాంచ్ లకు పంపించాలి. నువ్వు మూడు రోజుల్లో రాగలిగితేనే ఈ వర్క్ నీకిస్తాను” అన్నారు. నేను సరేనన్నాను.

పుట్టపర్తిలో శివరాత్రి పండుగ అయ్యేకా, “స్వామి పాదనమస్కారం ఇచ్చిన తరువాత వెళదాం” అనుకొని ఉండిపోయాను. ఐదు రోజుల తరువాత హైద్రాబాద్ వెళ్ళాకా ఆ మందుల కంపెనీ యమ్.డి.గారిని కలిసేను. ఆయన నన్ను చూడగానే, “ఫారెన్ డెలిగేట్స్ తో చాలా బిజీగా ఉన్నాను. నువ్వు వారం తర్వాత రా. అప్పుడు ఆ వర్క్ గురించి చెప్తాను” అన్నారు. నేను బతుకు జీవుడా అనుకుంటూ బయటపడ్డాను. తర్వాత వార్నార్ హిందుస్థాన్ కి ఫోన్ చేస్తే రావోద్దంటారని భయపడి తిన్నగా

ఆ కంపెనీకి వెళ్ళి పి.ఆర్.ఓ.గార్ని కలవాలని అన్నాను. “ఆయనకి అర్జంటు టెలిగ్రామ్ వచ్చి వాళ్ళ ఊరు వెళ్ళారు. 15 రోజులదాకా రారు” అని చెప్పేరు. జై సాయిరాం అనుకుంటూ బయటికి వచ్చేను.



ప్రశాంతినిలయంలో దసరా ఉత్సవాలు వైభవంగా జరుగుతున్నాయి. ఆరోజు సాయంకాలం శ్రీపాద గోపాల కృష్ణమూర్తిగారి ఉపన్యాసం ఉంది. ఆయన కాకినాడలో మా కాలేజి ప్రిన్సిపాల్ గా ఉండేవారు. కాబట్టి, నేను ఆయన్ని గుర్తుపట్టగలనని ధర్మవరం స్టేషనులో ఆయన్ని రిసీవ్ చేసుకోవటానికి డాక్టర్ పిష్టేకర్ గారు నన్ను కూడా కారులో రమ్మన్నారు. ధర్మవరం స్టేషనులో చాలా వెతికాం. కానీ, గోపాలకృష్ణమూర్తిగారు ఎక్కడా కనిపించలేదు. ఒకవేళ బస్సులో వచ్చారేమోనని బస్ స్టాండులో కూడా వెతికాం. ఆఖరి బస్సుకూడా వచ్చింది. అందులోకూడా ఆయన లేరు. “ఏం చెయ్యాలా” అని నేను, పిష్టేకర్ గారు ఒక హోటల్ అరుగుమీద కూర్చున్నాం. పుట్టపర్తికి వెళ్ళే ఆఖరి బస్సు క్రిక్కిరిసిన జనంతో వెళ్ళిపోయింది. ఇంక పుట్టపర్తికి వెళ్ళే బస్సులు లేకపోవటం వలన ఆ హోటల్ ప్రొఫ్రయిటర్ డా॥ పిష్టేకర్ దగ్గరకి వచ్చి, ఓ మూల కూర్చున్న ఒకామెను, చిన్నపిల్లని చూపిస్తూ, “పుట్టపర్తి వెళ్ళే బస్సులో ఆవిడకి చోటు చిక్కలేదు. మీకు అభ్యంతరం లేకపోతే ఈమెని, కూడా ఉన్న చిన్నపిల్లని మీ కారులో తీసుకెళ్ళండి” అని అన్నాడు.

ఆ తల్లీ కూతుళ్ళని కారులో ఎక్కించుకుని పుట్టపర్తికి బయలుదేరాం. దారిలో ఆవిడ చెప్పనారంభించింది. ఈ పిల్ల తన అక్కగారి కూతురని, ఈ పిల్లకి తనదగ్గరే బాగా అలవాటని, తనతో వస్తానని మారాం చేసిందని, ఇంటి దగ్గర బయలుదేరిన సమయంలో పిల్లకి 104 డిగ్రీల జ్వరం అనీ, రైలులో కూర్చోగానే నార్మల్ అయిందని, అదృష్టం కొద్దీ మీరు కారులో తీసుకెళ్తున్నారని, లేకపోతే రాత్రి బస్ స్టాండులో బిక్కుబిక్కుమంటూ భయంతో గడిపేవార మంటూ మరీమరీ ధన్యవాదాలు తెలిపింది. మేము పుట్టపర్తి వెళ్ళగానే చూస్తే గోపాలకృష్ణమూర్తిగారు ఉపన్యసిస్తూ కనిపించారు. వాళ్ళిద్దరినీ తీసుకురావటానికే స్వామి మమ్మల్ని ధర్మవరం పంపించారని గ్రహించాము.



1969లో ఒకానొక రాజకీయ ఉద్యమం ఉధృతంగా సాగుతూంది. శ్రీ సత్యసాయి సేవాదళ్, హైదరాబాద్ సభ్యులకు బెంగళూరు వైట్ ఫీల్డ్ లో ఉన్న ఆర్ట్స్ అండ్ సైన్స్ కాలేజికి శంకుస్థాపన నిమిత్తం అక్కడ సేవ చేయడానికి స్వామివారు సువర్ణావకాశాన్ని ప్రసాదించారు. సేవాదళ్ సభ్యులమంతా సాయంకాలం 5 గంటలకు ‘శివం’ దగ్గర్నుంచి బయలుదేరి అప్టల్ గంజ్ వరకు రాగానే బస్సుకి రిపేర్ వచ్చి ఆగిపోయింది. చెడిపోయిన పార్ట్స్ ను తీసి రిపేర్ చేయించి తిరిగి ఫిక్స్ చేశాక రాత్రి 10 గంటలకు బస్సు బయలుదేరింది. దారిలో జడ్చర్ల దగ్గర చిన్నచిన్న బడ్డీ కొట్లు రోడ్డుమీదకు ఈడ్చబడి మంటల్లో ఉండటం గమనించాము. చిన్నచిన్న బండరాళ్ళు చిందరవందరగా పడి ఉన్నాయి. ఇక్కడ ఏదో గొడవ జరిగినట్లుంది అనుకున్నాం.

మరుసటిరోజు ఉదయం 8 గంటలకు బృందావనం చేసుకుని అక్కడ చెల్ల క్రింద కూర్చున్నాము. ఇంతలో స్వామివారు మేము కూర్చున్న చోటికి వచ్చి, “అరె! మీకెవరికీ తలలకు దెబ్బలు, ప్రాక్చర్లు, కట్లా లేకుండా వచ్చారే!” అంటూ, “మీరు ‘శివం’ దగ్గర బయలుదేరి తిన్నగా వచ్చి ఉంటే మధ్యలో జడ్చర్లలో జరిగిన హింసా కాండలో చిక్కుకుపోయి దెబ్బలు తగిలించుకునేవాళ్ళు. అందుకని మిమ్మల్ని అప్టల్ గంజ్ లో ఆపేశాను” అన్నారు. సర్వాంతర్యామికి తెలియనిదేముంది?!



నాకు 1984లో బ్రెయిన్ ట్యూమర్ ఆపరేషన్ అయింది. నెల రోజులు హాస్పిటల్లో ఉన్నాను. డాక్టర్లు బయటినుండి స్పెషలిస్టులను పిలిపించి నామీద ప్రయోగాలు చేయించేవారు. ఎవరేం చేసినా లాభం లేకపోయింది. ఉదయం నార్మల్ గా ఉండి సాయంకాలానికి జ్వరం వచ్చేది. పైగా ఆపరేషన్ చేసిన చోటునించి ఏదో నీళ్ళలా వచ్చి తలగడ అంతా తడిసిపోయేది. మా అన్నయ్య (శ్రీ బి.వి. రమణరావు) పుట్టపర్తికి వెళ్ళి స్వామివారికి నా ఆరోగ్య పరిస్థితి విన్నవించగా స్వామివారు, “ఔనాను, డాక్టర్లు ఆపరేషను సరిగా చేయలేదు” అంటూ ప్రసాదం సృష్టించి ఇస్తూ, “వాడికేం భయంలేదు, నేను చూసుకుంటాను. ఇది వాడికివ్వు” అన్నారు.

మా అన్నయ్య రాగానే స్వామివారు ఇచ్చిన ప్రసాదం నాకిచ్చాడు. నేను వెంటనే ఆ ప్రసాదం నోట్లో వేసుకొని కొంచెం నుదుటిమీద పెట్టుకున్నాను. ఆ సాయంకాలానికి నాకు నార్మల్ అయింది. డాక్టర్లందరూ, “వీడు చచ్చిపోతాడనుకున్నాం. ఎలా కోలుకున్నాడు?” అని ఆశ్చర్యపోయి, “ఏ డాక్టరు ఇచ్చిన మందులు వేసుకుంటున్నావ్?” అని అడిగారు. “ఏ మందులూ వేసుకోవడంలేదు. స్వామివారు ఇచ్చిన ప్రసాదం వేసుకున్నాను” అని చెప్పాను. ఆశ్చర్యపోవడం డాక్టర్ల వంతైంది.

కోలుకున్న తరువాత ప్రశాంతినిలయం వెళ్ళి స్వామి దర్శనం చేసుకున్నాను. రోజూ నేను పేషంట్లు కూర్చునే లైనులో కూర్చునేవాడిని. ఒకరోజున స్వామివారు, “ఎలా ఉన్నావ్?” అని అడిగారు. “బాగున్నాను స్వామీ, స్వామివారి దయవలన బ్రతికి బయటపడ్డాను” అన్నాను. “ఏం ఫరవాలేదు, ఇంకా బాగా నయమవుతుంది” అంటూ ఒక పెద్ద కలకండ్ ముక్కు సృష్టించి ఇచ్చి, “ఇది తిను. తగ్గిపోతుంది. మళ్ళీ నీకెప్పుడూ ఈ సమస్య రాదు” అన్నారు. నేను అక్కడే కూర్చుని మొత్తం ఆ కలకండ్ని తినేశాను. ఇప్పుడు నాకు 82 ఏళ్ళు. ఇంతవరకు ఏ సమస్య లేదు. ఆపరేషన్ చేసినచోట ఎత్తుగా ఉండేది. అది కూడా అప్పుడే తగ్గిపోయింది.



స్వామివారి ‘చిన్నకథ’ పుస్తకాలలో ఈశ్వరచంద్ర విద్యాసాగర్ గురించి ఒక కథ ఉంది. దానికి బొమ్మలు వేస్తూ, ఈశ్వరచంద్ర విద్యాసాగర్ ఎలా ఉంటారు? అని అనుకున్నాను. ఆయన ఫోటో నాదగ్గర లేదు అని ఆలోచిస్తూ ఇంటికి వెళ్ళాను. ఆరోజు పోస్టులో భవాన్స్ జర్నల్ వచ్చింది. అందులో ఆయనవి మూడు ఫోటోలు ఉన్నాయి. వాటి సాయంతో ఆ బొమ్మల కథ పూర్తి చేయగలిగాను. ఇది మామూలుగా జరిగిన విషయం కాదు. ఇక్కడ కూడా స్వామివారి అదృశ్యహస్తం పని చేసిందని చెప్పడానికి సందేహం లేదు.



శివరాత్రి మర్నాడు స్వామివారు అనంతపురం వెళ్తున్నారని తెలిసింది. అప్పట్లో స్వామి పాదనమస్కారం



గుండు లేని తుపాకీ మోత అవుతుంది గాని, గురికి తగలదు. కాబట్టి, అర్థితో ప్రార్థన చేయాలి. భగవంతుడు భావప్రియుడుగాని, బాహ్యప్రియుడు కాదు.

- శ్రీ సత్యసాయి

ఇచ్చిన తరువాతనే హైదరాబాదుకు వెళ్ళే వాళ్ళం. రాత్రి 9 గంటలయింది. ఇంతలో వేద పాఠశాల పిల్లలు వచ్చి, “సత్యమూర్తి ఎవరు? బాబావారు పిలుస్తున్నారు” అన్నారు. నేను గబగబా పరిగెత్తుకుంటూ మేడపైకి స్వామివారి సన్నిధికి వెళ్ళాను. స్వామివారు నన్ను చూసి, “నువ్వెందుకొచ్చావ్? నేను ‘శివం’ దగ్గరుండే సత్యమూర్తిని రమ్మన్నాను” అని అన్నారు. నేను వెళ్ళి మొహం వేసుకుని మెట్లు దిగబోతుంటే చిరునవ్వుతో, “సరే, ఎలాగూ వచ్చావు కదా! పాద నమస్కారం చేసుకో” అని నా దోసిలి నిండా విభూతి ప్రసాదం పొట్లాలు ఇచ్చి, “నీ భార్య కియ్యి” అన్నారు. ఆ ప్రసాదాన్ని సేవించిన తరువాత నా భార్యకి ఎంతో కాలంగా ఉన్న ఆస్త్రి వ్యాధి తగ్గిపోయింది.

స్వామివారు భక్తపరాధీనులు, ఆశ్రిత కల్పతరువు. “పట్టు విడక ఆ పాదము కొలచిన గట్టు చేర్చుట తన పట్టేను” అని స్వామివారే సెలవిచ్చినట్లుగా, ఒకసారి మనము సర్వభారములు స్వామిపై వేసి, ‘నేను నీవాడను స్వామీ’ అని వారి దివ్యపాదపద్మములను ఆశ్రయించిన తరువాత ఇంక దేనికి చింతించవలసిన పనిలేదు. ఎల్లవేళలా స్వామి మనలను కంటికి రెప్పవలె కాపాడుతూ, చేయి పట్టి ముందుకు నడిపిస్తారు. అన్నివిధాలుగా మన యోగక్షేమాలను చూసుకుంటారు. ప్రపంచవ్యాప్తంగా గల కోట్లాది నావంటి సాయి భక్తుల జీవితాలే ఇందుకు ప్రత్యక్ష నిదర్శనాలు. ❖

స్వామివారి తొలి దర్శనభాగ్యం నాకు వివాహమైన తరువాతనే లభించింది. నా భార్య కుటుంబంలోని వారందరూ స్వామి భక్తులు. ఆమె ప్రోద్బలంతోనే మేము, రెండు మూడు నెలలకొకసారి పుట్టపర్తి వెళుతూ ఉండేవాళ్ళు. రిటైరయ్యాక నేను స్వామివారికి మరింత చేరువయ్యాను. ప్లాస్టిక్ సర్జరీలో గడించిన దాదాపు 30 యేళ్ల అనుభవంతో, ఆ వృత్తిలోనే కొనసాగాలనుకున్నాను. ఐతే, స్వామివారి ఆస్పత్రిలో, ఏదో విధంగా సేవ చెయ్యాలనే కోరిక మాత్రం మనసులో బలంగా ఉండేది. ఇదంతా 1990వ దశకం ఆరంభంలో, స్వామివారి ఆస్పత్రిలో ప్లాస్టిక్ సర్జరీ విభాగం లేనినాటి ముచ్చట.

వైట్ ఫీల్డ్ లోని శ్రీ సత్యసాయి జనరల్ ఆస్పత్రి మెడికల్ సూపరింటెండెంటు డాక్టర్ బాలసుబ్రహ్మణ్యంగారిని కలిశాను. “మీరు నేరుగా స్వామినే అడగండి. స్వామి అనుమతి పొందాక, వారు ఎక్కడ చెప్తే అక్కడ పని చెయ్యండి” అని ఆయన సూచించారు. దర్శనానికి వెళ్ళినప్పుడు, స్వామి నన్ను, నా భార్యను ఇంటర్వ్యూకి పిలిచారు.

ఇక్కడొక విషయం చెప్పాలి. సంకల్పించేదీ స్వామే, అమలుపరిచేదీ స్వామే. అయినా, మన భవిష్యత్తును మనమే నిర్ణయించుకోగలమనే భ్రాంతి మనలో కలిగిస్తారు. అది వారి లీలావినోదం.

ఇంటర్వ్యూలో స్వామి, ఏమి చెయ్యాలనుకుంటున్నావ్ అని అడిగారు నన్ను. “మీరేమి చెప్తే అదే స్వామీ” అన్నాను. “సరే, అయితే ఇక్కడ పనిచెయ్యి” అని ఆదేశించారు. తరువాత నన్ను డాక్టర్ హెచ్.ఎస్. భట్ కి పరిచయం చేసేరు. ఆయన భారతదేశ వైద్యరంగంలో ప్రముఖుడు, యూరాలజీ పితామహుడుగా సుప్రసిద్ధుడు. భగవాన్ ఆదేశం మేరకు, డా॥ భట్ గారే, ప్రశాంతిగ్రామ్ లోని శ్రీ సత్యసాయి ఇన్ స్టిట్యూట్ ఆఫ్ హైయర్ మెడికల్ సైన్సెస్ (సూపర్ స్పెషాలిటీ హాస్పిటల్)లో యూరాలజీ విభాగాన్ని నెలకొల్పారు. పరిచయాలయ్యాక స్వామి నాకేసి చూస్తూ,



“యోగక్షేమం వహామ్యహం”

❖ డా॥ వేంకట రాఘవరెడ్డి ❖

ఎప్పుడు చేరతావని అడిగారు. రిటైరవడానికి నాకింకా ఒక నెల వ్యవధి ఉన్న సంగతి స్వామికి విన్నవించుకుంటూ, “ఏ రోజు చేరమంటారు స్వామీ?” అని అడిగాను. “మంచి పని ప్రారంభించడానికి ఏ రోజైనా మంచిదే” అన్నారు స్వామి.

1997లో గణేష్ చవితి వెళ్ళిన కొద్ది రోజులకు, శ్రీ సత్యసాయి ఇన్ స్టిట్యూట్ ఆఫ్ హైయర్ మెడికల్ సైన్సెస్ లో పనిచెయ్యడం ప్రారంభించాను. స్వామితో అత్యంత ఆనందదాయకమయిన నా జీవనయానం నాటినుంచే మొదలయింది. స్వామి దివ్యలీలలు ఎన్నిటికో నేను ప్రత్యక్ష సాక్షిని. వాటిలో ఒకటైతే ఇక్కడ మీతో పంచుకుంటాను.

అరుదైన శస్త్రచికిత్సకు అద్భుతమైనరీతిలో ఆశీస్సులు

ఒకసారి మా ప్లాస్టిక్ సర్జరీ విభాగానికి ఒక మహిళ వచ్చింది. ఆమె కాలికి మెలనోమా అనే వ్యాధి ఉంది. లోతుగా కోసి చెడు మాంసం తీసేసి, గ్రాఫ్టింగ్ చెయ్యాలి. శస్త్రచికిత్స కాస్త క్లిష్టమయిందనే చెప్పాలి. సర్జరీ రోజున తెల్లవారుతూనే, వార్డ్ నర్సు నాకు ఫోన్ చేసింది. ఆమె

మాటతీరునుబట్టి వార్డులో అసాధారణమైన సంఘటనేదో జరిగి ఉంటుందని గ్రహించాను. జరిగినదేమిటో స్వయంగా చూశాక సంభ్రమాశ్చర్యాలకు లోనయ్యాను. రోగి కాలు మీద ఎక్కడ చూసినా విభూతి!! తద్వారా స్వామివారు ఆ రోగినే కాక, మమ్మల్నికూడా ఆశీర్వాదించారని మాకు అర్థమైంది. సర్వరీ దివ్యంగా జరిగి, రోగి అత్యద్భుతంగా కోలుకోవడం ఒక కలలా అనిపించింది. ఆమె పూర్తిగా ఆరోగ్యవంతురాలయింది.

కేన్సర్ 'కేన్సల్' అయింది

మరొక సంఘటన: డాక్టర్ భట్గారి బంధువు ఒకామెకు రొమ్ము కేన్సర్ వచ్చింది. ఏ రోగానికైనా స్వామి కృపే దివ్యోపధం అని బాగా తెలిసినవారు కావడంచేత డాక్టర్ భట్గారు ఆమె కేన్సర్ విషయం స్వామివారికి విన్నవించి ఆమెను కాపాడవలసిందిగా ప్రార్థించారు. వెంటనే స్వామివారు హస్తచాలనంతో విభూతి సృష్టించి ఆయనకిచ్చారు. ఆ విభూతిని కేన్సర్ సోకినచోట రాయడంతో మంత్రం వేసినట్లు కేన్సర్ మాయమయింది.

సేవ చేస్తే 'సేవ్' అవుతాం

స్వామికి నిస్వార్థంగా చేసే సేవే ముఖ్యం. కొన్ని అనుభవాలు చెప్పి అది వివరించే ప్రయత్నం చేస్తాను. ఒకనాడు ఆస్పత్రినుంచి కారులో ఇంటికి బయలుదేరాను. అకస్మాత్తుగా ఒక ఆటో దారికి అడ్డువచ్చింది. దానికి తోడు కొద్ది దూరంలోనే ఒక కల్వర్టు ఉంది. కారు, ఆటోను ఢీకొట్టకుండా తప్పించుకోవాలంటే తిన్నగా వెళ్లి గుంతలో పడడం ఖాయం. అది మరింత భయపెట్టింది. మరో దారిలేక కారును ఎడమపక్కకు మళ్ళించాను. భయపడ్డట్లే కారు గట్టును దాటి గుంతలో పడి, అక్కడున్న చెట్టు మొద్దును బలంగా ఢీకొట్టింది. నాకు కాస్తేపు చుక్కలు కనిపించాయి. అప్పుడు నేనున్న పరిస్థితిలో ఎవరికైనా సరే ఎముకలు విరగడం ఖాయం. కాని నన్ను నేను పరీక్షించుకుంటే, అన్ని అవయవాలు సవ్యంగానే ఉన్నాయి! ఇంకా ఆశ్చర్యంగా ఒంటిపై ఎక్కడా కనీసం గీరుకున్న ఆనవాలు కూడాలేదు. టైము చూస్తే స్వామి దర్శనానికి ఇంకా కొంత సమయం ఉంది. గుంతలో పడ్డ కారును



దివ్యవరణ సన్నిధిలో డా॥ వేంకట రాఘవరెడ్డిగారు

అక్కడే వదిలేసి ఆటో పట్టుకుని, స్వామి వచ్చే సమయానికి మందిరం చేరుకున్నాను. స్వామి నేరుగా వచ్చి నా ఎదుట నిలబడి చిరునవ్వు చిందించారు. నేను చేతులు జోడించి, “స్వామీ! మీరీరోజు నన్ను కాపాడారు” అన్నాను. బదులుగా స్వామి, “సేవ చేసేవారిని ‘సేవ్’ చెయ్యాలి కదా (కాపాడాలి కదా)” అన్నారు.

ఈ సంఘటన సాయి భక్తులందరికీ స్ఫూర్తిదాయకం. మనం స్వామి సేవలో ఉన్నప్పుడు మననే కాదు, మన వారినందరినీ కాపాడే పూర్తి బాధ్యత స్వామి తీసుకుంటారు.

మా అమ్మాయి, అల్లుడు డెట్రాయిట్లో ఉండేవారు. అమ్మాయి అక్కడ డాక్టర్. ఉన్నట్టుండి ఆమె తీవ్రమైన నైరాశ్యంలోకి వెళ్ళిపోయింది. సహోద్యోగులందరూ తనకు వ్యతిరేకమని, తనని ఉద్యోగంలోనుంచి తీసేస్తారని ఊహించుకునేది. ఆ భయంతోనే చిక్కి శల్యమైపోయింది. కొన్నాళ్ళు మీతో ఉంటే తనకా భయం పోవచ్చు, వచ్చి తీసుకెళ్ళమని, మా అల్లుడు డెట్రాయిట్ నుంచి ఫోన్ చేసేడు. కొద్ది రోజుల్లో మా అమ్మాయి పుట్టపర్తిలో ఉన్న మావద్దకు వచ్చింది. ఒకనాడు దర్శనం టైములో తన గురించి స్వామిని అడిగాను. “నా దగ్గరకు తీసుకురా. నేనామెతో మాట్లాడతాను” అన్నారు స్వామి. స్వామి వరుసగా ఐదు రోజులు ఇంటర్వ్యూ అనుగ్రహించారు. ఆరవ రోజున, ఆమెలో గూడుకట్టుకున్న భయాలు, డిప్రెషన్ తాలూకు లక్షణాలు మచ్చుకుకూడా లేకుండా

పోయాయి. సంతోషంగా తన భర్తవద్దకు తిరిగి వెళ్ళింది. భక్తులకు ఎటువంటి గడ్డు సమస్య ఎదురైనా స్వామి అలా త్రుటిలో పరిష్కరిస్తారు.

జబ్బులు ఎందుకు వస్తాయి?

కేవలం మనసు సంరక్షిస్తూ, కష్టాలను తొలగించడమే కాదు; స్వామి మన రోజువారీ వ్యవహారాలపట్ల మనలో లోతైన అవగాహన కలిగిస్తారు. దానికో ఉదాహరణ: ఒకరోజు స్వామి, “జబ్బులు ఎందుకు వస్తాయి?” అని అడిగారు. “ఒత్తిడి, ఆందోళన, ఉద్రిక్తతల వల్ల స్వామీ” అంటూ సుశిక్షితుడైన ఒక డాక్టరు యిచ్చే ప్రామాణికమైన జవాబునే పల్లెవేశాను. అప్పుడు స్వామి, “హాగ్రీ (తొందర), వగ్రీ (దిగులు), కగ్రీ (కూర)” అన్నారు మెరిసే కళ్ళతో.

తరువాత తమ సంభాషణ కొనసాగిస్తూ, “అంతేకాదు, ఇంకా చాల ఉంది. మనసులోని ఆలోచనకు, చెప్పే మాటలకు, చేసే చేతలకు మధ్య సమన్వయం ఉండాలి. ఇంద్రియాలు మన అదుపులో ఉండాలి. ఇంద్రియాలను మన అదుపులో ఉంచుకోవడం ‘కామన్సెన్స్’, మనమే

ఇంద్రియాలకు లోబడిపోవటం ‘నాన్సెన్స్’ (అర్థరహితం)” అన్నారు. గంభీరమైన విషయాన్ని, స్వామి ఎంత సరళ సుందరంగా వివరించారో కదా అని ఆశ్చర్యపోవడం నావంతైంది.

స్వామి అనుగ్రహించిన ఈ అద్భుతమైన వివరణ మనందరికీ కనువిప్పు కావాలి. ఇకపై మనం ఏ నిర్ణయం తీసుకోబోతున్నా కాస్త నిదానించి, స్వామి చెప్పింది గుర్తు చేసుకుని, తీసుకోబోయే నిర్ణయాన్ని సమీక్షించుకోవడం అలవర్చుకోవాలి. ఆ నిర్ణయం తీసుకునేలా ప్రోత్సహిస్తున్నది వాంఛలచే ప్రేరేపితమైన ఇంద్రియాలా లేక మన వివేకమా అనేది తేల్చుకోవాలి. వివేకంతో తీసుకునే నిర్ణయం ‘కామన్సెన్స్’ అవుతుంది. లేదంటే ‘నాన్సెన్స్’గా మిగిలిపోతుంది.

(వ్యాసకర్త శ్రీ సత్యసాయి సూపర్ సైపాలిటీ ఆసుపత్రి, ప్రశాంతిగ్రామ్లో ప్లాస్టిక్ సర్జరీ విభాగానికి నేతృత్వం వహిస్తున్నారు)

తెలుగుసేత: వసంతభాను

“వైద్యో నారాయణో హరిః”

ఆసుపత్రి అనేది ప్రజాసేవ నిమిత్తమే కాకుండా డాక్టర్లు తరించే మార్గం కూడా ఇది. వైద్యులు సామాన్యులు కారు. “వైద్యో నారాయణో హరిః” అన్నట్లు, వీరు నారాయణస్వరూపులనే చెప్పవచ్చు. ఎందుకనగా, ప్రాణాలను రక్షించే శక్తి వారి హస్తములలో ఉంటున్నది. ఐతే, ఇంతకుముందు ప్రసంగించిన డాక్టరు, “చేతులు మావేగాని పనిచేసేది స్వామే అన్నది. “దిల్ మే రామ్, హాత్ మే కామ్”, నీవు హృదయంలో దైవత్వాన్ని చింతించుకుంటూ చేతులతో సేవలు చేస్తూరా. చేతులు నీవి ఉంటేనే కదా స్వామి కూడా శక్తి ఇస్తున్నాడు. నీ చేతులే లేకపోతే శక్తి ఎట్లా ఇస్తాడు! కనుక, ఇక్కడ నెగెటివ్, పాజిటివ్ రెండుకూడను చేరుతున్నాయి. కనుక, డాక్టర్లు అందరూ త్యాగభావంతో ఈ సేవలో పాల్గొని, జగత్తులో రోగముచేత సంభవించే మరణాలను సాధ్యమైనంతవరకు అరికట్టేందుకు ప్రయత్నించాలని నేను ఆశిస్తున్నాను.



- శ్రీసత్యసాయి

దివ్యానంద మౌక్తికసరులు

❖ సుచరితా చంద్రశేఖరన్ ❖

[భగవాన్ శ్రీ సత్యసాయిబాబావారు అవతార ప్రకటన చేసిన తొలి రోజులలో వారి చరణాబ్జసీమను చేరి ధన్యులైనవారిలో శ్రీ శేషగిరిరావుగారు ఒకరు. ఆ అనన్య భక్తుల కుమార్తె శ్రీమతి సుందరమ్మగారి పుత్రిక శ్రీమతి సుచరితా చంద్రశేఖరన్ గారు. శ్రీ స్వామివారి అనుగ్రహంతో కర్ణాటక రాష్ట్ర శ్రీ సత్యసాయి సేవా సమితిలోని విద్యావిభాగానికి సమన్వయకర్తగా పలు దశాబ్దాలు వీరు తమ సేవలందించారు.]

ఈ సంఘటన 1967 నుండి 1970 మధ్యకాలంలో జరిగింది. అప్పట్లో ఒకనాడు మా కుటుంబాన్ని స్వామివారు ఇంటర్వ్యూకని పిలిచారు. ఆనాటి ఇంటర్వ్యూలో ఒక భక్తురాలు స్వామితో, “స్వామీ! గడచిన పదిహేను, పదిహేడు సంవత్సరాలతో పోలిస్తే మీతో మాకున్న సామీప్యం నెమ్మదిగా తగ్గిపోతూవస్తోంది. మాతో మీరు జరిపే సంభాషణలు కూడా బాగా అరుదైపోతున్నాయి. ఇక రాబోయే సంవత్సరాలలో వచ్చే భక్తుల మాటేమిటి?” అన్నది.

అప్పుడు స్వామి మధుర మందహాస సౌరభాలు వెదజల్లుతూ, “బంగారూ! చెబుతాను విను. మున్నుండు నేను భౌతికంగా మీ మధ్యలో లేనప్పుడు, భక్తులు ఇక్కడ గుంపులుగుంపులుగా కూర్చుని స్వామి ముచ్చట్లు ముచ్చటించుకుంటూ ఉంటారు” అన్నారు.

ఈనాడు భక్తులమంతా చేరి స్వామివారి దివ్యలీలా వైభవాన్ని అమృతపానంగా ఆస్వాదిస్తామన్న విషయాన్ని, స్వామివారు ఆనాడే తెలియజేశారన్నమాట.

ఒకసారి కబీర్ ను, “అయ్యా! మీకు గురువు, దైవము ఒకేసారి తారసపడితే మీరు ముందుగా ఎవరికి ప్రణమిల్లుతారు?” అని ఒకరు ప్రశ్నించగా కబీర్ ఏమాత్రం తొణక్కుండా, “దైవాన్ని దర్శింపజేసిన గురుదేవులకే ముందుగా నమోవాకాలర్పిస్తాను” అన్నారు. ఇలా కబీర్ దాస్ గారిని ప్రస్తావించడానికి కారణం, ఈనాడు నేను సాయిదేవునితో నా అనుభవాలు మీతో పంచుకో గలుగుతున్నానంటే, దానికి కారణం మా పెద్దలే. వారు దైవాన్ని మా అందరకూ దర్శింపజేసిన మహనీయులు.



ఆనాడు ఎన్ని ఇక్కట్లు పడినా, ఏ సౌకర్యాలు లేకున్నా సరే, ఎన్ని పర్యాయాలు అవకాశం లభిస్తే, అన్ని పర్యాయాలు పరీకి వచ్చి స్వామిని దర్శించుకున్న భాగ్యవంతులు.

1943 డిసెంబర్ లో మా తాతగారైన నారాయణ శర్మగారు, వారి సతీమణి సావిత్రమ్మగారు, వారి కుమార్తె శాంతతో కలసి నేను అనంతపురం వెళ్ళాను. మేమంతా మా తాతగారి సోదరుని ఇంటికి వెళ్ళాము. అక్కడ మేం విన్నదేమంటే, సుమారు అరవై కిలోమీటర్ల దూరంలో ఉన్న

పుట్టపర్తి అనే కుగ్రామంలో ఒక పదిహేడు సంవత్సరాల దివ్యబాలుడు తాను సాయిబాబానని, ప్రజలకు ముక్తిని ప్రసాదించడానికి వచ్చానని ప్రకటించారని. అయితే మా పెద్దలు ఆ దివ్యబాలుణ్ణి చూడటానికి వెళ్ళాలనుకోలేదు. కానీ వీళ్ళంతా తమవద్దకు రావాలని స్వామివారు సంకల్పించారు కాబోలు. అప్పటికే స్వామివారిని దర్శించి వచ్చిన ఇరుగుపొరుగువాళ్ళు చెప్పిన అద్భుతమైన విషయాలు విని, మా అవ్వగారు ఒకసారి పుట్టపర్తి వెళ్ళి తీరాలని పట్టుపట్టారు.

చివరకు ఎన్నో ఇబ్బందులుపడి మేము పుట్టపర్తిలో కరణం సుబ్బమ్మగారింటికి చేరుకున్నాము. మా అమ్మమ్మగారి పూర్వలకు సుబ్బమ్మగారి పూర్వలకు ఎక్కడో దూరపు చుట్టరికముండడం మా అదృష్టమో, దైవ సంకల్పమో తెలియదు. సుబ్బమ్మగారు ఆనందంగా తమ బంధువులను స్వామికి పరిచయం చేస్తూ, “స్వామీ! వీళ్ళు బెంగళూరు నుండి వచ్చినారు” అంటే, “నాకంతా తెలుసు” అన్నారు స్వామి. ఈవిధంగా మా కుటుంబంలో తరతరాలకు కొనసాగే ఒక ఆధ్యాత్మిక ప్రస్థానానికి అనూహ్యమైన రీతిలో పుట్టపర్తిలో, కరణం సుబ్బమ్మగారి ఇంట్లో అంకురార్పణ జరిగింది.

మేమంతా మూడు వారాలపాటు కరణం సుబ్బమ్మగారి ఇంట్లోనే ఉన్నాం. పెద్దలు ఎప్పుడూ స్వామితో మాట్లాడడంలో నిమగ్నమై ఉంటే, నేను మిగిలిన పిల్లలతో హాయిగా ఆడుకుంటూ ఉండేదాన్ని. కరణం సుబ్బమ్మగారి ఇల్లు అతిసామాన్యంగా ఉండేది. ఏ డైనింగ్ టేబుల్స్ లేవు. స్వామితోసహా అంతా భోజనాలు నేలమీద కూర్చునే చేసేవాళ్ళం. అందరిలోకి చిన్నదానిని కావడంవల్ల నాకు స్వామి ప్రక్కన కూర్చునే అవకాశం లభించేది. ఒకరోజున భోజనాలవేళ అందరికీ అరిటాకులలో వడ్డన చేశారు. సుబ్బమ్మగారు వచ్చి భోజనాలు ప్రారంభించమంటే, ఒక పదార్థం వడ్డించటం మరచిపోయారని అన్నారు స్వామి. వంటచేసిన స్త్రీలు వడ్డించిన ఆకులవైపు చూసి, “అన్నీ వడ్డించాం, స్వామీ!” అంటే, “లేదు లేదు, ఒకటి మరచిపోయారు” అన్నారు స్వామి. వంటచేసినవారికి ఆశ్చర్యమనిపించింది. ముగ్గురు స్త్రీలు వంటింట్లోకి వెళ్ళి చూస్తే రుబ్బిన కొబ్బరిపచ్చడి అలానే రోట్లో ఉంది!!

రెండు మూడు రోజుల తరువాత ఒకనాడు మా తాతగారు నన్ను స్వామివద్దకు తీసుకు వెళ్ళి, స్వామికి నమస్కరించమన్నారు. ఆ తరువాత ఆయన స్వామితో, “స్వామీ! ఈ అమ్మాయి, నా కుమారుని మొదటి కూతురు” అని అంటే, “నాకంతా తెలుసులేవయ్యా. ఈమెకు ఇద్దరు చెల్లెళ్ళు ఉన్నారు. ఇప్పుడు నీ కోడలు గర్భవతిగా ఉంది. ఈసారి ఆమెకు మగబిడ్డ పుడతాడు. ఆమెకు ప్రసవం చాలా కష్టమవుతుంది, కానీ ఆ సమయంలో నేను ఆమె ప్రక్కనే ఉండి అంతా చూసుకుంటాను” అంటూ ఉంటే నేను నోరువెళ్ళబెట్టి అలానే ఉండిపోయాను. ఇలా స్వామివారి సర్వజ్ఞత్వాన్ని ప్రత్యక్షంగా అనుభూతిగా పొందినవారి హృదయాలపై వారి దివ్యత్వపు ప్రభావం ఎంత లోతుగా పడుతుందో మీరు ఊహించగలరా!



స్వామి చెప్పినట్లుగానే 1944లో నాకు తమ్ముడు పుట్టాడు. మా తల్లిదండ్రులు వానికి ‘సాయి ప్రసాద్’ అని నామకరణం చేశారు. అప్పటినుండి మా తాతగారు, అమ్మమ్మలు అందరికీ స్వామిని గురించి చెప్పడమే కాక, స్వామి ఎప్పుడు బెంగళూరు వచ్చినా వారి దర్శనం చేసుకునేవారు. అంతేకాదు, మా కుటుంబాల వారంతా పుట్టపర్తికి వెళ్ళడమనేది ఒక అలవాటుగా మారిపోయింది. ఏ పర్వదినాలు లేకపోతే, ఏదో ఒక వంక కల్పించుకుని మరీ పుట్టపర్తికి వెళుతూ ఉండేవాళ్ళం. అంతవరకు స్వామివారికి కరణం సుబ్బమ్మగారి ఇల్లే కేంద్రంగా ఉండేది, ఐతే రానురాను వచ్చే భక్తుల సంఖ్య పెరగడంతో 1945వ సంవత్సరంలో ఇప్పటి పాతమందిర నిర్మాణం జరిగింది. బెంగళూరుతోపాటు మద్రాసు, కుప్పంల నుండి కూడా భక్తులు రాసాగారు.

మా కుటుంబాలకు చెందిన స్త్రీ పురుషులు పుట్టపర్తికి వెళితే రెండు వారాల నుండి ఆరు వారాల వరకు అక్కడే ఉండిపోయేవారు. ఇక రెండు రోజుల్లో తిరుగు ప్రయాణం ఉందనగా వారు కళ్ళ నీళ్ళ పర్యంతమయ్యేవారు. స్వామిని విడిచి వెళ్ళడం వారికి దుర్భరంగా ఉండేది. ఈ వియోగం ఎంత తీవ్రంగా ఉండేదంటే, ఒకసారి మా అమ్మగారు ఆ బాధను వర్ణిస్తూ స్వప్నంలోనే ఒక గీతాన్ని కూర్చారు. ఆ మరునాడు స్వామివారు, కమలమ్మగారింటికి వచ్చారు. మా

తల్లిగారిని పిలిచి ఆమె స్వప్నంలో కూర్చిన పాట పాడమన్నారు. మా తల్లిగారు ఆ పాట పాడిన తరువాత, స్వామివారు అందుకుని పాటను కొనసాగించారు. ఆ పాటలో అత్తవారింటికి వెళ్ళినప్పుడు కోడలు అక్కడి పెద్దలతో, పిన్నలతో ఎలా వ్యవహరించాలన్న విషయం చెప్పారు. పాట విన్నవాళ్ళంతా, “స్వామీ! మేం మీరు చెప్పినట్లే నడచుకుంటాం, అయితే మేం మళ్ళీ ఇక్కడకు వచ్చేలా మమ్మల్ని ఆశీర్వదించండి” అని వేడుకున్నారు. స్వామి, వాళ్ళతో, “తప్పక! మీరు ముందు మంచి అమ్మాయిలుగా ఉండండి, మంచి పేరు తెచ్చుకోండి” అన్నారు. వారి ప్రేమ వేయితల్లుల ప్రేమ.



పాతమందిరానికి తమ నివాసం మార్చుకునే ముందు రోజు రాత్రి స్వామి, కరణం సుబ్బామ్మగారితో, “సుబ్బామ్మా! నేను రేపటిరోజున మందిరానికి వెళుతున్నాను కదా. కాబట్టి, ఈ రాత్రి నా భక్తుల మధ్యలో విశ్రమిస్తాను” అన్నారు. ఈ మాటలు వినటంతోనే భక్తులలో ఆనందం వరదలై ప్రవహించింది. స్వామి, పాతమందిరంలో తరచూ భక్తుల నడుమన వారితోపాటు నేలపైన విశ్రమించేవారు. ఆనాడు స్వామి భక్తులకు అనుగ్రహించిన సామీప్యం, ఈనాడు సాయికుల్యంత హాలులో మొదటి వరుసలో కూర్చోవటంవంటిది కాదు. అది అనుభూతిమయమే తప్ప వర్ణనకు సాధ్యమయ్యేది కాదు.



1965వ సంవత్సరంలో శివరాత్రికి భక్తులు చాలా ఎక్కువమంది వస్తారని ముందుగానే ఊహించి మా అమ్మమ్మగారు, పుట్టపర్తికి వచ్చి వంటలు చేయడానికి వంటవారిని పురమాయించారు, అయితే సమయానికి వాళ్ళు చెప్పకుండానే రావడం మానేశారు. ఆ సమయంలో అక్కడున్న పెద్దవారైన స్త్రీలందరికీ ‘ఈ సమస్య ఎలా గట్టెక్కుతుందా?!’ అన్న బెంగ పట్టుకుంది. శివరాత్రినాటి ఉదయం అందరూ కంగారుపడుతూ ఉంటే స్వామివారు వచ్చి మా అమ్మతో, “సుందరమ్మా! వంటవాళ్ళు వచ్చేసారే!” అన్నారు. మా అమ్మకు ఆశ్చర్యమనిపించి చూస్తే ఆ వచ్చినవాళ్ళు బెంగళూరుకు చెందిన ప్రసిద్ధ దంతవైద్య నిపుణులు డాక్టర్ పద్మనాభన్, వారి సోదరులు

శ్రీనివాసమూర్తిగారు, మా నాన్నగారు, ఇతరులు మరొక నలుగురైదుగురు మగవారు ఉన్నారు. వీళ్ళను చూసి ఆశ్చర్యపోయిన మా అమ్మగారు, “వీళ్ళు వంట ఏం చేస్తారు స్వామీ!” అని అంటే, స్వామివారు చిలిపిగా నవ్వుతూ, “లేదు లేదు, వీళ్ళు బాగా చేస్తారు” అన్నారు. తరువాత మా అమ్మమ్మగారి పర్యవేక్షణలో ఈ ‘క్రోత్త వంటవాళ్ళు’ చేత వంట చేయించడం జరిగింది. అయితే ఈ ఆనంద నాటకం ఇంతటితో ముగిసిపోలేదు. భోజనాలవేళ అందరికీ విస్తళ్ళు వేశారు. స్వామివారు తమ గదిలో మేడపైన భోజనం చేస్తారనుకుంటే, స్వామి వడ్డన చేస్తున్నవాళ్ళతో “ఈరోజు నా భక్తులు వండినారు కదా, అందుచేత నేను వాళ్ళతోనే కలసి భోజనం చేస్తాను” అన్నారు. స్వామివారి కోసం వెంటనే ఒక బిల్లు, ఒక కుర్చీ ఏర్పాటు చేశారు. భక్తులంతా వారి చుట్టూ నేల మీద కూర్చుని ఆనందంగా భోజనాలు చేశారు. ఇంతటి దైవసామీప్యం భక్తులకు ఏ యుగంలోనూ లభించలేదు కదా అని అంతా ఎంతగానో మురిసిపోయారు.



ఆ రోజులలో స్వామి మాతో తరచూ, “మీరంతా నావారు, నన్ను మీ వాడినిగా చేసుకోకూడదూ!” అనేవారు. ఇది భక్తులపై కురిసే భగవంతుని ప్రేమకుంభవృష్టి. పుట్టపర్తికి రావడం, వెళ్ళడం యాంత్రికంగా జరగడం కాదు, అందరూ స్వామిని తమవారిగా చేసుకుని భవబంధ విముక్తిని పొందాలన్నదే వారి అభీష్టం.

పాతమందిరపు రోజులను భూలోక స్వర్గధామపు రోజులంటే అతిశయోక్తి కాదు. ఇంటర్వ్యూలకు ప్రత్యేకమైన గది లేదు, దర్శనానికి వేళలు లేవు, అంతా ఆధ్యాత్మిక, భక్తి స్వేచ్ఛా వాతావరణమే నిండి ఉండేది. సాయిదేవునికి, భక్తులకు ప్రత్యక్ష సంబంధం. దీనికి ఆధారం ప్రేమతోను, ఆర్తితోను హృదయాలు చేసే గానమే. ఈనాటి భజనావళులు ఆనాడు లేవు. అంతా పాటలు, కీర్తనలు పాడేవారు. ప్రధానంగా త్యాగరాజ, భద్రాద్రి రామదాస, పురందరదాస, బసవణ్ణ మొదలైనవారి కీర్తనలు పాడడం జరిగేది. కొంతమంది భక్తులు ఆశువుగా పాటలు కట్టి పాడేవారు. ఆ పాటల్లో వారు దర్శించిన దివ్యలీలలు, వారి దివ్యానుభూతులు, వారి భావోద్వేగము స్పష్టంగా

ప్రస్ఫుటించేవి. అయితే, ఈ పాటలు ఎవరూ వ్రాసి పెట్టుకునేవారు కాదు. అందువల్ల నేను ఒకసారి పుస్తకం తీసి పాటలు వ్రాయబోతే స్వామి నాతో, “నీకూ ఈ బుక్కు పిచ్చి పట్టిందా? పుస్తకంలో వద్దు, మస్తకంలో పెట్టుకో” అన్నారు. అప్పటినుండి నేను పుస్తకంలో వ్రాయడం మానేసాను. ఆనాటి పాతమందిరం రోజుల్లో జరిగిన దివ్యలీలలన్నీ ఆశువుగా భక్తుల గళాల్లో సంగీతబద్ధమై శ్రావ్యంగా జాలువారుతూ ఉండడంవల్ల మేము ప్రత్యక్షంగా పుట్టపర్తిలో లేకున్నా చిత్రావతి తీరంలో ఎప్పుడు ఏ అద్భుతాలు జరుగుతూ ఉండేవో మాకు ఎప్పటికప్పుడు తెలిసిపోతూ ఉండేది.

బెంగళూరులో మేముంటున్న వీధిలో నుండి ఒకనాడు ఒక స్త్రీ ఎంతో శ్రావ్యమైన పాటపాడుతూ వెళుతోంది. మా అమ్మగారు ఆ పాట విని పరుగున ఆమెవద్దకు వెళ్లి, ఆమెను ఇంటికి రమ్మని ఆహ్వానించి, ఆమెచేత మళ్ళీ ఆ పాట పాడించుకుని వ్రాసుకున్నారు. ఈసారి పుట్టపర్తి వెళ్ళినప్పుడు ఆ పాట స్వామికి వినిపించాలని అమ్మగారి కోరిక. మేమే కాదు, ఎవరూ పుట్టపర్తిలో అడుగుపెట్టినా వారిని స్వామి, “ఏమైనా కొత్త పాటలున్నాయా?” అని అడుగుతూ ఉండేవారు. ‘కొత్త పాట నేర్చుకున్నాము, స్వామీ!’ అంటే వెంటనే వారిని కూర్చోబెట్టి పాటలు పాడించుకుని ఎంతో ఆసక్తిగా వినేవారు. భగవంతుడు గానలోలుడని పురాణాలు ఊరకే ఘోషించలేదు కదా!

పాతమందిరంలో ఓంకారం చెక్కబడిన ఒక పలక ఉండేది, స్వామివారు ఆ పలకపైననే కూర్చునేవారు. వారికి ఎడమవైపున పురుషులు, కుడివైపున స్త్రీలు కూర్చునేవారు. అప్పుడు స్వామి ఒక్కొక్కరిని వ్రేలితో చూపుతూ, “నువ్వు పాడు, నువ్వు పాడు” అని చెప్పేవారు. ఆనాటి భక్తులు చాలా తెలివైనవారు. తాము స్వామికి చెప్పాలనుకున్నది, తమకు కలిగిన కష్టాలను, బాధలను పాట రూపంలో పాడి స్వామికి విన్నవించుకునేవారు. “స్వామీ! ఆనాడు శబరి ఇచ్చిన ఎంగిలి ఫలాలు ఆరగించావు, అహల్యను బ్రోవటానికి నడచి వెళ్ళావు, విదురుని ఇంటిలో ఫలాలు అందుకున్నావు, మరి నా మొర విని నావద్దకు రావేమి?” ఇలా ఉండేవి భక్తుల పాటలు. అయితే వెంటనే స్వామి కూడా ఒక పాట అందుకుని సమాధానం చెప్పేవారు.

“వారు చేసిన సాధనలు మీరు చేశారా? వారివంటి నిర్మల భక్తి మీలో ఉన్నదా?” - ఇలా ఉండేది స్వామివారి సమాధానం.

పాతమందిరంలో పెద్దవారంతా ఇలా పాటలు, భజనలతో ఆనందంగా కాలం గడుపుతూ ఉంటే, నావంటి పిల్లలమంతా హాయిగా ఆడుకుంటూ ఉండేవాళ్ళం. మా అమ్మమ్మగారు మా అందరినీ వరుసలలో కూర్చోబెట్టి పెద్ద పాత్రలో సాంబార్ లేదా పెరుగు కలిపిన అన్నం తీసుకుని అందరి చేతుల్లో పెద్దపెద్ద ముద్దలు వడ్డిస్తూ వెళ్ళేవారు. వారు తిరిగి మొదటికి వచ్చేసరికి ముందు పెట్టిన ముద్ద తినేయాలి. ఇలా ఆమె వడ్డిస్తూ ఉంటే ఇద్దరు పిల్లల మధ్యలో నుండి మరొక చేయి చాపబడేది. అమ్మమ్మగారు అలవాటుగా ఆ చేతిలో కూడా సాంబార్ అన్నం పెట్టి ముందుకు వెళ్ళబోయేసరికి, స్వామివారు పెద్దగా నవ్వుతూ లేచి నిలబడేవారు. ఆ దృశ్యాలు ఈనాడు తలచుకుంటూ ఉంటే ఆనాటి గోపాల కృష్ణుని లీలలే జ్ఞప్తికి వస్తాయి.

ఒక్కొక్కసారి పిల్లలమంతా కలిసి ‘ఇల్లాట’ అని ఒక ఆట ఆడేవాళ్ళం. నేల మీద కొన్ని పెద్ద గళ్ళు గీసి దానినే ఇల్లుగా అనుకుని, ఆ గళ్ళలోనే గదులను ఊహించుకుని ఆడుకునేవాళ్ళం. ఆ ఇళ్ళు ఒకసారి మహాభక్తురాలు సాకమ్మగారి ఇల్లయితే, మరొకసారి మరొకరి ఇల్లయ్యేది. అలా గీసిన గళ్ళింటిలో స్వామివారికొక గది కేటాయించే వాళ్ళం. ఆ గదిలో స్వామివారి ఫోటో ఒకటి పెట్టేవాళ్ళం. అలాంటప్పుడు స్వామి మా వెనుక నుండి వచ్చి, “పిల్లలూ! ఏం చేస్తున్నారు?” అని అడిగేవారు. మేము మా ఆటను గురించి చెబితే చాలా సంతోషిస్తూ, ప్రక్కనే ఉన్న వ్యక్తితో, “చూడరా కృష్ణా! ఈ పిల్లలకు ఆటల్లో కూడా స్వామి చింతనేరా” అనేవారు. స్వామివారి ఆ దివ్యవాక్కులే మాలోని భక్తి, విశ్వాసాలకు పునాదులయ్యాయి. ఒక్కొక్కసారి మేం పిల్లలం, పెద్దలను ముగ్గులు పెట్టడంలో అనుకరిస్తూ ఉండేవాళ్ళం. అప్పట్లో హృషీకేశ్వలోని శివానంద ఆశ్రమం నుండి శివానందులవారి శిష్యులైన సదానందంగారు భగవానుల దర్శనంకోసమని పుట్టపర్తి వచ్చి ఉన్నారు. వారిని స్వామి మావద్దకు తీసుకుని వచ్చి, “చూడు సదానందం! పిల్లలు ఎంత బాగా ముగ్గులు పెడుతున్నారో. పేపర్ కట్ చేసి నేలమీద అతికించినట్లుంది

కదా” అన్నారు. జగన్మాత అయిన సాయిమాత పిల్లల స్థాయికి ఎందుకు దిగివచ్చారంటే, వారి బిడ్డలమైన మనల్ని పైకెత్తడానికేనని సమాధానం చెప్పవచ్చు.



నాకు అంత తొందరగా కోపం వచ్చేది కాదు, కానీ ఒకసారి చాలా కోపం వచ్చింది. ఎవరిపైననో తెలుసా? స్వామిపైనే! ఎందుకంటే, ఇంట్లో మా తల్లిదండ్రులపైనో, నా తోబుట్టువులపైనో కోపం చూపిస్తే వాళ్ళు నన్ను లెక్కచేయరు. మరి నా అక్కసు ఎలా తీర్చుకోవాలి? అందుకని నేను బాత్రూమ్‌లోకి వెళ్ళి బాగా ఏడ్చాను, తరువాత నా గదిలో స్వామి ఫోటో ముందు నిలబడి, “స్వామీ! మీరు నా మొర ఎందుకు వింటారు? మీరు గొప్పవాళ్ళ ప్రార్థనలే వింటారు కానీ”... ఇలా చాలాసేపు నా అక్కసు వెళ్ళగక్కుకుని బైటపడ్డాను. రెండు వారాల తరువాత నాకు బెంగళూరులోని సెంట్రల్ కాలేజిలో బి.ఎస్సీ. ఆనర్స్‌లో సీటు వచ్చినట్లుగా లేఖ వచ్చింది.

ఆ సమయంలో నేను బెంగళూరులో మా బాబాయిగారి ఇంట్లో ఉన్నాను. అప్పుడు స్వామి బెంగళూరులోని ఒక భక్తుని ఇంటికి వచ్చారని తెలిసి, నేను మా పిన్నిగారితో కలసి అక్కడకు వెళ్ళాను. మేము దర్శనానికి వెళ్ళగానే స్వామి సూటిగా నా వద్దకు వచ్చి “అంతా అయిపోయిందా, ఇంకా ఏమైనా మిగిలి ఉందా?” అని అడిగారు.

నాకేమీ గుర్తులేకపోవడంవల్ల, “ఏమిటి స్వామీ?” అన్నాను. అప్పుడు స్వామి, “నేను నీకేం అవకారం చేస్తానని నన్నెందుకు అట్లా తిట్టినావు?” అన్నారు.

నేను వెంటనే వారి పాదాలపై పడి తప్పిపోయింది, క్షమించమని వేడుకున్నాను. అప్పుడు నా ప్రక్కనే ఉన్న మా పిన్నిగారు నన్ను సమర్థించడంకోసం, “స్వామీ! అది తిట్టడం కాదు, నిందాస్తుతి” అన్నారు.

నిజానికి నాకు నిందాస్తుతి అంటే ఏమిటో తెలియదు. అప్పుడు స్వామివారు శాంతించి నాతో, “చూడు బంగారూ! కోపం తెచ్చుకోకు, మంచిది కాదు. నీకు కోపం వచ్చినప్పుడు నాలుకకు మాత్రం స్వేచ్ఛనివ్వకు. నాలుకకు స్వేచ్ఛనిచ్చావో, జీవిత పర్యంతం పశ్చాత్తాపపడవలసి ఉంటుంది సుమా” అన్నారు.



ఒకసారి మేము బెంగళూరు నుండి బస్సులో పుట్టపర్తికి వెళ్ళాము. మొత్తం నలభైమంది పెద్దలు, పాతికమంది పిల్లలు, అంతా కలిసి సుమారు అరవైమంది పైన వెళ్ళాము. మూడవనాడు స్వామి మాకు ఇంటర్వ్యూలు అనుగ్రహించారు, అయితే ఎలా? కేవలం ఒక్కొక్క జంటను మాత్రమే పిలుస్తూ వచ్చారు. పిల్లలెవరికీ ఇంటర్వ్యూ అవకాశం లభించలేదు. మాకు ఏం చేయాలో తోచలేదు. ఆ సమయంలో పిల్లల గుంపుకు నేనే నాయకురాలిగా ఉండేదాన్ని. అందువల్ల నేను పిల్లలందరికీ సైగచేసి, అందరినీ నా వెనుకనే ఇంటర్వ్యూ గది ముందు నిలబడాలని చెప్పాను. ఇది చూసి మా అమ్మగారు, ఇంకా డాక్టర్ పద్మనాభన్‌గారు మమ్మల్ని మందలించాలని ప్రయత్నించారు, కానీ మేం వాళ్ళ మాటలు పట్టించుకోకుండా ఇంటర్వ్యూ గది ముందు వరుసగా నిలబడ్డాము. స్వామివారు ఆఖరు జంటకు ఇంటర్వ్యూ అనుగ్రహించిన తరువాత బైటకు రాబోతూ మమ్మల్ని చూసి, “ఏమిటి, మీకు కూడా కోరికలా?” అని అడిగారు. మేము వెంటనే “ఔను స్వామీ” అన్నాం. “సరే! లోపలకు రండి” అన్నారు స్వామి.

మేమంతా లోపలకు వెళ్ళి చాలా బుద్ధిమంతుల్లా కూర్చున్నాం. అక్కడ ఉన్న పిల్లల్లో ఎల్. కే. జీ. నుండి డిగ్రీ వరకు చదువుతున్న అన్ని వయస్సుల పిల్లలం ఉన్నాం. స్వామివారు లోపలికి వచ్చి సింహాసనంలో కూర్చుంటూ, “ఇప్పుడు చెప్పండి, మీ కోర్కెలు ఏమిటి?” అని అడిగారు. మేమంతా ఇంటర్వ్యూ కావాలని ఆశించామేకానీ స్వామిని ఏమి అడగాలో ఎవరికీ తోచలేదు. అందరం స్వామిని చూస్తూ కూర్చున్నాం. ఇంతలో మా పిన్నిగారి అమ్మాయి నన్ను ప్రక్క నుండి తడుతూ మేము వ్రాసిన పరీక్షల ఫలితాలను గురించి అడగమంది. నేను కొంచెం ధైర్యం తెచ్చుకుని, “స్వామీ! మాలో చాలామందిమి బోర్డ్ పరీక్షలకు హాజరయ్యాము. మా రిజల్ట్స్ ఏమవుతాయో దయచేసి చెప్పండి” అన్నాను. స్వామి మా అందరి కళ్ళలోకి చూస్తూ, “అందరూ తప్పక పాసవుతారు, ఒక్కరు తప్ప” అన్నారు. మాకు మతులు పోయినట్టైంది. ఇంతకీ ఆ ఒక్కరెవరో చెప్పకుండానే, “సరే! ఇక అందరూ నమస్కారాలు

చేసుకుని వెళ్ళండి” అంటూ విభూతి సృష్టించి అందరి నుదుటన పెట్టి పంపించారు. స్వామివారిని పరీక్షా ఫలితాలను గురించి మేము అడగటం అదే మొదలు, ఆఖరు కూడా అని వేరే చెప్పనవసరం లేదు. కష్టపడి చదివితే మంచి ఫలితముంటుందని, లేకపోతే ఫలితముండదన్న సూత్రాన్ని స్వామి మాకు అలా బోధించారు. తరువాత స్వామి మా అమ్మగారిని పిలిచి, “చూడు సుందరమ్మా! కల్పవృక్షం వచ్చి ఎదురుగా నిలబడి ఏం కావాలని అడిగితే, వీళ్ళు కాఫీ పౌడర్ కావాలని అడుగుతున్నారు” అన్నారు.



ఒకసారి మా బాబాయిగారు తమ తండ్రిగారితో కలిసి బెంగళూరులో స్వామివారి దర్శనానికి వెళ్ళారు. అప్పటికి అతనికి వయస్సు తక్కువేకానీ హెర్నియా సమస్య ఉండేది. స్వామి అతని వద్దకు వచ్చి పొట్ట మీద తట్టి, “ఇక్కడ నొప్పిగా ఉంది కదూ? ఏమీ భయపడకు, అంతా నేను చూసుకుంటాను” అన్నారు. ఈ తండ్రి, కొడుకులు ఆరు నెలల తరువాత పుట్టపర్తికి వెళ్ళినప్పుడు స్వామి ఈ అబ్బాయిని రమ్మనమని చెప్పి తమ గదిలోకి తీసుకుపోయి, ఒక కత్తిని సృష్టించి, అతనికి హెర్నియాకు సంబంధించిన శస్త్రచికిత్స చేశారు.



ఇప్పుడు నేను మీకొక పరమాద్భుతమైన లీల వివరిస్తాను. ఇది పాతమందిరం రోజులలో జరిగిన సంఘటన. ఒకసారి దసరా ఉత్సవాలకు మా బెంగళూరు గుంపు పుట్టపర్తి వెళ్ళాలనుకున్నాం. అప్పట్లో పుట్టపర్తిలో అగ్గిపెట్టె, ఉప్పులాంటివి కూడా దొరికేవి కావు. ఆ రోజులలో ఏవో ఘర్షణలు జరుగుతూ ఉండడంవల్ల ప్రయాణాన్ని ఏర్పాటు చేసిన పెద్దలు పెనుకొండకు కాక, ఆ తరువాతి రైల్వే స్టేషన్ మక్కాజిపల్లె చేరుకుని, అక్కడి నుండి ఎనిమిది ఎడ్లబళ్ళు మాట్లాడుకుని పర్తికి బయలుదేరారు. ఈ బృందంలో సుమారు నలభై ఐదుమంది స్త్రీలు, ఇరవై ఐదుమంది పిల్లలు, ముగ్గురు పురుషులు ఉన్నారు. ఆ ముగ్గురిలో ఒకరు మా తాతగారు, మరొకరు బాబాయిగారు, కాక ఒక వంటవాడు. మేమంతా

దసరా ఉత్సవాల్లో పాల్గొంటూ ఉంటే వంట చేసే అతను మాకు వండిపెడతాడని మా పెద్దలు చేసిన ఏర్పాటు.

ఎడ్లబళ్ళు కొత్తచెఱువు చేరుకున్నాయి. అక్కడ ఒక ఏరు పారుతోంది. అది సుమారు పదిహేనడుగులు వెడల్పు ఉంటుంది. అయితే ఏరుకున్న గట్లు రెండు వైపుల నుండి కూడా ఏరు వైపుకే ఏటవాలుగా ఉన్నాయి. అంటే ఎడ్ల బళ్ళు ముందు వాలు దిగి, ఏరును దాటి, మళ్ళీ వాలు పైకెక్కాలన్నమాట. అయితే ఆ సమయంలో ఆ ఏరు పొంగులువారుతూ ప్రవహిస్తోంది. ఇది చూసి బళ్ళతో వచ్చినవాళ్ళు ఇప్పుడు ఏరు దాటడం సాధ్యం కాదని, అందువల్ల మమ్మల్ని వెనక్కు తిరిగి పొమ్మన్నారు. ఇది వినగానే మా అమ్మమ్మగారికి చాలా కోపం వచ్చింది. ఆమె వాళ్ళతో, “ఏమయ్యా! మేం గత ఐదు సంవత్సరాల నుండి పుట్టపర్తికి వస్తున్నాం. మాకేమీ తెలియదంటారేమిటి! మేం వెనక్కి వెళ్ళే ప్రసక్తే లేదు” అన్నారు.

ఈ సంభాషణ జరుగుతున్న సమయంలో ఒక ఎనిమిది మంది గ్రామస్థులు అక్కడికి వచ్చి, “ఏమిటీ గోలంతా? ఇంతకీ వాళ్ళకి ఏం కావాలి?” అని అడిగారు బండి వాళ్ళను. బండివాళ్ళు మేం పుట్టపర్తి వెళ్ళాలనుకుంటున్న విషయం వాళ్ళకు చెప్పారు. అప్పుడు ఆ ఎనమడుగురు మా దగ్గరకు వచ్చి “అయితే ఎంతిస్తారు?” అని అడిగారు. తాము సహాయం చేసి బళ్ళు ఏరు దాటిస్తామన్నారు. మా పెద్దలు బండి ఒకింటికి పది రూపాయలిస్తామనగా వాళ్ళు సరేనని, మా అందరినీ బళ్ళు దిగమన్నారు. బళ్ళల్లో సమతూకం ఉండేలాగ చూసి వాళ్ళే అందరినీ తిరిగి బళ్ళల్లో కూర్చోబెట్టారు.

అప్పుడు అసలు కథ మొదలైంది. ఆ ఎనిమిదిమంది మొదటి బండికి ఇరువైపులా నలుగురు చొప్పున నిలబడ్డారు. ఇద్దరు బండిచక్రానికి ముందున, ఇద్దరు చక్రానికి వెనుకన... ఇలా రెండు చక్రాలకు ముందు వెనుకలుగా నిలబడ్డాకా, వాళ్ళు చిత్రవిచిత్రంగా అరుస్తూ, కేకలు వేస్తూ ఎడ్లను భయపెట్టారు. ఊహించని పరిణామానికి ఎడ్లు బెదిరిపోయి పరుగు లంకించుకున్నాయి. ఈ ఎనిమిదిమంది బండితోపాటు పరుగెత్తుతూ, ఎడ్లు ఏరులోకి దిగి ఈదటం

ప్రారంభించగానే బండిని తమ భుజాల కెత్తుకుని ఈడసాగారు. బండిలో ఉన్నవాళ్ళకు ప్రాణాలు పైనే పోయినట్టైంది. అప్పట్లో ఇంకా ‘సాయిరామ్’ అన్న నామం భక్తులలో ప్రచారం కాలేదు. ఆ సమయంలో మాకు తెలిసినదల్లా ‘స్వామీ, స్వామీ’, అంతే! బండిలో ఉన్నవాళ్ళంతా “స్వామీ! స్వామీ!” అంటూ పెద్దగా అరవసాగారు. గట్టుమీద ఉన్నవాళ్ళు కూడా అంతే. ఇలా ఆ ఎనమండుగురు బలశాలురు ఒకటి తరువాత ఒకటిగా మా బళ్ళను ఏరు దాటించారు. క్షణంలో వారంతా మాయమైపోయారు!!

మళ్ళీ మా బండిప్రయాణం కొనసాగింది. మేము కొత్తచెఱువు శివార్లలో ఉండగా వర్షం ప్రారంభమైంది. నలువైపులా గాఢాంధకారం అలుముకుంది. ‘ఏమిటి స్వామీ ఈ పరీక్ష?’ అని అనుకుంటూ ఉండగానే, ఒక ఇరవై సంవత్సరాల యువకుడు టార్ప్ లైట్ తీసుకుని మావద్దకు వచ్చి ఎక్కడకు పోతున్నారని అడిగాడు. ఆనాడు ఎవరూ ఎవరినీ నమ్మే పరిస్థితి కాదు. అందుకే మేం అతనితో, ‘మేం పుట్టపర్తి పోవాలయ్యా’ అన్నాం. అతడు వెంటనే మాతో, “ఇప్పుడు మీరు వెళ్ళడం సాధ్యం కాదు” అన్నాడు. అప్పటికి వర్షం కుంభవృష్టిగా మారింది. ఆ యువకుడు పరుగున వెళ్ళి రోడ్డు ప్రక్కగా ఉన్న పాఠశాల తాళాలు తీసుకుని వచ్చి, తలుపులు తెరచి మమ్మల్ని లోపలకు రమ్మన్నాడు. మాతో ఉన్న పిల్లలను చూసి, “ఇంతమంది పిల్లలున్నారు, ఏమైనా తినడానికి ఉందా, లేదా?” అని అడిగాడు. ‘మేం భోజనం తెచ్చుకున్నామయ్యా’ అన్నారు పెద్దలు. ఒక్క క్షణం ఉండండి అంటూ అతడు వెళ్ళి, ఒక పెద్ద క్యాన్తో వేడిపాలు తీసుకువచ్చి పిల్లలకు ఇమ్మన్నాడు. తరువాత మాతో, “మీరు రాత్రి ఇక్కడే పండుకుని రేపు ఉదయాన్నే లేచి వెళ్ళండి” అని చెప్పాడు. మరునాడు ఉదయాన్నే ఐదున్నర గంటలకు అతడు మళ్ళీ వేడిపాలు తీసుకుని వచ్చి పిల్లలకు అందించాడు. ఆ తరువాత మా ప్రయాణం ఏ ఒడిదుడుకులు లేకుండా సాగింది. క్షేమంగా పుట్టపర్తి చేరుకున్నాం.

మేము పుట్టపర్తిలో అడుగు పెట్టిననాడే దసరా ఉత్సవాల మొదటి రోజు. అయితే మా పెద్దలు లెక్క

వేయడంలో పొరపాటు చేయడంవల్ల మేము బెంగళూరులో అమావాస్యనాడు బయలుదేరామన్నమాట. పుట్టపర్తిలో అడుగుపెట్టినది మొదలు కనిపించినవారంతా మమ్మల్ని, “మీరేనా బెంగళూరు భక్తులు?” అంటూ ప్రశ్నించడం ప్రారంభించారు. మాకు కొంచెం ఆశ్చర్యమనిపించింది. అప్పుడు మాకు తెలిసిన విషయమేమంటే, ముందు రోజు నుండి స్వామి, చుట్టుప్రక్కల ఉన్న భక్తులతో, “నా బెంగళూరు భక్తులు చాలా ఇబ్బందులలో చిక్కుకున్నారు. నేను వెంటనే వెళ్ళాలి” అనడం ప్రారంభించారట. సరిగ్గా మూడున్నర గంటలవేళ మధ్యాహ్నం స్వామివారు ట్రాన్స్‌లోకి వెళ్ళిపోయారట. సరిగ్గా ఆ సమయానికి మేము వరదలై ప్రవహిస్తున్న ఏరు ఒడ్డున దిక్కుతోచని పరిస్థితిలో ఉన్నాము. స్వామివారు ఐదున్నర గంటల వరకు ట్రాన్స్‌లోనే ఉన్నారట. ఆ సమయంలో ఎనిమిదిమంది ఆజానుబాహువులైన వ్యక్తుల రూపంలో వచ్చి మమ్మల్ని ఏరు దాటించినది స్వామివారేనని అప్పుడు మాకు అర్థమైంది. తిరిగి కొద్ది క్షణాల తరువాత స్వామి మళ్ళీ ట్రాన్స్‌లోకి వెళ్ళిపోయారట. అంటే, కొత్తచెఱువువద్ద యువకుని రూపంలో వచ్చి మాకు ఆశ్రయంతోపాటు, పిల్లలకు పాలు అందించినది కూడా స్వామివారే అని అర్థమైంది.

మేము స్వామి సమక్షానికి వెళ్ళగానే మాటలలో ఎంతో కారుణ్యమొలికిస్తూ, “అంతా క్షేమంగా చేరుకున్నారు కదా!” అని అడుగుతూ ఉంటే మా అందరి కళ్ళవెంట అశ్రుధారలు కాల్యలు కట్టాయి. మేమంతా బరువెక్కిన హృదయాలతో, ‘ఏమిటి స్వామీ ఇదంతా!’ అని అడిగితే, “నేను మీ వెంటనే ఉంటిగా, అన్నీ చూచుకుంటిగా, ఇంకా ఎందుకు భయం!” అన్నారు అపారమైన దయ కురిపిస్తూ. ‘యోగక్షేమం వహామ్యహమ్’ అన్న గీతావాక్యం మరొకసారి మా విషయంలో ప్రత్యక్షానుభూతిగా దర్శనమిచ్చింది. ఎనిమిది ఎడ బళ్ళను స్వామివారిచేత మోయించి, వారికి కష్టం కలిగించిన ఈ విషయంలో మమ్మల్ని మేము ఏనాడు క్షమించుకోలేం.

(తరువాయి వచ్చే సంచికలో)

తెలుగుసేత: డా॥ వజ్రల సత్యకమలాకర్



అవతార వైభవంలో అద్భుత ప్రదేశాలు:

9. వైభవ శోభల వెంకటగిరి

(గత సంచిక తరువాయి)



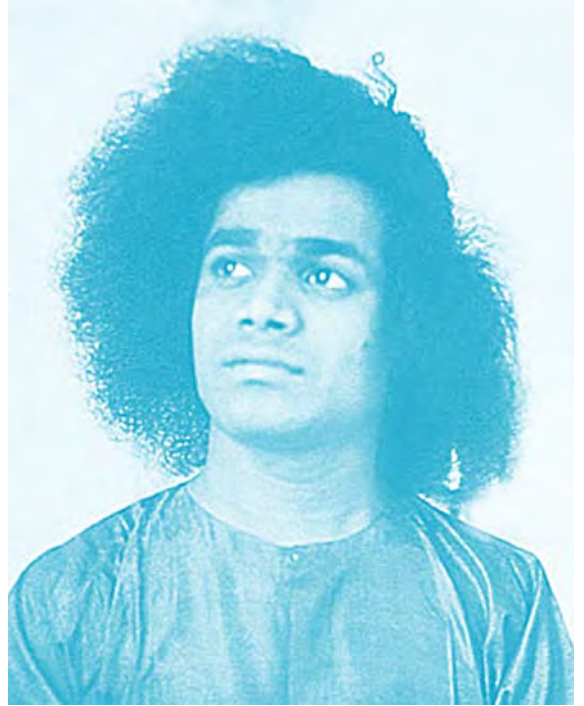
పి.వి. చలం



భగవాన్ శ్రీ సత్యసాయిబాబావారు 14 ఏళ్ళ చిరుప్రాయంలో ‘సత్యం’ నామధేయంతో విరాజిల్లుతున్న సమయంలో, “నేను సాయిబాబాను... నా భక్తులు నన్ను పిలుస్తున్నారు. నేను సంకల్పించుకొని వచ్చిన కార్యము ప్రారంభించవలసియున్నది” అని ప్రకటించారు. అప్పటికే ‘సత్యం’ పుట్టపర్తి, బుక్కపట్నం, కమలాపురం, ఉరవకొండ ప్రాంతాలలో బాలగురువుగానూ, మహిమలు గల దివ్య బాలునిగాను ప్రఖ్యాతి వహించియుండటంచేత ఆ చారిత్రాత్మక ప్రకటన జనుల హృదయాలలో భక్తి విశ్వాసాలను ద్విగుణీకృతం చేసింది.

కలిప్రభావం వల్ల సమాజంలో చోటుచేసుకుంటున్న విపరీత పరిణామాలను చూసి కలత చెందిన సత్యగుణ ప్రధానులు, కలి ఆగడాలనుంచి మానవాళిని రక్షించగల అవతారపురుషుడి గురించి ప్రార్థనలు సల్పడం సహజం. అందువల్లనే బాబావారు, “నా అంతట నేనుగా ఈ భూలోకానికి రాలేదు. అన్ని జాతులు, అన్ని మతాల్లోని సాధుసత్పురుషులు ప్రార్థనలతో నన్ను ఆహ్వానించగా నేను అవతరించాను” అని ప్రకటించారు. కాలాతీతుడైన భగవంతుడు ఎవరి ప్రార్థనలు మన్నించి అవతార ప్రణాళికకు శ్రీకారం చుట్టారో మన మేధస్సుకు అందే విషయం కాదు. పిలుపులు ఎవరివైతేనేం, అవి భగవానులకు చేరి, మానవాళిని రక్షించటానికి తక్షణం రంగ ప్రవేశం చేసి, అవతార ప్రకటనద్వారా ‘రక్షకుడను నేనున్నాను’ అని అభయాన్ని ప్రసాదించారని వేరు చెప్పనక్కర్లేదు. తదనంతర ప్రణాళికలు ఆ దిశలోనే రూపు దిద్దుకోవటం చక్కని తార్కాణం.

అలా ప్రార్థనలు సలిపిన భక్తులను చెంత చేర్చుకొని, వాళ్ళల్లో ఆధ్యాత్మిక చైతన్యాన్ని పరిధవిల్లజేసి, సమాజ



శ్రేయస్సుకు ఉపకరణాలుగా ఉండేవిధంగా తీర్చిదిద్దటానికి భగవంతుడు భక్తుల కడకు చేసే ప్రయాణమూ అవతార ప్రణాళికలో అంతర్భాగమే. ఆ విషయాన్ని మనకు ప్రస్ఫుటం చేయటానికి స్వామి,

“ఆ రామచంద్రుడే ఆరామచంద్రుడై

తన బంటులను కనుగొనగవచ్చె” అని ప్రకటించారు.

ప్రముఖ వాగ్గేయకారులు త్యాగయ్యగారు, “బంటురీతి కొలువు ఇయ్యవయ్య రామా” అని వేడుకున్నట్లు, భక్తులు ఎప్పుడూ భగవంతుని అఖండ సామ్రాజ్యంలో తమను బంటులుగా స్వీకరించమని వేడుకుంటూ ఉంటారు. భగవంతుని సంకల్పమూ భక్తుని కోరికా ఒకటే

అయినప్పుడు ఎంతటి అద్భుత పరిణామాలు చోటు చేసుకుంటాయో గత సంచికలో ముచ్చటించుకున్నాం. అయినా పాఠకుల సౌకర్యార్థం పునశ్చరణగా క్లుప్తంగా ప్రస్తావించుకుందాం.

పూర్వాపతారాలవలె దుష్ట సంహారం అవతార ధ్యేయం కాకుండా దుష్టత్వ సంస్కరణే ధ్యేయంగా అవతరించిన బాబావారు యావన్మానవాళిని సన్మార్గవర్తనులుగా తీర్చిదిద్దటానికి దిశానిర్దేశం చేస్తూ, దేశంలోని వివిధ ప్రాంతాలకు గావించిన చారిత్రాత్మక పర్యటనలలో బెంగళూరుకు చేసిన తొలి ప్రయాణం చిరస్మరణీయం.

పుట్టపర్తినుండి పెనుగొండకు ఎడలబడిలో కరణం సుబ్బమ్మగారి బృందంతో కలసి ప్రయాణం చేసి, అక్కడ నుంచి రైలులో బెంగళూరుకు చేరుకొని, అక్కడ కనీసం కరెంటు సౌకర్యం కూడా లేని మాపల్లె రామారావుగారి ఇంట్లో పదిరోజులు బసచేసి భక్తుల కోరికలు తీరుస్తూ, ఆర్థితో వచ్చిన వ్యాధిగ్రస్తుల మొండివ్యాధులను సంకల్పమాత్రాన నివారిస్తూ, భక్తివిశ్వాసాలతో ఆశ్రయించినవారికి అభయాన్ని ప్రసాదిస్తూ... వారు వీరని ఏమిటి, అన్నివర్గాల బంటులను చేరదీసి సేదతీర్చారు. సంస్థానాధీశులు, రాజాలు, జమిందారులు సైతం బాబావారి దర్శనభాగ్యంకోసం పరితపించసాగారు. అవిధంగానే వెంకటగిరి రాజావారైన వెలుగోటి సర్వజ్ఞ కుమార కృష్ణ యాచేంద్రగారు స్వామిని దర్శించుకొని, వెంకటగిరి సంస్థానానికి ఆహ్వానించి ఘనస్వాగతం పలకటం, బాబావారు సంస్థానంలో విడిదిచేసిన పదిరోజుల తొలి పర్యటనలో ప్రసాదించిన కొన్ని దివ్యానుభూతులను ముచ్చటించుకొని మురిసిపోయాం.

అలాగే వెంకటగిరి సంస్థానంలోని ప్రముఖ పండితులైన దూపాటి తిరుమలాచారిగారిని చూడగానే బాబావారు, “నేను నీకోసమే వచ్చాను. నీవు పూజించే అమ్మవారిని నేనే” అని ప్రకటించడం, తదనంతరం 32 సంవత్సరాలపాటు పండిత సత్కారంలాగా ప్రతి సంవత్సరం శాలువా కప్పి సత్కరించటం, దూపాటివారు వ్రాసిన శ్రీ సత్యసాయి సుప్రభాతాన్ని స్వామి సరిదిద్ది, స్వయాన బాణీ కట్టి పాడిన సంఘటనలను స్మరించుకొని ఆనందాబ్ధిలో ఓలలాడాం.

ఈవిధంగా తమ దివ్యప్రేమతత్త్వంతో, పరమాద్భుత లీలలతో వెంకటగిరి సంస్థానం మొత్తాన్ని తమ బంటులుగా చేర్చుకున్న శ్రీసాయిరాముని కొలువులో సముచిత స్థానాన్ని పొందిన మరో బంటు పండిత రామశర్మగారి గురించి ఇప్పుడు ప్రస్తావించుకుందాం.

భగవాన్ బాబావారి వెంకటగిరి పర్యటనకు ఒక నెల రోజుల ముందు రామశర్మగారు మిత్రుల ప్రోద్బలంతో శిరిడీ సాయిబాబావారి ఫోటోనొకడాన్ని కొన్నారు. కానీ, ఎటువంటి పూజలూ సలుపలేదు. ఇంతలో బాబావారు వెంకటగిరి సంస్థానానికి విచ్చేస్తున్నారన్న వార్త విని పొంగిపోయారు. ఎందువల్లనంటే బాబావారి మహిమాన్విత చరిత్ర గురించి విని ఉన్నారు గనుక. అయితే, బాబావారు విచ్చేసిన తరువాత వారి దరిచేరి తన సమస్యలను విన్నవించుకోవటానికి కాస్త జంకారుగానీ బాబావారి దివ్యసమక్షంలో జరిగే భజనకు క్రమం తప్పకుండా వెళుతూ ఉండేవారు. రెండు మూడు రోజులు గడిచిన తరువాత రామశర్మగారి మదిలో ఐదు పద్యాలు మెదిలాయి. మన ఉపయోగార్థం మచ్చుకి రెండు పద్యాలు ఉదాహరించుకుందాం.

అఖిలలోక చక్షు వారోగ్య సుఖదాత
మాన్యహృదయ ధర్మమార్గ నేత
అస్మదిష్ట దైవమగు సూర్య భగవానుఁ
డంచు, సాయిదేవు నాత్మ నెంతు॥

సాధువులై పరహిత సుఖ
సాధకులై, ధర్మవృత్తిచరులై, దైవా
రాధకులౌ నజ్జనుల

యాదివ్యాధులను మాన్పవా సాయి విభూ!”

అటువంటి పద్యాలు ఐదింటిని ‘ప్రార్థనా పంచ రత్నోపహారము’ అన్న పేరుతో వ్రాసి, పేరు మొదలైనవి ఏవీ లేకుండా, స్వామికి స్వయాన సమర్పించుకునే అవకాశం లేనందున, “భగవాన్ శ్రీ సత్యసాయిబాబా వారికి, వెంకటగిరి సంస్థానం” అని వ్రాసి పోస్టు చేశారు.

మొదటి పద్యంలో భగవాన్ బాబావారిని సాక్షాత్ సూర్య భగవానునిగా ప్రస్తుతించారు. సూర్య భగవానుడు ప్రత్యక్ష పరమాత్మ, ఆరోగ్యప్రదాత అన్నది అందరికీ సువిదితమే. రెండవ పద్యం ఆఖరు పంక్తిలో

“అదివ్యాధులను మాన్పడానికి సాయివిభూ!” అంటూ ఆరోగ్యప్రదాత అయిన సూర్యనారాయణునిగా భావించి చేసుకున్నారు విన్నపం. ఆ వేడికోలు వెనుక ఒక ఆవేదన దాగి ఉంది. ఆ పద్యాలు వ్రాసే సమయానికి రామశర్మ గారికి 11 నెలల పుత్రిక ఉన్నది. ఆ బిడ్డ పుట్టుకతోనే చచ్చుబడిన మెడ, నడుములతో పుట్టింది. ఆ బాధ అలా ఉండగా అప్పటికి రెండు నెలలుగా ఆ బిడ్డ మలబద్ధకముతో పడుతున్న వేదన వర్ణనాతీతం.

భగవాన్ బాబావారిపై పరిపూర్ణ విశ్వాసంతో రామశర్మ గారి భార్య, సోదరి, వ్యాధిగ్రస్తురాలైన ఆ బిడ్డను తీసుకొని రోజూ భజనకు వెళ్ళసాగారు. రామశర్మగారు ఆ పద్యాలు పంపిన రెండవనాడు బాబావారి పాదాలపై ఆ బిడ్డను కొన్ని క్షణాలపాటు ఉంచే అవకాశం లభించింది. జననమృద్ధము ఎక్కువగా ఉండటంతో బైటికి వచ్చి మెట్లు దిగుతుండగా, బాబావారు ఇటుగా వస్తే బిడ్డ అనారోగ్యం గురించి విన్నవించుకోవచ్చునన్న ఆలోచనతో అక్కడే నిలబడిపోయారు. బాబావారు ఉన్నట్లుండి చుట్టూ కూర్చున్న భక్తులను వదలి వడివడిగా వీరి దగ్గరకు వచ్చి, “అమ్మా, మీరు నాకోసం కాచుకొని ఉన్నారా?” అని అడిగారు. “ఔను స్వామీ” అని బిడ్డకు పుట్టుకతో వచ్చిన లోపం గురించి చెప్పకుండా తాత్కాలికంగా బాధిస్తున్న మలబద్ధకం గురించి విన్నవించుకున్నారు. వెంటనే స్వామి విభూతి ప్రసాదము అనుగ్రహిస్తూ, “ఈ మందును నీటిలో కలిపి రోజుకు రెండు సార్లు పోయండి” అంటూనే తమ అమృతహస్తంతో ఆ బిడ్డ శిరస్సునుండి వెన్నెముక చివరివరకు నిమిరారు.

ఆ సంఘటన జరిగిన కొద్ది రోజులలోనే బిడ్డ మలబద్ధకము పూర్తిగా నివారణ అయింది. పుట్టుకతో వచ్చి వ్యాధి మటుమాయమై బిడ్డ మెడకు, నడుముకు పటుత్వం వచ్చి సంపూర్ణమైన ఆరోగ్యం చేకూరింది.

ఈ విషయాన్నిగురించి రామశర్మగారు ఒక సందర్భంలో ప్రస్తావిస్తూ, “ఆ బాలిక అనారోగ్యం గురించి నేను ఆవగింజంత కూడా మరే మందూ ఇప్పించలేదు. ఇట్టి వ్యాధికై వేలు వ్యయించి (1950 సమయంలో వేయి నేటి లక్ష రూపాయలకన్న విలువైనది) వ్యర్థమైనవారిని చూచుచున్నాము. ఇందు గమనించదగిన విశేషము

మరొకటి ఉన్నది. నేను ఫలానావాడననిగాని, వీరు నావారనిగాని అనాటి వెంకటగిరిలో ఎవరికీ తెలియదు. కావున, మమ్ముగూర్చి బాబావారికి ఎవరైనా చెప్పినారని తలంచ వీలేలేదు. నా భార్యగానీ, సోదరిగానీ బాలికకు జన్మతః వచ్చిన అనారోగ్యంగురించి బాబావారికి విన్నవించుకోలేదు. పేరు లేని పద్యాల కాగితము తప్ప కవరులో ఒక్క అక్షరమైనా వేరు జాబు వ్రాసియుండలేదు నేను. అంతఃపుర ప్రదేశములో, అంత జనములో అనామకులైన నావారి కడకు అందరినీ దాటుకొని తానుగా వచ్చి ఆదరించి ఆర్తిని తీర్చినారు అంటే విజ్ఞులు అర్థం చేసుకొనవచ్చు స్వామి ఎవరైనా. సర్వాంతర్యామిగా నుండు పరమాత్మునకు తప్ప అన్యులకు ఈ ఎఱుక ఎట్లు సాధ్యము?! నేను పంపుకొన్న పద్యాలలో నొకదానికి జవాబు నిచ్చినారు స్వామి అని అర్థము చేసుకొంటిని” అని ఉద్వేగంగా ప్రకటించారు.

దివ్యభిషగ్వరులైన స్వామి నెరపిన అద్భుత లీలా విశేషంతో తమ బిడ్డకు సంపూర్ణ ఆరోగ్యం చేకూరడంతో విస్మయంతో పులకించిపోయారు రామశర్మగారు. కృతజ్ఞతా పూర్వకంగా పరమ దయామూర్తియైన స్వామివారి పాదపద్మాలపై వ్రాలి కృతజ్ఞతాబాష్పాలతో అభిషేకించాలని తపతహలాడసాగారు. స్వామి అట్టి అవకాశాన్ని కల్పించకుండా దూరందూరంగా మసలసాగారు. స్వామి తిరుగు ప్రయాణానికి నిశ్చయించిన వినాయక చవితి పర్వదినం రానేవచ్చింది. రామశర్మగారి తపన పరాకాష్ఠకు చేరింది. స్వామి పాదసమస్కారం ప్రసాదించేంతవరకు ఆహారం స్వీకరించనని ప్రతిజ్ఞ చేసి వెంకటగిరి సంస్థానంలో నిర్వహిస్తున్న భజనకు వెళ్ళారు. సాయంకాలం నాలుగు గంటల సమయమవుతోంది. స్వామి ప్రయాణ సమయం దగ్గర పడుతోంది. రామశర్మ గారు వెంకటగిరి పూజా గృహంలో వెనుక వరుసలో కూర్చుని స్వామి నామస్మరణ చేస్తున్నారు. స్వామి హాలులోకి వచ్చి ఇతర భక్తులతో మాట్లాడారుకానీ రామశర్మగారికి అవకాశం వచ్చే సూచనలు ఏమీ కనిపించటం లేదు. భగవంతుని పరీక్ష భక్తుని దీక్ష కొనసాగుతూనే ఉన్నాయి. భగవంతుడు ఎప్పుడూ దీక్షాదక్షతలతో మెలిగే భక్తుల విన్నపాలకు లొంగటం యుగయుగాలనుంచి వెల్లడవుతున్న

సత్యమే కదా. అదేవిధంగా చివరికి కరుణాంతరంగులు, భక్తవత్సలురూ అయిన స్వామి దృష్టి ఎక్కడో వెనక వరుసలో ఉన్న రామశర్మగారిపై ప్రసరించింది. తమ చెంతకు రావలసిందిగా చేతితో సంజ్ఞ చేశారు స్వామి. ఆ పిలుపుకోసమే ఆర్తితో ఎదురుచూస్తున్న రామశర్మగారు వడివడిగా స్వామివారిని చేరుకున్నారు. స్వామివారు శర్మగారిని ఏకాంత ప్రదేశానికి తీసుకెళ్ళి మాట్లాడారు.

ఉద్వేగానికి లోనయిన రామశర్మగారు, “దైవము తప్ప నాకెవరూ శరణ్యము లేరు” అంటూ నమస్కరించి దుఃఖిస్తుంటే స్వామివారు రామశర్మగారి వీపును ఒక చేత్తో నిమిరుతూ, “నాయనా! నేనున్నాను, భయపడకు” అని మూడుసార్లు సెలవిచ్చారు. ఆ అభయంతో పరవశించి పాదాక్రాంతులైనారు రామశర్మగారు. ఎల్లలులేని కరుణారసప్రవాహంలో ఓలలాడుతూ, అభయ ఆశీర్వాద ఫలాస్వాదనతో పులకించిపోయిన రామశర్మగారు యుగావతారితో సాన్నిహిత్యాన్ని పెంపొందించుకొని జన్మ ధన్యం చేసుకోవాలన్న తలంపుతో బాబావారికి ఉత్తరాలు వ్రాయటం ప్రారంభించారు. భగవంతునికి, భక్తునికి మధ్య ఉత్తర ప్రత్యుత్తరాలు మొదలయ్యాయి.

బాబావారి అవతార వైభవంపట్ల సమ్మోహితులైన రామశర్మగారు ఆ దివ్యావతారుని ప్రేమతత్వాన్ని తన పరిధిలో పదిమందికి పంచి వారిని ఆ అమృతమూర్తి దరికి చేర్చాలన్న తపనతో స్వామివారి దివ్యలీలా సమన్విత చరిత్రను బుట్టుకథగా వ్రాసి, తానే ప్రధాన పాత్ర ధరిస్తూ, ఎన్నో ప్రదర్శనలు ఇచ్చారు. అలాగే “శ్రీసాయి బాలరామాయణం” అన్న పద్య కావ్యాన్ని రచించారు.

సహజంగా కవి, మధుర గాయకులు అయిన రామశర్మగారు ఎన్నో భజన పాటలను వ్రాసి, బాణీలు కట్టి ఎలుగెత్తి హృదయరంజకంగా పాడేవారు. మచ్చుకి రెండు పాటలను ప్రస్తావించుకుందాం. మొదటిది,

“నమః పార్వతీపతయే హర హర

హర హర శంకర మహాదేవా...” అన్న అందరికీ సుపరిచితమైన పాట కాగా, రెండవది

“శివ శివ శివ శివ శిరిడిపురీశ్వర

శంభో శంకర సాంబ శివో...” అన్నది.



స్వామివారు రామశర్మగారితో సంభాషిస్తున్న దృశ్యం

ఈ రెండవ భజనను విజయదశమి పర్వదినాన స్వామి తమ పూర్వావతారమైన శిరిడీ బాబావారి విగ్రహానికి విభూతి అభిషేకం చేస్తున్న అద్భుత దృశ్యాన్ని అశేష భక్తజనావళి తన్మయత్వంతో తిలకిస్తూ ఉండగా, ఆ దివ్యవాతావరణ శోభను ద్విగుణీకృతం చేస్తూ రామశర్మగారు సర్వహృదయరంజకంగా పాడేవారు. కారణాంతరాల వల్ల రామశర్మగారు లేని సందర్భంలో రాజారెడ్డిగారు ఆ పాటను అంత అద్భుతంగానూ పాడేవారు.

అవతారగాథలో సముచిత స్థానం

తమను అనన్య భక్తితో సేవిస్తున్న రామశర్మగారి చరిత్రను తమ అవతార వైభవంలో చిరస్మరణీయం చేయ సంకల్పించారు కాబోలు, బాబావారు తమ అవతరణ రహస్యాన్ని లోకానికి ప్రస్ఫుటం చేసే అద్భుత ఘట్టంలో ఆయనను ప్రధాన పాత్రధారిని చేశారు.

ఒకసారి స్వామివారు వేదాంత విషయాలను వివరిస్తున్నారు. ఆ సమావేశంలో కస్తూరిగారు, మాతృశ్రీ ఈశ్వరమ్మగారు, రామశర్మగారు మొదలైనవారు ఉన్నారు. రామాయణ, భాగవతాది గ్రంథాలను క్షుణ్ణంగా చదివి వాటి అర్థాలను, అంతరార్థాలను ఒంటబట్టించుకున్న రామశర్మగారికి రామ, కృష్ణ, బుద్ధ ఇత్యాది దివ్యపురుషుల అవతరణ ఘట్టాలు మదిలో మెదిలాయి. తాను ఆరాధ్య

దైవంగా కొలుస్తున్న బాబావారి అవతరణ రహస్యం తెలుసుకోవాలన్న కోరిక కలిగింది. వెంటనే, “స్వామీ! తమ అవతరణ ప్రసవమా? ప్రవేశమా?” అని అడిగారు.

అక్కడున్నవారికి ఆ ప్రశ్నలోని అంతరాధమేమిటో అర్థం కాక ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ ఉండిపోయారు. స్వామి చిరునవ్వులు చిందిస్తూ ఎదురుగా కూర్చుని ఉన్న మాతృశ్రీ ఈశ్వరమ్మగారి నుద్దేశించి, “నూతి దగ్గర నీళ్ళు తోడుతుంటే ఏమి జరిగిందో రామశర్మకు చెప్పు” అన్నారు.

అప్పుడు ఈశ్వరమ్మగారు, “ఆరోజు నూతి దగ్గర నేను నీళ్ళు తోడుతుండగా ఆకాశంలోనుండి ఒక నీలికాంతి గోళం నావైపు దొర్లుకుంటూ వచ్చింది. అది నాలో ప్రవేశించినట్లనిపించింది. నేను స్పృహ కోల్పోయాను” అంటూ ముగించారు.

అప్పుడు స్వామివారు రామశర్మగారి వంక చూస్తూ, “నీకు సమాధానం దొరికింది కదా. నా అవతరణ ప్రవేశ రీతియేగాని, ప్రసవ విధానానికి సంబంధించినది కాదు” అన్నారు. అదీ రామశర్మగారికి ప్రసాదించిన ధన్యత.

భగవంతుని చరిత్ర భక్తుల చరిత్రకు భిన్నం కాదు కదా. అందువల్ల రామశర్మగారి పరంగా బాబావారి వైభవ శోభలను స్మరించుకునే సదవకాశం మనకు లభించింది.

మరో బంటు చరిత్రలోకి ప్రవేశించే ముందు చిన్న ఉపోద్ఘాతం.

అటు వెంకటగిరి సంస్థానంలోనూ, నెల్లూరు జిల్లా వ్యాప్తంగానూ కవిత్రయంగా రామశర్మగారు, దూపాటి తిరుమలాచార్యులుగారు, దీపాల పిచ్చయ్యశాస్త్రిగారు ప్రసిద్ధులు. ఇప్పటికే మనం దూపాటివారి గురించి, రామశర్మగారి గురించి ముచ్చటించుకున్నాం. ఇప్పుడు దీపాల పిచ్చయ్యశాస్త్రిగారి గురించి ప్రస్తావించుకుందాం.

బాబావారి అఖండ సామ్రాజ్యంలోకి దీపాలవారి ప్రవేశం చాలా విచిత్రంగా జరిగింది. నెల్లూరికి చెందిన వాకాటి సంజీవశెట్టిగారు బాబావారి భక్తులు, దీపాలవారి స్నేహితులు. సంజీవశెట్టిగారు ఎలాగైనా దీపాలవారిని స్వామి సమక్షానికి తీసుకువెళ్ళాలని తాపత్రయపడేవారు. ఆయన తాపత్రయమేగాని దీపాలవారి స్పందన సానుకూలంగా ఉండేది కాదు. ఇలా ఉండగా 1963లో

స్వామి వెంకటగిరికి విచ్చేస్తున్నారని తెలిసి దీపాలవారితో, “శాస్త్రిగారూ! మనం పుట్టపర్తి వెళ్ళవలసిన అవసరం లేదు. స్వామివారే మనకు సమీపంలోని వెంకటగిరికి వస్తున్నారు. మనం రెండు రోజులలో వెంకటగిరికి బయల్దేరుతున్నాం. ఇంక నా మాటకు అడ్డుచెప్పవద్దు” అన్నారు. మిత్రుని మాట కాదనలేక దీపాలవారు అంగీకరించారు.

సంజీవశెట్టిగారు, దీపాలవారు వెంకటగిరి చేరుకునే సమయానికి అక్కడ పండిత సదస్సు సన్నాహాలు జరుగుతున్నాయి. అప్పటికే కల్లూరి వీరభద్రశాస్త్రిగారి వంటి మహాపండితులు, కవులు విచ్చేసి ఉన్నారు. వారందరూ ప్రారంభం కాబోయే సభలో ప్రసంగించ వలసిందిగా దీపాలవారిని కోరగా, “నేను ఇక్కడకు రావటం ఇదే ప్రథమం. ఇక్కడి విషయాలేమీ నాకు తెలియవు” అంటూ ఆయన ప్రసంగించటానికి అంగీకరించలేదు.

సభ ప్రారంభం అయింది. స్వామివారు వేదికమీద సింహాసనారూఢులై ఉన్నారు. పిచ్చయ్యశాస్త్రిగారు సభికుల్లో ఉన్నారు. ఉన్నట్లుండి స్వామి, “పిచ్చయ్యశాస్త్రి, రా నాదగ్గరికి” అన్నారు. ఎటువంటి పరిచయమూ లేని తనను అంతమందిలో గుర్తుపట్టి పేరుతో పిలిచినందుకు ఆశ్చర్యపోయిన శాస్త్రిగారు వెంటనే వేదికపైకి వెళ్ళగా స్వామి ఆయనతో, “ఎన్నాళ్ళకు వచ్చావు శాస్త్రి! మనది జన్మజన్మల బంధం. నీ జీవితం సాఫీగానే ఉన్నదికానీ నీకున్న పెద్ద కష్టమల్లా నీ పెద్ద అల్లుడు పోవటం, ఆ కుటుంబ భారం నీమీద పడటం. నీ తదనంతరం నీ పెద్ద కుమార్తెను ఎవరు చూసుకుంటారని దిగులు పడుతున్నావు. దిగులుపడకు. నీ పెద్ద కుమార్తె లలితాంబ కుటుంబాన్ని నేను చూసుకుంటాను” అన్నారు. తన జీవితాన్ని మొత్తం చదివేసినట్లు స్వామివారు చెపుతుంటే అవాక్యమిపోయిన శాస్త్రిగారికి ప్రప్రథమంగా బాబావారు దివ్యపురుషులన్న భక్తి విశ్వాసాలు ఏర్పడి వారికి పాదాక్రాంతులయ్యారు.

స్వామివారి అవతార వైభవంలో దీపాల పిచ్చయ్య శాస్త్రిగారి పాత్ర, సాన్నిహిత్యం, సాహిత్య సేవ, పొందిన దివ్యానుభూతులు మొదలైన విషయాలను వచ్చే సంచికలో ముచ్చటించుకుందాం. ❖

“ఓం శ్రీసాయి ఆపద్బాంధవాయ నమః”



డా॥ కిషన్ ఎన్. గాడియా



1950వ దశకం చివరిరోజుల్లో నేను మొట్టమొదటిసారిగా భగవాన్ బాబావారి గురించి నా కజిన్ డా॥ డి.జె. గాడియాద్వారా వినటం జరిగింది. ఎన్నో సంవత్సరములు వ్యక్తిగతమైన అనుభవములు పొందటం ద్వారా భగవాన్ వేరెవరో కాదు, సాక్షాత్తు శిరిడీ సాయిబాబావారేనన్న దృఢ నమ్మకం ఆయనకి కలిగింది. నిర్మల ప్రేమ, నిస్వార్థ సేవలద్వారా మానవులలో సత్పరిణామం తీసుకురావడంకోసం శ్రీశిరిడీ సాయినాథుడే శ్రీ సత్యసాయినాథునిగా అవతారం ధరించి వచ్చారని గ్రహించటానికి నాకుకూడా ఎంతోకాలం పట్టలేదు.

దివ్యత్వంతో మొదటిసారి ముఖాముఖి

1960వ సంవత్సరంలో నేను, మరికొంతమంది వైద్యవిద్యార్థులతో కలసి మొట్టమొదటిసారి భగవాన్ దర్శనార్థం పుట్టపర్తికి వెళ్ళటం జరిగింది. అరవై యేళ్ళ క్రితం పుట్టపర్తి వచ్చే సందర్భాలకు వసతి సౌకర్యాలు ఉండేవి కావు. రాత్రి పక్క వేసుకునేందుకు షెడ్యూలూ ఉండేవి కావు. స్వామివారి అత్యంత ప్రగాఢ భక్తులైన ప్రొ॥ కస్తూరిగారు మమ్మల్ని మందిరం ఎదురుగా ఉన్న చెట్టు క్రింద పక్క వేసుకొని పడుకొమ్మని చెప్పారు. ఉదయం నిద్ర లేచిన తరువాత కాలకృత్యములు తీర్చుకొనటానికి ఒక కిలోమీటరు దూరం నడిచి చిత్రావతి నది ఒడ్డుకి వెళ్ళి రావలసివచ్చింది.

మొట్టమొదటిసారి భగవాన్ ని దర్శించుకోవటానికి కొన్ని వారాల ముందు మేము నివసించే జామ్ నగర్ లో ఒక సంఘటన జరిగింది. పుట్టపర్తిలో భగవాన్ ని దర్శనం చేసుకున్న తరువాత మా కజిన్ డాక్టర్ డి.జె. గాడియా నన్ను కలవటానికి వచ్చారు. ఆయన నన్ను ఒక నగల షాపుకి తీసుకువెళ్ళి, విభూతి వేసుకోవటంకోసం ఒక చిన్న వెండి భరిణ కొన్నారు. ఇంటికి వెళ్ళాక ఆయన కొన్న కొత్త వెండి భరిణలో భగవాన్ ప్రసాదించిన విభూతిని వేద్దామని

మూతతీసి చూస్తే అప్పటికే ఆ భరిణ అంతా సువాసనతో కూడిన విభూతితో నిండి ఉండటం మాకు చాలా ఆశ్చర్యం కలిగించింది. మేము నగల షాపులో ఖాళీ భరిణను అప్పుడే కొద్దిసేపటి క్రితం కొన్నాము. అది భగవాన్ అనుగ్రహ పూర్వకంగా చూపిన దివ్యలీల అని మా కజిన్ కి కచ్చితంగా తెలుసు. కానీ, సందేహాలతో నిండిన నా బుట్ట మరో విధంగా ఆలోచించింది. ఆ నగల దుకాణదారు బహుశా స్వామి భక్తుడు అయి ఉండటంవలన భరిణలో విభూతిని నింపి, భరిణను పొట్లం కట్టి ఇచ్చి ఉంటాడని భావించాను.

మరుసటిరోజు నేను ఆ షాపుకు వెళ్ళాను. ఆ షాపు యజమాని తనకి బాబావారిగురించి ఏమీ తెలియదని, ఎప్పుడూ ఆ పేరుకూడా వినలేదని చెప్పాడు. ఇది స్వామి చూపిన దివ్యలీల అని విశ్వసించటానికి ఇంకా నా మనస్సు అంగీకరించలేదు.

నా మొట్టమొదటి పుట్టపర్తి యాత్ర విషయానికి మళ్ళీ వస్తే, ప్రొఫెసర్ కస్తూరిగారు నాదగ్గరకు వచ్చి నాతో, నాతోపాటు వచ్చిన వైద్యవిద్యార్థులతో, “భగవాన్ మీకు ఇంటర్వ్యూ ప్రసాదిస్తున్నారు” అని చెప్పి మమ్మల్ని ఇంటర్వ్యూ గదిలోనికి వెళ్ళమన్నారు.

మేము ఇంటర్వ్యూ గదిలోనికి వెళ్ళగానే స్వామి ప్రతి విద్యార్థిని అతని పేరు పెట్టి పిలిచారు. ఆయా విద్యార్థులు ఏయే దేశాలనుండి వచ్చారో కూడా స్వామి చెప్పారు. మేము అంతకుముందు అక్కడివాళ్ళు ఎవరికీ మా వివరాలు చెప్పి ఉండలేదు. ఇది మా అందరికీ సంభ్రమాశ్చర్యాలను కలిగించింది. తరువాత స్వామి తమ అంగీచేతులను ముడిచి పైకిపెట్టి, తమ కుడిచేతిని గుండ్రంగా త్రిప్ప నారంభించారు. వెంటనే వారి చేతివ్రేళ్ళనుండి విభూతి రావటం ప్రారంభమైంది. నాకు తప్ప మా బృందంలో ఉన్నవారందరికీ స్వామి విభూతి ప్రసాదించారు. “నాకు మీరు విభూతి ఇవ్వలేదు స్వామీ” అని నేను అనగానే,

“నీకు జామ్నగర్‌లో వెండి భరిణ నిండా ఇంతకుముందే విభూతిని ఇచ్చాను” అన్నారు. ఆశ్చర్యంతో నాకు నోట మాట రాలేదు. “నీకు ఇంకా వేరే ఏదైనా నిదర్శనం కావాలా?” అన్నారు స్వామి. “ఏమీ అక్కరలేదు స్వామీ” అంటూ నేను వారి పాదపద్మాలపై వ్రాలాను. అప్పటినుండి స్వామి సాక్షాత్తు భగవంతుని అవతారమని సంపూర్ణంగా విశ్వసించసాగాను.

అమ్మని గుండెపోటునుండి కాపాడారు

ఇంటర్వ్యూ సమయంలో స్వామి నన్ను ఒక్కడిని లోపల ఉన్న మరొక చిన్న గదిలోకి తీసుకువెళ్ళారు. గదిలోనికి వెళ్ళగానే, “కొద్దిసేపటి క్రితమే మీ అమ్మకి గుండెపోటు వచ్చింది ఉగాండాలో. ఇప్పుడు ఆమె కంపాలాలోని ఆసుపత్రిలో ఉన్నది. భయపడవలసిన అవసరం లేదు. ఆమె ఆరోగ్యం విషయం నేను చూసుకుంటాను” అన్నారు. తరువాత తమ చేతిని మళ్ళీ గాలిలో గుండ్రంగా త్రిప్పి విభూతిని సృష్టించి ఇచ్చి అది ఉగాండాలోని మా అమ్మకి వెంటనే పంపించమని చెప్పారు.

బొంబాయి చేరుకోగానే ఉగాండాలో ఉన్న మా నాన్నగారికి ఫోను చేశాను, అమ్మ ఆరోగ్యం విషయం తెలుసుకోవటంకోసం. అమ్మకి గుండెపోటు వచ్చిన విషయం నాకు అప్పటికే తెలిసినందుకు నాన్న చాలా ఆశ్చర్యపడ్డారు. ఇంటర్వ్యూ గదిలో జరిగిన విషయమంతా పూసగ్రుచ్చినట్లు వివరించి చెప్పాను. స్వామి అమ్మకోసం సృష్టించి ఇచ్చిన విభూతిని వెంటనే పోస్టు చేశాను.

1963 విభూతి అభిషేకం

1963లో దసరా పండుగకి పుట్టపర్తికి వెళ్ళగలగటం నిజంగా నా అదృష్టం. శిరిడీ సాయిబాబావారి వెండి విగ్రహానికి బాబావారు విభూతి అభిషేకం చేయటం చూసే భాగ్యం నాకు కలిగింది. అవి నిజంగా నేను మరువలేని మధుర క్షణాలు. ముందు వరుసనుంచి నాలుగవ లైనులో నేను కూర్చోవటం నాకు బాగా గుర్తు. స్వామి శిరిడీ సాయిబాబావారి విగ్రహానికి విభూతి అభిషేకం ముగించే సరికి ముందు వరుసలలో కూర్చున్నవాళ్ళమంతా విభూతి వర్షంలో తడిసిపోయాము. ఈ అద్భుత సన్నివేశాన్ని

స్వయంగా చూడగలగడం నిజంగా నా పూర్వజన్మ సుకృతం.

ఉగాండాకు తిరుగు ప్రయాణం

1966లో వైద్యవిద్యాభ్యాసం పూర్తి చేసుకొని వైద్యునిగా నేను ‘పట్టా’ (డిగ్రీ) తీసుకున్నాను. స్నాతకోత్సవం అయిన తరువాత నేను పుట్టపర్తికి వెళ్ళాను. మందిర ప్రాంగణంలో దర్శనం లైన్లలో కూర్చున్నాను. స్వామి నా దగ్గరగా వచ్చి, “ఉగాండా తిరిగి వెళుతున్నావా?” అని అడిగారు. “ఔను స్వామీ” అన్నాను. అప్పుడు బాబావారు తమ విజిటింగ్ కార్డును సృష్టించి ఇచ్చారు. ఆ కార్డుపైన స్వామివారి ఫోటో, వారి పేరు, చిరునామా ఉన్నాయి. ఆ కార్డు నాకు ఇస్తూ స్వామి దానిని పూజగదిలో కాకుండా ఎప్పుడూ నా జేబులో పెట్టుకొమ్మని చెప్పారు.

ఆవిధంగా భారతదేశంలో వైద్యవిద్యను అభ్యసించి ఉగాండాకు తిరిగి వెళ్ళాను. ఉగాండా రాజధానికి 80 కి.మీ.ల దూరంలో ఉన్న ‘మసాకా’ అనే ఒక చిన్న పట్టణంలో డాక్టరుగా నా ప్రాక్టీసు ప్రారంభించాలని నిశ్చయించుకున్నాను. భౌతికంగా నేను స్వామికి ఎంతో దూరంలో ఉన్నప్పటికీ వారు ఎల్లప్పుడూ నాలోనే, నాతోకూడా మసాకాలో ఉంటున్నట్లు నాకు ఎన్నో అనుభవాలు కలిగాయి.

స్వామివారి ఉగాండా పర్యటన

1968వ సంవత్సరంలో స్వామి తూర్పు ఆఫ్రికాలోని భక్తుల ప్రార్థనలను మన్నించి అక్కడికి విచ్చేశారు. వారు చేసిన ఒకే ఒక్క విదేశీ పర్యటన అదే. ఉగాండాలో పర్యటించిన తరువాత వారు కొద్ది సమయం కెన్యాకూడా వచ్చారు. నేను వారంతపు సెలవు దినాలలో స్వామి దర్శనానికి వెళ్ళేవాడిని. స్వామి అక్కడున్న పథాలుగు రోజులలో ఒకనాడు స్థానిక వైద్యులందరికీ ఇంటర్వ్యూ అనుగ్రహించారు. డా॥ డి.జె. గాడియాగారి తండ్రితో స్వామివారు తాము కంపాలాలోని వారి నివాసానికి వస్తామని, ఆ సమయంలో ఆయన కుటుంబ సభ్యులందరినీ పిలుచుకోవచ్చునని చెప్పారు. మా ఆనందానికి అవధులేవు.

స్వామివారు మా నివాసానికి విచ్చేసినప్పుడు మొత్తం గాడియా వంశమునకు చెందిన కుటుంబ సభ్యులందరూ స్వామి దర్శనార్థం వచ్చారు. అందరికీ స్వామి తమ పాద నమస్కార భాగ్యం అనుగ్రహించారు. “ఇప్పుడు సమయం వచ్చింది కాబట్టి చెబుతున్నాను. మీరందరూ ఈ దేశాన్ని విడిచిపెట్టి బయటికి వచ్చేయండి” అని స్వామి సూచించారు. ఉగాండాలో స్థిరపడ్డ భారతీయులందరిని కూడా ఉగాండా విడిచిపెట్టి వెళ్ళమని చెప్పారు. స్వామివారు అలా చెప్పడం మాకు దిగ్భ్రాంతి కలిగించింది. మేమంతా అక్కడే పుట్టి అక్కడే పెరిగి అన్నివిధాలుగా ఆ దేశంలోనే స్థిరపడటంవలన మాకు అప్పుడు అదే స్వదేశం. ఆ దేశం వదలి అప్పుడు మేము ఏ దేశం వలస వెళ్ళాలి? ఎవరు మమ్మల్ని ఆదరిస్తారు? ఏమైనప్పటికీ స్వామి ఆదేశం ప్రకారం నేను నాకు చెందిన ఆస్తులన్నింటినీ అమ్మి ఒక లండన్ బ్యాంకులో భద్రపరచాను.

1972లో ఒక సైనిక చర్య జరిగింది. జనరల్ ఇదీ అమీన్ దేశాధినేతగా ఉగాండాను తన అధీనం చేసుకున్నాడు. 90 రోజులలోగా ఆఫ్రికాకు చెందని విదేశీయులందరూ ఉగాండాను విడిచిపెట్టి వెళ్ళిపోమని, లేకపోతే తీవ్ర పరిణామాలను ఎదుర్కోవలసివస్తుందన్న హెచ్చరికను జారీ చేశాడు. మరణశిక్షను కూడా ఎదుర్కోవలసివస్తుందని బెదిరించాడు. అదృష్టవశాత్తు స్వామివారు మమ్మల్ని ముందే హెచ్చరించి ఉండటంవల్ల వీలైనంత త్వరగా ఉగాండా వదలి యునైటెడ్ కింగ్డమ్ వెళ్ళిపోవాలని నిశ్చయించుకొని నేను తగిన ఏర్పాట్లు చేసుకోవటం ప్రారంభించాను.

మా తల్లిదండ్రులను కూడా ఉగాండా వదలిపెట్టి రావటానికి సిద్ధంగా ఉండమని చెప్పి నేను ‘మసాకా’ నుంచి ‘కంపాలా’కు కారులో బయలుదేరాను. త్రోవలో నేను ఒక సైనిక శిబిరం దాటి వెళ్ళవలసి వచ్చింది. ఆ మిలిటరీ చెక్పోస్టు దగ్గర ఒక సైనికాధికారి, “కారులో ఏమైనా ఆయుధాలున్నాయా? నువ్వు కంపాలా ఎందుకు వెళుతున్నావు? అక్కడ నీకేం పని?” అని అడిగాడు. నేను తగిన సమాధానాలు చెప్పి నన్ను వెళ్ళనివ్వవలసిందిగా కోరాను. కానీ, అతను అలా చెయ్యకుండా నన్ను కారులోనుంచి దిగమని చెప్పి, రోడ్డుపక్కన పొదల దగ్గర

నిలబెట్టి, నా ఛాతీపై తుపాకీ గురిపెట్టాడు. ఇంతలో నాకు తెలిసిన ఒక ఆఫ్రికన్ ట్యాక్సీ నడుపుతూ అటువైపుగా వచ్చి, నన్ను విడిచిపెట్టవలసిందిగా ఆ మిలిటరీ అధికారిని అభ్యర్థించాడు. కానీ అతను అంగీకరించకపోగా అక్కడినుంచి వెళ్ళకపోతే ఆ ట్యాక్సీ డ్రైవర్ను కూడా చంపేస్తానని బెదిరించాడు. గత్యంతరం లేక అతను తన ప్రాణం కాపాడుకోవటంకోసం అక్కడ్నుంచి వెళ్ళిపోయాడు.

నేను పూర్తిగా నిస్సహాయుడిని అయ్యానని అనిపించింది. ఇంక నా జీవితం అంతం కాబోతున్నదని గ్రహించాను. ఆ ఆఫీసరు నా ఛాతీపై అలాగే తుపాకీ గురి పెట్టి, “నీ చివరి కోరిక ఏమిటో చెప్పు” అన్నాడు. నన్ను స్వేచ్ఛగా విడిచిపెడితే నేను మసాకాలోని నా కుటుంబం దగ్గరికి వెళ్ళిపోతానని ప్రాధేయపడ్డాను. అతను నిర్దాక్షిణ్యంగా తిరస్కరించి నాకు ఒక సిగరెట్ కాల్పుకొమ్మని ఇచ్చాడు. నాకు సిగరెట్ కాల్పుటం అలవాటు లేదని చెప్పాను. “అయితే, నీకు రెండు నిమిషాలు సమయం ఇస్తున్నాను. నీ ఇష్టదైవాన్ని ప్రార్థించుకో” అన్నాడు. నేను వెంటనే నా జేబులోంచి స్వామి ఇచ్చిన విజిటింగ్ కార్డు బయటికి తీశాను. ఆ కార్డును పూజ గదిలో పెట్టకుండా ఎల్లప్పుడూ నాతోనే నా జేబులో ఉంచుకొమ్మని స్వామి చెప్పిన విషయం గుర్తుకు వచ్చింది. ఆ కార్డును నా తలకి, ఛాతీకి ఆనించుకుని నన్ను కాపాడవలసిందిగా స్వామిని ప్రార్థించాను.

ప్రార్థన సమయం అయిపోయిందని చెప్పి, తుపాకీ కాల్పుబోయే ముందు అతను నేను పట్టుకున్న కార్డులో ఏముందో, నేను ఎవరిని ప్రార్థిస్తున్నానో తెలుసుకోవాలని కుతూహలంగా ఉన్నదని అన్నాడు. నేను అతనికి స్వామి ఇచ్చిన విజిటింగ్ కార్డును చూపించాను. అందులో “భగవాన్ శ్రీ సత్యసాయిబాబా, పుట్టపర్తి, పెనుకొండ తాలూకా, అనంతపురం జిల్లా” అని ఉన్నది. స్వామి ఫోటో కూడా ఉన్నది. ఆ విజిటింగ్ కార్డును చూడగానే అత్యంత ఆశ్చర్యకరంగా ఆ మిలిటరీ అధికారి నన్ను వెళ్ళిపోమని చెప్పాడు, నా కార్డు నాకు తిరిగి ఇస్తూ. నన్ను చంపకుండా అతనిని స్వామి ఆపేశారు.

2004వ సంవత్సరంలో నేను బృందావన్ (ఛైల్డ్ ఫీల్డ్) ఆశ్రమంలో ఉన్నప్పుడు అక్కడ స్వామివారి నివాస

మందిరం 'త్రయా'లో సమావేశమైన విద్యార్థులను ఉద్దేశించి ప్రసంగిస్తూ ఈ సంఘటనగురించి చెప్పాను. నేను చెప్పటం పూర్తి అయిన తరువాత స్వామి, “విజిటింగ్ కార్డును చేతిలోకి తీసుకున్న ఆ మిలిటరీ ఆఫీసరు దానిపై నా ఫోటో చూడగానే ఇతనిని చంపాలన్న ఆలోచనను మార్చుకుని వెళ్ళిపోవ్వమని చెప్పాడు” అని విద్యార్థులతో చెప్పారు.

అయితే ఇది ఇక్కడితో అయిపోలేదు. ఈ సంఘటనకు చాలా ఆసక్తికరమైన కొనసాగింపు ఉన్నది. విజిటింగ్ కార్డుమీద స్వామి ఫోటో చూసిన తరువాత ఆ ఆఫీసరు స్వామి ఫోటో ఒకటి తనకోసం తెప్పించుకున్నాడని స్వామి చెప్పారు. ఆ ఫోటోను అతను ఉగాండాలో తన ఇంట్లో పెట్టుకొని ధ్యానం చేసేవాడట. స్వామి ఇంకా ఇలా చెప్పారు, “ఒకరోజున అతను అలా ధ్యానం చేస్తూ ఉండగా ఆ గదిలో అతనికి ఎవరో పెద్దగా నవ్వుటం వినిపించింది. అతనికి అది చాలా ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించింది. ఇంట్లో అతను తప్ప ఎవ్వరూ లేరు.” అలా నవ్వింది తామేనని స్వామి విద్యార్థులకు వెల్లడి చేశారు. స్వామి ఇంకా ఇలా

చెప్పటం కొనసాగించారు, “నేను ఫోటోలోనుంచి బయటికి వచ్చి ఆ ఆఫీసరును పుట్టపర్తికి రమ్మని ఆదేశించాను. క్రూరత్వం, హింస విడనాడమని అతనికి బోధించాను”ని స్వామి వివరించారు.

ఆ తరువాత ఆ మిలిటరీ ఆఫీసరు స్వామి ఆశీస్సులకై పుట్టపర్తికి వచ్చినప్పుడు స్వామి అతనికి ఇంటర్వ్యూ అనుగ్రహించి, తమ ప్రేమకు చిహ్నంగా తమ 'రోబ్'ను బహూకరించారు. ఆ మిలిటరీ ఆఫీసరును 'వాలి'నుండి 'వాల్మీకి'గా మార్చానని స్వామి చెప్పారు.

గత యాభై సంవత్సరాలకు పైగా స్వామివారు తమ దివ్యత్వానికి నిదర్శనంగా నాకు, నా కుటుంబానికి ఎన్నో అద్భుతమైన లీలలు చూపించారు. వ్యక్తిగతమైన, వైద్యపరమైన, ఆర్థికపరమైన ఎన్నో విషయాలలో నాకు మార్గదర్శకత్వం వహించి సమస్యలను పరిష్కరించారు. నా కుటుంబ సభ్యులందరికీ స్వామివారే తల్లి తండ్రీ గురువూ దైవం. స్వామికూడా వేయి తల్లుల ప్రేమతో మా అందరిపై తమ అనుగ్రహాశీస్సులను వర్షింపజేస్తున్నారు.

తెలుగుసేత: కొండూరి నాగమణి

SRI SATHYA SAI HIGHER SECONDARY SCHOOL

PRASANTHINILAYAM 515134, ANANTAPURAMU DIST., ANDHRA PRADESH

(Affiliated to CBSE-New Delhi)

E-mail : sssshs@gmail.com. Phone: 08555-289289

Applications are invited for Trained Graduate Teachers (TGT) for the subject Art Education with relevant details and photograph

Minimum Qualification required:

1. GRADUATE in B.A Fine Arts from a recognized University with good experience in fine arts such as art drawing, folk dances, dramatics etc.

The selected candidates will be paid as per Andhra Pradesh State Board recommendations.

The application should reach the school office on or before 25th March 2021 either by Post or E-mail with relevant details and photograph.

Superannuated persons of the age between 58 and 60 years can also apply

PRINCIPAL



‘సనాతన’ అక్షర సౌరభాలు:

స్వామి సూక్తి

మన వేంకటేశ్వర్లు తాను ఇప్పుడు అర్చణము చేసి చదివిన గ్రంథములో భగవంతుని ‘మాయానాటక సూత్రధారి’ అని సంబోధించిరి. అయితే, భగవంతుడు మాయాస్వరూపుడు కాదు. భగవంతునిది మహాశక్తియే కానీ, మాయాశక్తి కాదు, మాయలుండేది మీలో! భగవంతునిలో మాయ అనేదే లేదు. భగవంతుని మహాశక్తిని కనుగొనలేక, దానిని తెలిసికొనే శక్తి చాలక, ఆ మహాశక్తిని చూచిననూ నమ్మక, మాయను కప్పుకొని మీరు సందేహపడుదురేకాని, భగవంతునిలో మాయ అనేదే లేదు. మాయాస్వరూపము ప్రధానము కాదు, మహాస్వరూపాన్నే దర్శించవలయును.

మరొక విషయం: నన్ను ఆంధ్రదేశంలో జన్మించినారు, అది దక్షిణాదివారి అదృష్టము, నాడు దండకాటవిగ పరిగణింపబడిన ఈ దక్షిణదేశముననే, అందునూ ఆంధ్రప్రదేశమందు అవతరించినవారు అని పొగిడిరి. అయితే, తెలివిస్వరూపుడైన దక్షిణామూర్తికి దక్షిణోత్తర మనోభావమే లేదు, రాదు. భూలోకమే నా జన్మస్థానము గాని, ఆ ప్రదేశము ఈ ప్రదేశము కాదు.

నాపైన భక్తి విశ్వాసములు లేనివాళ్ళు, నన్ను దర్శించి అనుభవము పొందనివాళ్ళు, నాతో సంభాషించే మునుపు వారికి వచ్చిన దూషణ మనోభావాలు ఇవన్నీ వ్రాయడం కూడ అనవసరమే. ఉపయోగములేని, గుణాన్ని చెడిపే మాటలన్నీ మీకెందుకు? శిల్పికి తన ఎదుట తాను వేసికొనిన రాయి రాయిగా కనబడదు. దానిలో నివసించే దేవతారూపమే ఎల్లప్పుడూ వారి కంటితో చూస్తారు. ఆ రూపాన్ని విడదీసేదే వారి ప్రయత్న ఫలితము.

అట్లనే ఆ సాయియేనా ఈ సాయి? ఈ సాయియేనా ఆ సాయి? అనే విమర్శకూడా భక్తులకు అనవసరము. ఆ సాయి మీకు తెలియదు, ఇక ఈ సాయి స్వరూపము గురించి విమర్శ ఎట్ల? అదే ఇది అని నిర్ధారణ చేసేదెవరు? చక్కెరపాకంతో రకరకాల మిఠాయి తయారు చేస్తారు, దానికి ప్రింటుకొట్టి పిల్లి, పక్షి, ఏనుగు అని ప్రత్యేకముగా అమ్ముతారు. నామరూపములు వేరే అయిననూ అవన్నియు చక్కెరనే! రుచి ఒకటే! అది తెలియక, ఊరక వాదాలను పెట్టుకొని ద్వేష విద్వేషములను పెంచితే ఏమి లాభము?! ఏమి సుఖము?! రాముడే సాయి, సాయిరాముడే సత్యసాయి, అన్నియూ ఒక్కటే చక్కెరపాకం! పసిష్టుడు ‘రామ’ అని పేరు పెట్టిరి, గర్భుడు ‘కృష్ణ’ అనిరి, మహాల్సాపతి ‘సాయి’ అని పిలిచిరి. ఏ నామము పలికినా తన నామమే కదా! దూషణ చేసేవాళ్ళను దూరముగా పెట్టండి. వారి సహవాసమే మీకు వద్దు. దూషణ విషయమే మీ మనసుకు రాకూడదు. ఒకటి మాత్రము నిజము, నావారు కానివారు లోకములో లేరు. నేనెప్పుడూ ‘సాయి’ అనే పేరునే పెట్టండి అని చెప్పను. సాయి ప్రచారము చేయను. పేరులలో ఏముంది?! మీకు ఏది ఇష్టమో, ఏ నామముపైన ప్రీతియో దానినే స్మరించండి,

జపించండి. ఇక్కడ ప్రచారానికి అవసరమే లేదు. ఖర్చు కాని పదార్థానికి మాత్రమే ప్రచారము అవసరము కదా!

మీరు సంపూర్ణ శాంతిని, సంపూర్ణ సంతోషాన్ని సంపూర్ణ ఆనందాన్ని, జన్మరాహిత్యాన్ని అడిగేదికూడ అనవసరము. విషయవాసన ఒక్కటి తొలగితే ఇవన్నియూ చేకూరును. ఆధ్యాత్మిక విషయములో మీ సందేహం లన్నియును నన్ను అడగండి. నేను ఆనందముతో మీకు సమాధానమిస్తాను. ఇంక రెండు మూడు సంవత్సరాలలో మీకు ఇంతమాత్రము కూడ అవకాశము దొరకదు. భక్తుల సమూహము దినదినానికి ఎక్కువవుతుంది. కాబట్టి త్వరత్వరగ వచ్చి అనుభవించి ఆనందించవలయును.

ఇంక 2,3 సంవత్సరములలో లోకమే పుట్టపర్తికి వచ్చి, ఒంటి కాలిపైన నిలుస్తుంది. చూడండి.

నేనెప్పుడూ, పుట్టపర్తిలో సంభాషించేటప్పుడు, భక్తుల నడతను గురించి, వారు అభ్యసించవలసిన క్రమశిక్షణను పట్టి చెప్పుదును. ఎందుకంటే నా సైన్యానికి ఇదియే హెడ్ క్వార్టర్స్! మితాహారము, మితభాష, సంతోషము, క్రమముగా జపము, ధ్యానము, ఇవన్నియు నేర్చుకొని, ఉత్తమ సాధకులు కావలయును. భగవంతునిపై మీకు నమ్మకం లేకపోతే పోనీ, సత్యాన్ని ఆచరించండి, ప్రేమను అభివృద్ధి చేయండి. సత్యము, ప్రేమ లేని మనుష్యుడే లేడు. అదే దేవుని లక్షణము, భగవంతుని గురుతు. సత్యమే భగవంతుడు, ప్రేమయే పరమాత్మ.

(14-2-61నాటి దివ్యోపన్యాసమునుండి)

శ్రీ సత్యసాయి పద్యసుధ:

❖ సత్యమును దెల్పుమాట శ్రీ సాయిమాట ❖

స్వర్గమనగ వేరు సురలోకమున లేదు
నరుల లోకమందె అమరియుండు
తనదులోని అహము తా చంపుకొన్న
అదియే స్వర్గమగును అవనియందు.

స్వీట్ల పేర్లు వేరువేరుగా నుండినా
అందులోని చక్కెరంత నొకటె
వ్యక్తులంత వేరువేరుగా నుండిన
అందులోని తత్త్వమంత ఒకటె.

విలువలేని యినుపపెట్టె ఈ దేహంబు
పెట్టెలోన నగలు పెట్టినట్లు
దేహమందు ఆత్మ దేవుడుండెను సుమీ
సత్యమైనబాట సాయిమాట.

సాధనము చేసి ఫలమేమి శమము లేక
యోగమును పూని ఫలమేమి ఓర్పు లేక
జపము చేసియు ఫలమేమి శాంతి లేక
చవిటి భూమిని దున్నిన సరణి కాదే!

వేదవేదాంగములు వల్లెవేసియున్న
గద్యపద్యంబులను కూర్చగల్గియున్న
చిత్తశుద్ధియే లేకున్న చెడును వాడు
సత్యమును దెల్పుమాట శ్రీ సాయిమాట.

మాటలందు తీపి మనసులో చేదుంచ
మంచికాదు మీకు మచ్చగాని
మచ్చలేని బ్రతుకె మహిలోన చెల్లరా
ఉన్నమాట తెలుపుచున్నమాట.

మాట చెప్పినట్లు మనుజుండు నడచిన
మనిషి కాదు వాడు మహితుడగును
మాట చెప్పినట్లు మనిషి నడువదేని
మృగమెగాని వాడు మనిషికాడు.

మానవత్వమనగ మనసు మాట క్రియయు
అన్ని యొకటిగానె అతికియుండు
మనసునందు వేరు మాటయు క్రియయును
వేరు వేరులైన విలువదేమి?! ❖



ఇరవై దివ్యవసంతాల వైట్ ఫీల్డ్ వైద్యాలయం, విదేశీ సాయికేంద్రముల సమాచారం

❖ డా॥ దివి చతుర్వేది

రెండు దశాబ్దాల మహోన్నత వైద్యసేవ

శ్రీ సత్యసాయి ఇన్ స్టిట్యూట్ ఆఫ్ హైయర్ మెడికల్ సైన్సెస్, వైట్ ఫీల్డ్, బెంగళూరు, గత 20 సంవత్సరాలుగా వ్యాధిగ్రస్తులకు ఉచితముగా సేవలను అందిస్తున్నది. భగవాన్ బాబావారి దివ్యసంకల్పమే ఈ వైద్యాలయ ఆవిర్భావము వెనుకనున్న శక్తి. వారి ప్రేమానుగ్రహములే ఈ వైద్యాలయాన్ని విజయవంతముగా నడిపిస్తున్నాయి.

2001 జనవరి 19వ తేదీన భగవాన్ బాబావారు మానవాళికి ఈ వైద్యాలయ రూపంలో ఒక అమూల్యమైన కానుక నందించారు. ఈ వైద్యాలయ సేవలను బెంగళూర్ వాసులు, భారతదేశములోని ఇతర ప్రాంతాలవారే కాక, పొరుగు దేశాలవారు కూడా వినియోగించుకుంటున్నారు. ఈ సుందర హర్షము నేత్రపర్వము. అయితే, 333 పడకలున్న ఈ హర్షములో జరిగే వైద్యసేవలు నేత్రానందానికి మించిన ఆత్మానందాన్ని కలిగిస్తున్నాయి. గత సంవత్సరములో, ఈ వైద్యాలయములో కార్డియాలజీ మరియు న్యూరాలజీ విభాగాలలో 99,000 మంది వైద్య సేవలనందుకున్నారు. 6,700 శస్త్రచికిత్సలు జరిగాయి.

వైద్యవిద్యారంగములో కూడా ఈ వైద్యాలయము గణనీయమైన ప్రతిభను కనబరుస్తున్నది. కార్డియాలజీ, కార్డియాక్ సర్జరీ మరియు ఎనస్టీషియా విభాగాలలో 'డిఎన్ జీ' కోర్సులను నడపడానికి 'నేషనల్ బోర్డు ఆఫ్ ఎగ్జామినేషన్స్' ఈ వైద్యాలయాన్ని ఎంపిక చేసింది.

శ్రీ సత్యసాయి భజన ఛానల్ ద్వితీయ వార్షికోత్సవం

పరమ పవిత్రమూ కాలాతీతమూ అయిన శ్రీరామచంద్రుని అవతార గాథ ఒక మధుర గానమై మానవాళినేకాక సమస్త సృష్టిని అలరిస్తున్నది. శ్రేతాయుగమునాటి ఆ దివ్యచరితము భక్తకోటికి అమృత తుల్యము. అట్టి రమణీయమైన రామకథా గానామృతాన్ని

శ్రీ సత్యసాయిరాముని దివ్యసన్నిధిలో భజనలద్వారా గ్రోలడం సాయి భక్తులకు చిరస్మరణీయమైన దివ్యానుభూతి కదా!

శ్రీ సత్యసాయి మీడియా సెంటర్ (గతములో 'రేడియో సాయి గ్లోబల్ హార్మోనీ') 20వ వార్షికోత్సవాన్ని పురస్కరించుకొని ప్రశాంతి భజన బృందమువారు 2021 జనవరి 31వ తేదీ సాయంకాలం 'రామకథ' ఇతివృత్తంగా వినూత్నమైనరీతిలో కడు శ్రావ్యమైన ఒక భజన కార్యక్రమాన్ని వ్యాఖ్యాన సహితంగా సమర్పించారు. ఇరవై సంవత్సరాల క్రిందట 2001 నవంబరు 23న 'రేడియో సాయి గ్లోబల్ హార్మోనీ'ద్వారా దివ్యప్రేమ సందేశ ప్రసారాలు భగవాన్ బాబావారి దివ్యాశీస్సులతో ప్రారంభమయ్యాయి. 2021 జనవరి 31న ప్రశాంతి భజన బృందమువారు 'రామకథ'ను శ్రీరాముని అవతరణతో ప్రారంభించి, శ్రీరామచంద్రుడు రావణ వధానంతరం సీతా లక్ష్మణ సమేతముగా అయోధ్యకు తిరిగి వచ్చి పట్టాభిషిక్తులైన ఘట్టముతో, 'రామ రామ రామ సీతా' పాటతో ముగించారు. నేపథ్యములో 'ఎల్ ఇడీ' తెరపై 'రామకథ'లోని వివిధ సన్నివేశముల వర్ణచిత్రాలను ఆయా పాటలకు తగినట్లుగా ప్రదర్శించారు.

'ది యూ ట్యూబ్ సిల్వర్ క్రియేటర్' అవార్డును శ్రీ సత్యసాయి భజన ఛానల్ రెండవ వార్షికోత్సవ సందర్భంగా భగవాన్ బాబావారి దివ్య చరణాలచెంత సమర్పించారు. తదుపరి, బాలలకొరకు ఒక వినూత్నమైన యూట్యూబ్ ఛానల్ 'సాయి కిడ్స్ వరల్డ్'ను, నూతన వెబ్ సైటు www.sssmediacentre.org ను, భగవాన్ బాబావారి 96వ జన్మదినోత్సవ లోగోను శ్రీ సత్యసాయి సెంట్రల్ ట్రస్టు మేనేజింగ్ ట్రస్టీ శ్రీ ఆర్.జె. రత్నాకర్ అవిష్కరించారు. తదుపరి కొంత సమయము భజన జరిగింది.

శ్రీ సత్యసాయి మీడియా సెంటర్ భగవాన్ బాబావారి దివ్యప్రేమ సందేశాన్ని ప్రపంచములో నలుమూలలకూ ప్రసారము చేస్తున్నది. అత్యంత అధునాతమైన ఆడియో, వీడియో మరియు బ్రాడ్ కాస్ట్ స్టూడియోలతో కూడిన ఈ మీడియా సెంటర్ భగవాన్ బాబావారి దివ్య సందేశాన్ని తనివితీర గ్రోలాలని తహతహలాడుతున్న భక్త సాధకుల ప్రయోజనార్థం పలు స్ఫూర్తిదాయకమైన కార్యక్రమాలకు రూపకల్పన చేసి ప్రసారము చేస్తున్నది.

విదేశీ సాయికేంద్రముల సమాచారం

అర్రెంటైనా: 2020 జులైలో కోడొబా పర్వత శ్రేణులలోని అటవీ ప్రాంతము తీవ్రమైన అగ్నిప్రమాదానికి గురికాగా, 300,000 హెక్టార్ల దేశవాళీ అటవీ సంపద ఆహుతి అయింది. ఎన్నో గొర్రెలు, ఆవులు, నక్కలు, కోళ్ళు, ఇతర పక్షులు, జంతువులు మరణించాయి. శ్రీ సత్యసాయి అంతర్జాతీయ సంస్థ, శాన్ మార్కోస్ సీరాన్ లోని స్వచ్ఛంద సేవకులు అగ్నిమాపకదళానికి, అగ్నిప్రమాదమువలన దెబ్బతిన్నవారికి ఆహారాన్ని అందించారు. సాయిసేవకులు ఈ సహాయాన్ని, ప్రమాదము సంభవించిన రోజులకే పరిమితము చేయక, అర్తుల ఆర్థికస్థితి మెరుగుపడేదాకా, ఎన్నో మాసముల పాటు కొనసాగించారు.

ఆస్ట్రేలియా: సాయి వైద్యవిభాగము, శ్రీ సత్యసాయి అంతర్జాతీయ సంస్థ, ఆస్ట్రేలియాతో కలసి 2020 సెప్టెంబర్ 5 నుండి 2020 సెప్టెంబర్ 13 వరకు ఆరోగ్య వారోత్సవాన్ని నిర్వహించింది. 40 సం॥లు దాటినవారు ఎదుర్కొనే ప్రధాన ఆరోగ్య సమస్యలపై అవగాహనా శిబిరాన్ని పశ్చిమ ఆస్ట్రేలియాలో నిర్వహించింది. ఈ

శిబిరములో భగవాన్ బాబావారు సూచించిన ఆరోగ్య పరిరక్షణ విధానముపట్ల ఆహూతులకు అవగాహన కలిగించింది. నేత్ర సంరక్షణ, దంత సంరక్షణ మరియు సామాన్య ఆరోగ్య పరిరక్షణకు సంబంధించిన అంశాలను సాయి యువసభ్యులు, వైద్యులు, వైద్యసహాయకులు ఆహూతులకు వివరించారు. శ్రీ సత్యసాయి ఆరోగ్య వారోత్సవములో భాగముగా ఆస్ట్రేలియాలోని అనేక ప్రాంతాలలో సాయి వైద్యవిభాగము ఆరోగ్య శిబిరాలను నిర్వహించింది. ఆ సందర్భములో శ్రీ సత్యసాయి అంతర్జాతీయ సంస్థ స్వచ్ఛంద సేవకులు 2020 సెప్టెంబర్ 6వ తేదీన వార్షిక ఆరోగ్య పరిరక్షణ అవగాహనా దినోత్సవాన్ని ('ఆర్ యు ఓకే' డే) పాటించారు.

రష్యా: 2020 అక్టోబర్ చివరిలో 70మందికి పైగా స్వచ్ఛంద సేవకులు, ఇంకా 22 సాయికేంద్రాల యువ సభ్యులు కలసి రష్యాలోని వివిధ ప్రాంతాలలో అర్తులకు దయతో, ప్రేమతో సేవలను అందించారు. వోల్గా-ఊరల్ ప్రాంతములో స్వచ్ఛంద సేవకులు 138 మంది అన్నార్తులకు వేడివేడి ఆహారాన్ని అందించారు. కొన్నికొన్ని నగరాలలో శీతాకాల దుస్తులను, ఇంకా, వారివారి గృహాలలో తయారు చేసిన పిజ్జాలను, ఐస్ క్రీమ్ లను అనాథ శరణాలయాలలోని బాలలకు అందజేశారు. ఊరల్ ప్రాంతములో కోవిడ్ -19 నిబంధనలను పాటిస్తూ, అన్నార్తులకు ఆహారాన్ని అందించారు. వాయవ్యప్రాంతంలో బియ్యాన్ని, గోధుమలను, కూరగాయలను, తే నీరు, కాఫీ, బ్రెడ్, బిస్కట్స్ ను 100 మందికి పైగా పంపిణీ చేశారు. మాస్కులను, కాగితపు రుమాళ్ళను, మేజోళ్ళను, విటమిన్ బిళ్ళలను, సబ్బులను అందజేశారు. తక్కువ ఆదాయమున్న కుటుంబాలవారికి ప్రాథమిక చికిత్సకు అవసరమైన



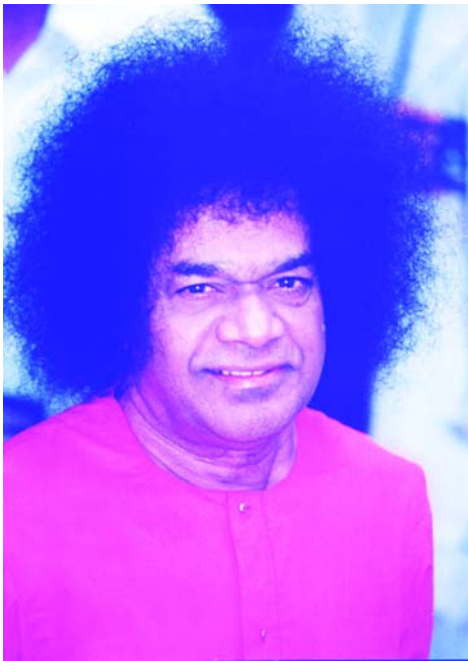
మందులను, ఆహారాన్ని అందించారు. సైబీరియా ప్రాంతంలో నూడుల్స్‌ను, కూరగాయలను, బిస్కట్స్‌ను, తేనీటిని, బంగాళదుంపలను, సలాడ్‌ను 75మందికి అందించారు.

కెనడా: 2020 అక్టోబరు 3వ తేదీన శ్రీ సత్యసాయి కేంద్రము బ్రామ్‌ప్టన్, మిస్సిసాగాకు చెందిన 60 మంది స్వచ్ఛంద సేవకులు భగవానుల 95వ జన్మదినోత్సవ సేవలలో భాగముగా 1400 కిలోల నిలువ ఉండే ఆహారాన్ని, పసికందులకు డయపర్స్‌ను, వైప్స్‌ను, 15 పెద్ద పెట్టెలలో త్రాగునీటి సీసాలను ఆరోగ్య నిబంధనలను, భద్రతను, పరిశుభ్రతను పాటిస్తూ బ్రామ్‌ప్టన్‌లోని మహిళా శరణాలయానికి అందజేశారు.

యు.ఎస్.యే: గత 15 యేళ్ళుగా శ్రీ సత్యసాయి అంతర్జాతీయ సంస్థ స్వచ్ఛంద సేవకులు ప్రతి శనివారము శాన్‌లోరేన్ జో, కాలిఫోర్నియాలో ఉచిత వైద్యసేవలను అందిస్తున్నారు. ఆ ప్రాంతములో లభ్యమయ్యే వైద్య, దంత వైద్యసౌకర్యాలను ఈ శిబిర నిర్వహణలో వినియోగించుకుంటున్నారు. ఈ సేవాకార్యక్రమాలకు ఆకర్షితులై, ఆ ప్రాంతమువారు వందలాదిగా ముందుకు వచ్చి స్వచ్ఛందముగా సేవలో పాల్గొనడము విశేషం. ఈ శిబిరములో 22,000 మందికి పైగా వైద్యసౌకర్యాన్ని పొందారు. ప్రాథమిక వైద్యసేవలతోపాటు, మామోగ్రామ్స్, నేత్ర పరీక్షలు, శుక్లాల శస్త్రచికిత్సలను నిర్వహించారు. ప్లాటీకాలను వేశారు.

- శ్రీ సత్యసాయి అంతర్జాతీయ సంస్థ సౌజన్యంతో...

సంపదను ధర్మమార్గంలో వినియోగించుకో...



మన ఆస్తిపాస్తులకు, సంపదకు ముఖ్య అధికారి ధర్మము. మనము మన సంపత్తిని ధర్మమార్గములో వినియోగించినప్పుడు ప్రభుత్వముకూడా పన్ను మినహాయింపు ఇస్తుంది. దొంగలుకూడా, 'ఇతను మహానుభావుడు, ఇతని ఇంటిలో మనము చొరబడరాదు' అనుకొని ఆ ఇంటిని వదలిపెడతారు. ఈ శ్రీమంతుడు దాన ధర్మ యజ్ఞయాగాది క్రతువులచేత సార్థకత పొందుతున్నాడనే అనుగ్రహభావముచేత అగ్నిదేవుడుకూడా అతని చెంతకు పోకుండా ఉంటాడు. శ్రీమంతుని ఆస్తికి నలుగురు వారసులు - ధర్మము, ప్రభుత్వము, దొంగ, అగ్ని. ఈ మొదటివారసుడైన ధర్మమునకు ఆస్తి చెందకుండా చేస్తే ప్రభుత్వమనే రెండవ వారసుడు చెలరేగి పన్ను విధిస్తాడు; దాడులకు కూడా సిద్ధమవుతాడు. దానధర్మములు చేయని శ్రీమంతుణ్ణి దొంగలు చూచి, 'వీడు పరమలోభి, వీనివద్ద ఏవిధముగానైనా ధనము కాజేయాలి' అని అనేక పన్నాగములు పన్ని దొంగతనమునకు ప్రయత్నము చేస్తారు. ఒకవేళ దొంగల బారినుండి తప్పించుకున్నా అగ్నిదేవుడు సహించక

ఇలాంటివానివద్ద ధనముండి లాభమేమిటని ఏదో ఒకవిధంగా దహింపజేస్తాడు.

- శ్రీసత్యసాయి

**SRI SATHYA SAI HIGHER SECONDARY SCHOOL,
PRASANTHI NILAYAM-515134, (A.P.)**

ADMISSION NOTICE 2021-2022

Admission to Class I (Boys & Girls) and Class XI (Boys & Girls) for the academic year 2021-22 will take place in June 2021. The medium of instruction will be English and the school is wholly residential.

Admission criteria for class I**

Age Limit: 5 ½ years to 6 ½ years as on 30-09-2021.

The Date of Birth should be between 30-03-2015 to 30-03-2016.

** Note: Admissions for class I will be under Random selection method.

Admission criteria for Class XI

Only English Medium students are eligible to apply.

Prospectus and application forms: Prospectus and Application details are available at our website. The Application form should be filled online only and filled in application form shall be downloaded from our website: www.ssshss.edu.in. from **15th March 2021 till 10th April 2021**.

The downloaded filled in application should be sent along with Demand Draft, drawn in favour of “Principal, Sri Sathya Sai Higher Secondary School” on State Bank of India, payable at Puttaparthi Branch (code no: 02786)

Or

can be done through online “SBI collect” for the value of Rs.100/-

with self-addressed, envelope with stamp ‘Rs. 10/-’. The size of the cover shall be 5cm x 10cm.

The last date for submission of filled in application form will be 24-04-2021.

Note: The payment of application fee should be on or before 10-04-2021

Phone number: 08555 289289

Website: www.ssshss.edu.in

E-mail for class XI : xiadmission@ssshss.edu.in

E-mail for class I: ps1admission@ssshss.edu.in

Note: All the applications who applied for 1st std for 2020-21 only will be considered for admission in to 2nd std for the year 2021-22 which will be done through Random method as per RTE Norms.

PRINCIPAL



“స్వామి ముందు ఒక్కక్షణము నిల్చిన చాలు, చందమామ చేతికందినట్లు, వందనందనములు కందశించినయట్లు”

Date of Publication 23rd February 2021

ఆనందమే దివ్యోషధం

ఈశ్వరుడు త్రిపురాసుర సంహారానికి సిద్ధమైనాడు. త్రిపురములు అంటే, మూడు దుర్గాలు. స్థూల సూక్ష్మ కారణ శరీరములు. వానిలో చేరి జీవిని నాశనం చేసే అసురులను చంపాలి అంటే ఈశ్వరుడే బయల్దేరాలి. ఈశ్వరునికి భూమియే రథమైనది. దానికి సూర్య చంద్రులే చక్రములు. విష్ణువు సారథి. దీనినంతటినీ చూచి శివుడు, “చాలా బాగుంది! ఎప్పుడూ యోగనిద్రాపరవశుడైన సారథి దొరకినాడు. ఎప్పుడూ స్థిరంగా ఉన్న భూమి రథముగా యేర్పడినది. సూర్యుడు చలిస్తే చంద్రుడు కనబడడు, చంద్రుడు ఉదయిస్తే సూర్యుడు కనబడడు. ఇట్టి వీరిద్దరూ చక్రములు!” అని చెబుతూ గట్టిగా నవ్వారట. ఆ క్షణమే ముగ్గురు అసురులూ మరణించినారట! కావున, ఆనందమే అన్ని రోగాలకూ దివ్యోషధము. నిజంగా ఈ స్థూల సూక్ష్మ కారణ శరీరములందున్న అసుర గుణములన్నియు ఆనందోదయమైన క్షణమే పారిపోతాయి.

- శ్రీసత్యసాయి



వార్షిక చందా: ₹ 90 (భారతదేశంలో) ₹ 900 లేక UK £ 13 లేక US \$ 18 (విదేశాలకు)
చందారునుమును 1 లేదా 2 లేదా 3 సంవత్సరములకు చెల్లించవచ్చును.

సనాతన సారథి చందాలు మనీయార్డరుద్వారా, లేక పర్సనల్ చెక్ ద్వారా, లేక డిమాండ్ డ్రాఫ్ట్ ద్వారా లేక, అన్ లైన్ పద్ధతిన మా వెబ్ సైటు www.sanathanasarathi.org ద్వారా చెల్లించవచ్చును. చందాలు పంపవలసిన చిరునామా: కన్వీనర్, శ్రీ సత్యసాయి సాధనా ట్రస్టు, పబ్లికేషన్స్ విభాగం, ప్రశాంతి నిలయం - 515134, ఆంధ్రప్రదేశ్.